

Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Bối

Contents

Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Bối	2
1. Chương 1: Bối Bối Ngã Bệnh	2
2. Chương 2: Bối Bối Có Anh Trai	4
3. Chương 3: Bối Bối Đi Bệnh Viện	6
4. Chương 4: Sa Nghị Bị Dày Vò	8
5. Chương 5: Bối Bối Đi Học	10
6. Chương 6: Bối Bối Trở Thành Người Nổi Tiếng	12
7. Chương 7: Bữa Trưa Ngọt Ngào	14
8. Chương 8: Sa Nghị Độc Thoại	16
9. Chương 9: Bối Bối Được Cứu	18
10. Chương 10: Không Gọi Là Anh Thì Gọi Là Gì?	21
11. Chương 11: Lần Đầu Tiên Bối Bối Có Kinh Nguyệt	23
12. Chương 12: Nụ Hôn Đầu Của Hai Người	25
13. Chương 13: Một Minh Hành Động, Yeah!	28
14. Chương 14: Tình Yêu Ở Maldives	30
15. Chương 15: Tình Yêu Ở Maldives 2	33
16. Chương 16: Tình Yêu Ở Maldives 3	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18: Tình Yêu Ở Maldives 5	40
19. Chương 19: Ông Đồng Tức Giận	42
20. Chương 20: Mùi Nước Hoa Lạ	46
21. Chương 21: Xin Đừng Xa Anh	48
22. Chương 22: Sẵn Sàng Chiến Đấu	51
23. Chương 23: Thím À, Xin Đừng Quấy Rầy Người Đàn Ông Của Tôi	53
24. Chương 24: Thi Tốt Nghiệp, Em Là Lớn Nhất!!!	56
25. Chương 25: Các Bạn Cùng Phòng Đáng Yêu	58
26. Chương 26: Nghiêm Thư Du Là Ai?	61
27. Chương 27: Tiếp Tục Ngọt Ngào	63
28. Chương 28: “hài Hòa” Gặp Nhau	66
29. Chương 29: Nếu Như Đây Là Ngược.	69
30. Chương 30: Tiếp Nhận Lovebaby	72
31. Chương 31: Mua Nhà Mới	74
32. Chương 32: Sấm Sét Giữa Trời Quang	77
33. Chương 33: Một Nhà Vui, Một Nhà Buồn	79
34. Chương 34: Điềm Báo Sinh Non	82
35. Chương 35: Tin Vui	85
36. Chương 36: Sinh Con	87
37. Chương 37: Ngoại Truyện 1: Trai Và Gái	90
38. Chương 38: Ngoại Truyện 2: Nhà Có Trai Có Gái - Con Trai Bất Thường	92
39. Chương 39: Ngoại Truyện 3: Nhà Có Trai Có Gái - Con Gái Biến Thái	94

Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Bối

Giới thiệu

Trong muôn vạn người lại có một cô bé. Cô bé ấy được chiều chuộng, cô bé ấy luôn rạng rỡ. Nhìn th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-truong-thanh-cua-tieu-boi>

1. Chương 1: Bối Bối Ngã Bệnh

“Bối bối! Bối bối!”

Bên tai không ngừng truyền tới tiếng gọi đầy lo lắng, Đồng Dư Bối dần dần tỉnh lại, cô bé lập tức cảm thấy đầu óc mơ hồ, toàn thân mệt mỏi. Một đôi tay ấm áp đặt lên trán Đồng Dư Bối, thấy Bối Bối mở mắt mới thở phào nhẹ nhõm: “Bối bối, con làm mẹ sợ chết mất, đầu còn đau không, con ngủ cả ngày rồi đây”.

“Mẹ, Bối Bối nhức đầu quá” Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nhăn lại, cánh tay bé bỏng mồm mồm quơ loạn trong không trung, từng chỗ lõm lõm trên mu bàn tay thật đáng yêu.

“Ngoan nào, Bối Bối bị sốt đấy mà, uống thuốc rồi sẽ không đau nữa” Mẹ cô bé đặt cánh tay nhỏ bé không nghe lời của Bối Bối vào trong chăn, trông thấy ánh mắt Bối Bối đảo khắp nơi, bà liền cười hỏi “Bối Bối đang tìm ba à? Mẹ vừa gọi điện thoại cho ba, ba con sẽ lập tức trở về, Bối Bối đừng sợ”

Bà Đồng nghĩ con có lẽ đã đói bụng “Bối bối, con ngủ cả ngày rồi, mẹ đã nấu cháo sò biển mà con thích nhất, mất khá nhiều thời gian để ninh đó, mẹ sẽ bung cháo tới cho con.” Vừa nói vừa đắp thêm một cái chăn mỏng cho Bối Bối, sau đó bà mới xoay người đi vào bếp.

Đồng Dư Bối cọ mặt vào chăn, chăn ga tràn ngập hương vị của ánh nắng mặt trời, rất trong lành, rất ấm áp, Bối Bối thích cảm giác chăn mềm mại được phơi dưới ánh mặt trời ấm áp. Đầu vẫn còn mơ hồ, ba cũng không ở đây, nhớ ba quá đi, ba mà ở đây thì ba sẽ hôn nhẹ Bối Bối để an ủi và để Bối Bối ngồi trên bụng ba đánh trống.

Bà Đồng bưng một cái khay lớn đi vào, trên khay là một chén cháo sò biển nhỏ cùng một bình sữa mà Bối Bối hay dùng, Bối Bối tuy đã sớm cai sữa, nhưng cô bé vẫn không chịu cầm cốc uống nước, bà Đồng cũng muốn uốn nắn Bối Bối, nhưng mà mỗi khi Bối Bối ôm bình sữa thì con bé nhất quyết không buông, đòi mất ững hồng vô tội, bà cũng không đành lòng đành chiều con bé vậy, mọi người cũng quen thói cho nên đến bây giờ Bối Bối đã 6 tuổi vẫn còn bú bình.

Bà Đồng đặt cái khay lên tủ đầu giường, cầm bình sữa thử độ ấm, thấy vừa đủ rồi mới đưa cho Đồng Dư Bối, bà nói “Bối Bối, uống nhiều sữa một chút để tăng thêm sức đề kháng. Uống xong rồi mẹ dứt cháo cho con ăn”.

Vừa dứt cho Bối Bối gắng gượng ăn vài muỗng cháo sò thì bên ngoài có tiếng mở cửa, tiếng bước chân dồn dập vang lên, Bối Bối rùng mình chui vào trong chăn, cái mông nhỏ trong chăn chổng lên thật cao.

Người bước vào cửa là ông Đồng, ông có đôi mắt to với hàng lông mày rậm, cao 1m85, ông mặc một bộ cảnh phục trông rất đẹp trai, tháng này thành phố S có một vị lãnh đạo mới được điều về từ thành phố H, vị lãnh đạo này tinh thần rất hăng hái, gần 40 tuổi mới có được một cô con gái, cô bé này đương nhiên trở thành tiểu bảo bối của ông, ông mua một căn hộ khoảng 150 mét vuông ở thành phố S, sau khi sửa sang xong thì đưa Bối Bối tới ở, chưa ở được 2 tuần thì Bối Bối lên cơn sốt, doạ ông Đồng sợ chết khiếp.

Ông thuận tay cởi mũ cảnh sát đưa cho vợ đứng bên cạnh, rồi ngồi xuống mép giường, ông bế Đồng Dư Bối từ trong chăn ra, ôm vào trong lòng, đau thương nói “Bé con, đã đỡ chút nào chưa, cũng tại ba bận rộn, nên bé con vừa tỉnh cũng không nhìn thấy ba, bé con của ba có giận không” .

Bối Bối lằm bằm rồi vòng tay ôm lấy cổ ba, sau đó vùi mặt vào trong lòng ông, rầu rĩ gọi một tiếng “Ba ba” .

Cơ thể của người đàn ông thoáng run “Bé con, ngoan, xem kìa ngay cả sức nói chuyện cũng không có, buổi tối ba dẫn con ra ngoài ăn cơm, ba sẽ bồi bổ cho con thật khoẻ mạnh, được không” . Ông Đồng dè dặt thương lượng chọc Đồng Dư Bối phải nở nụ cười, rồi cô bé nặng nề gật đầu.

Bà Đồng nhìn thấy Bối Bối cười, cũng vui vẻ trêu ghẹo Đồng Dư Bối “Mẹ ghen tị quá, Bối Bối chỉ thích ba, không thích mẹ.”

Đồng Dư Bối nghiêng đầu nhìn bà Đồng, khấn trương nói “Bối Bối cũng thích mẹ” .

“Được rồi được rồi, để Bối Bối ngủ tiếp đi, một lát nữa chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm” . Ông Đồng nhẹ nhàng vỗ lưng Đồng Dư Bối, bế cô bé đặt trên giường, Đồng Dư Bối không hề muốn đi ngủ một chút nào, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nghe ông Đồng ngâm nga hát ru dỗ mình ngủ, Bối Bối nắm lấy tay ông Đồng thật chặt, giống như chỉ có như vậy mới mới khiến bé có cảm giác an toàn.

Qua một lúc lâu, ông Đồng cảm thấy tiếng hít thở của Bối Bối đã yên ổn, dường như con bé ngủ say thì ông mới nhỏ giọng nói chuyện với bà Đồng

“Công việc thu xếp ổn thoả chưa, anh về sớm như vậy người khác sẽ không nói gì chứ?” bà Đồng hạ giọng hỏi.

Ông Đồng vươn tay xoa khuôn mặt nhỏ bé của Bối Bối, “Không sao, anh nói với lão Vương rằng Bối Bối bị ốm, ông ta liền cho anh về luôn. Ôi, Bối Bối của anh bé bỏng như vậy, sức đề kháng cũng kém thế này, vừa chuyển đến đây liền ngã bệnh, chẳng lẽ phong thủy có vấn đề?” Mỗi lần đụng đến chuyện của Bối Bối thì đầu óc ông Đồng liền trở nên hồ đồ, bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Bối Bối vì phát sốt, trong lòng ông không khỏi đau đớn.

Bà Đồng giúp ông Đồng thay cảnh phục, vừa vỗ vạt áo vừa nói “Đừng đoán mò, anh cũng mê tín hay sao, Bối Bối vừa tới chưa thích ứng là chuyện bình thường, qua một thời gian ngắn sẽ quen thôi” .

Ông Đồng ngăn lại bàn tay đang phủi quần áo của bà Đồng “Bối bối đang ngủ đấy, đừng phủi, sẽ có bụi” . Bà Đồng treo quần áo lên giá, tiện thể dọn dẹp luôn cái bát nhỏ của Bối Bối.

“Tình Thừa, anh nói xem, có phải chúng ta chuyển vào đây sớm quá hay không, mẹ em nói nhà mới được trang hoàng tốt nhất saubốn tháng hẵng dọn vào ở, mà chúng ta thì chỉ vừa sửa sang được một tháng”, Dương Tiểu Phàn càng nghĩ càng cho rằng có thể đây là nguyên nhân làm cho Bối Bối phát sốt. Từ nhỏ sức khoẻ của Bối Bối rất tốt, cũng không bệnh gì, tại sao có thể đột nhiên thay đổi nơi ở thì ốm chứ.

“Anh nghĩ nên mời người ta đến kiểm tra thử xem, nếu thật sự có chuyện gì, hai chúng ta mạnh khoẻ thì không sao cả, nhưng đừng để ảnh hưởng đến Bối Bối của anh.” Đồng Tình Thừa cũng cảm thấy vợ nói có lý bèn vội vàng lấy di động gọi cho thư ký, nhờ anh ta mời người đến kiểm tra nhà mới.

“Đúng rồi cứ kiểm tra cho chắc,hôm qua Bối Bối còn nói với em là phòng có mùi khó ngửi, trẻ con đối với những chuyện này rất nhạy cảm, Bối Bối chắc không nói sai đâu”, trong lòng Dương Tiểu Phàn cho rằng Bối Bối tuyệt đối không nói dối.

Vợ chồng lại tán gẫu vài chuyện riêng tư, thấy thời gian không còn sớm liền cùng nhau sửa sang thu dọn mọi thứ xuống dưới, Dương Tiểu Phàn đem hành lý chuyển vào phòng ngủ của Bối Bối, những thứ này đều là của cô bé.

Dương Tiểu Phàn rất thích diện cho con gái mình, cũng không tiếc mua cho Bối Bối này nọ, trước tiên là dọn dẹp hành lý tiện thể đếm giày, riêng giày dép mùa xuân của con bé đã hơn hai mươi đôi. Bối Bối lớn lên xinh đẹp, mắt hai mí to tròn, con ngươi đen láy giống như đeo áp tròng, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn mũm mĩm ai nhìn cũng đều muốn nựng vài cái, đặc biệt là lỗ tai Bối Bối, phần trên nhọn giống hệt tiểu tinh linh, khi dẫn Bối Bối đi trên đường mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Dương Tiểu Phàn mở một shop quần áo tên là “Love Baby”, kiểu chữ Rome màu đen kết hợp với nền xanh da trời, đơn giản lại đẹp, cửa hàng trang hoàng theo phong cách dân dã, quần áo trong cửa hàng đều được nhập từ Hàn quốc, đi kèm quần áo là vô số phụ kiện đẹp mắt, điện thoại kiểu retro, từng chiếc giá quần áo, từng chiếc cửa kính nhỏ đều được sơn màu xanh da trời, sau đó treo một cái rèm kiểu công chúa hình gấu Teddy mà Bối Bối yêu thích. Không tính tới chi phí trang hoàng cửa hàng thì “Love Baby” của Dương Tiểu Phàn làm ăn vô cùng tốt, bà cũng xây dựng chế độ hội viên, rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm mà đến Love Baby, sau đó trở thành khách hàng quen thuộc.

Sau khi Love Baby đi vào quỹ đạo, Dương Tiểu Phàn liền tìm vài chị em hợp ý lập thành một hội, sau đó mở thêm 2 chi nhánh ở thành phố H. Lần này, chồng được điều tới thành phố S làm cục trưởng công an, Dương Tiểu Phàn liền từ bỏ chuyện làm ăn để theo chồng, bà còn chuẩn bị khóa sát và mở lại chi nhánh cửa hàng Love Baby tại thành phố S.

Thu dọn quần áo cho Bối Bối xong xuôi thì đã 5 giờ hơn, bà đánh thức Bối Bối dậy, để cùng cả nhà chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

“Mẹ, con muốn mặc bộ màu đỏ kia.” Dương Tiểu Phàn cầm chiếc váy satanh mỏng màu đỏ thay cho Bối Bối, lại sợ buổi tối Bối Bối lạnh nên mặc thêm cho con một chiếc áo lót bên trong màu đen, rồi đi vào chân Bối Bối một đôi giày da đen phối với ngọc trai trắng, càng nhìn càng thấy con bé thật xinh đẹp, bà không nhận được hôn Bối Bối hai cái.

Bối Bối cũng cười hì hì hôn lại mẹ, bĩu môi nói “Con yêu mẹ nhất”. Dương Tiểu Phàn vuốt mái tóc dài, mượt mà của Bối Bối,

búi tóc cho Bối Bối thành cây nấm, cài thêm cái nơ con bướm màu đỏ cho Bối Bối, trông cô bé chẳng khác gì một tiểu thiên sứ.

Sau khi Bối Bối ăn mặc thật đẹp, liền chạy ào ra ngoài tìm ba, “Ba, ba nhanh lên, mau đến xem cục cưng của ba có đẹp không”.

Đồng Tĩnh Thừa nghe thấy tiếng hét của Bối Bối, vội vàng từ thư phòng đi ra, thấy bối bối liền ôm lấy giờ lên cao “Bối Bối của ba thật xinh đẹp, con là tiểu công chúa xinh đẹp nhất thế giới”, vừa nói vừa cọ ria mép lên khuôn mặt nhỏ bé của Bối Bối, làm cho cô bé cười sảng sặc.

Dương Tiểu Phàn thay quần áo xong đi ra đỡ lấy Bối Bối “Hai người đừng làm ồn nữa, Bối Bối vừa thay quần áo đấy, coi chừng làm bẩn váy con” Đồng Tĩnh Thừa sửa sang váy lại cho Bối Bối rồi vung tay lên, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

2. Chương 2: Bối Bối Có Anh Trai

Đồng Tĩnh Thừa đậu xe ở trước cửa “Nhà hàng hạnh phúc” liền có bảo vệ nhanh chóng chạy lại mở cửa xe, Đồng Tĩnh Thừa đưa chìa khóa cho bảo vệ rồi một tay ôm Bối Bối một tay dắt Dương Tiểu Phàn đi vào trong.

Dương Tiểu Phàn mới 29 tuổi, bà và Đồng Tĩnh Thừa cũng xem như chồng già vợ trẻ, bà rất xinh đẹp lại vừa biết cách ăn mặc, sợi dây cuốn tóc buông trên bờ vai, áo sơ mi kết hợp với áo len vintage thêu hoa cộng thêm chân váy hoa dài, vừa bước vào nhà hàng bọn họ đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, chỉ có điều những ánh mắt này đều đặt trên người Bối Bối, thầm khen ngợi cô bé này thật giống thiên sứ nhỏ.

Cả nhà định đi tới phòng vip, nhưng chưa đi được mấy bước, ông Đồng lại gặp được bạn học cũ.

“Ông Đồng hả, nghe nói ông được điều tới đây, tôi còn định hai hôm nữa đi gặp ông đó.” Sa Hạo Khang vừa vỗ vai ông Đồng vừa nói “Đây là Bối Bối đúng không, xinh xắn quá, nào có thô kệch giống ông, may mà con bé giống em dâu, ha ha” .

Đôi mắt Bối Bối mở to tò mò nhìn ông chú này, Sa Hạo Khang thấy Bối Bối chăm chú nhìn mình thì trong lòng vui vẻ, ông bế Bối Bối lên. Đồng Tình Thừa gặp bạn học cũ cũng rất xúc động, mọi người đều bận rộn ở những thành phố khác nhau với công việc riêng, mấy năm rồi chưa gặp nhau, nghe nói ông bạn này vừa thăng chức thành phó giám đốc, ông thật lòng mừng cho bạn.

Vì vậy Sa Hạo Khang liền mời mọi người cùng nhau ăn cơm, Sa Hạo Khang đến nhà hàng trước, vợ ông đang gọi món ăn còn ông thì ra ngoài đi vệ sinh, không ngờ lại gặp được bạn học cũ, ông ôm Bối Bối về phòng vip của mình, vừa mở cửa liền la lên “Ngô Thiến, không phải em luôn muốn có một đứa con gái sao, xem này, anh bế về cho em nè” .

Vợ Sa Hạo Khang là Ngô Thiến, vừa tròn bốn mươi tuổi nhưng bà chăm sóc nhan sắc rất tốt, đang xem thực đơn thì bà ngẩng đầu lên, thấy chồng bế một cô bé giống như búp bê trong tay, bà đang định hỏi xem là ai thì thấy vợ chồng Đồng Tình Thừa bước vào, bà liền kéo con trai đứng lên chào đón.

Lúc này Bối Bối mới để ý rằng trong phòng còn có người, cô bé nhìn chằm chằm anh trai kia, bé cảm thấy anh trai này thật là đẹp mắt, mũi đẹp, tóc xoăn tự nhiên, thích thật đấy. Bối Bối không sợ người lạ, bé vươn cánh tay nhỏ bé mũm mĩm kéo tóc anh trai.

Bối Bối vừa bước vào thì Sa Nghị đã trông thấy bé, rất khó để miêu tả cảm giác của anh khi nhìn Bối Bối, anh chỉ cảm thấy sống trên đời này 14 năm cũng chưa gặp qua cô bé nào đáng yêu hơn Bối Bối, cô bé mặc váy satin mỏng đỏ thắm giống như một con búp bê hạnh phúc. Bối Bối ngồi trong tay ba anh, Sa Nghị đột nhiên có chút ghen tỵ, anh không muốn người khác chạm vào bé con thiên sứ. Thấy bàn tay nhỏ bé của Bối Bối vươn về phía mình, Sa Nghị liền nắm thật chặt rồi chăm chú, dịu dàng nhìn Bối Bối.

Giờ người lớn mới phát hiện động tác mờ ám của hai đứa trẻ, Sa Hạo Khang thấy con mình nhìn chằm chằm Bối Bối liền thẳng thắn cười nói “Nhìn con kia, bình thường lạnh lùng chẳng thèm quan tâm tới ai, hôm nay xem ra Bối Bối có thể không chế con được rồi, rồi xem con còn kiêu ngạo không, ha ha”.

Sa Nghị không thêm để ý tới lời chế nhạo của ba, nhưng anh lại quay ra chào ba Bối Bối. Lúc hai nhà ngồi vào bàn, Bối Bối la hét muốn được ngồi cùng anh trai, Dương Tiểu Phàn không yên lòng liền ôm Bối Bối tới ngồi cạnh Sa Nghị nhưng Bối Bối lại không chịu, giãy dụa muốn một mình một ghế cơ.

“Để cho bọn nhỏ ngồi cùng nhau đi, không sao đâu, Sa Nghị sẽ chăm sóc Bối Bối”, Ngô Thiến mở lời giải vây, bà rất thích cô bé hoạt bát đáng yêu này, Sa Nghị nghe mẹ nói như vậy cũng gật đầu thật mạnh, còn đưa tay tiếp lấy Bối Bối từ trên tay mẹ cô bé rồi buộc yếm lên cổ giúp Bối Bối.

Từ trước đến giờ, Bối Bối chưa từng tiếp xúc với anh trai nào lớn tuổi như anh, bình thường ngoài ba mẹ thì cô bé chỉ hay chơi với cô bảo mẫu, sau đó là ông bà nội, cô bé tò mò sờ sờ ngón tay đang giúp mình buộc yếm, lại còn bỏ vào trong miệng cắn một cái, cảm thấy không thể ăn được liền nhè ra, sau đó cho ngón tay của mình vào miệng mút.

Sa Nghị cảm giác khi ngón tay mình bị đầu lưỡi nhỏ nhắn của Bối Bối liếm quanh một vòng thì trái tim cũng muốn tan ra, sợ Bối Bối cắn ngón tay mất vệ sinh sẽ ngã bệnh, anh chàng vội vàng nói: “Bối bối đừng cắn ngón tay sẽ đau bụng đó” .

Đồng Tình Thừa gặp lại bạn cũ sau nhiều năm không liên lạc đương nhiên có rất nhiều chuyện để nói, thoải mái vừa ăn uống vừa tán gẫu, Dương Tiểu Phàn ngồi cạnh Ngô Thiến, hai người phụ nữ cũng không phải lần đầu tiên gặp nhau, lần đầu gặp là trước khi sinh Bối Bối.

Bối Bối nhìn ngón tay toàn nước bọt của mình rồi nhân lúc mọi người không chú ý đưa vào miệng Sa Nghị, còn cười ha hả “Cho anh ăn nè, như thế Bối Bối sẽ không bị đau” .

Sa Nghị buồn cười cầm giấy ăn lau sạch sẽ bàn tay nhỏ bé của Bối Bối, rồi đưa lên miệng hôn hai cái “Bối Bối đi nhà trẻ chưa” Sa Nghị hỏi

“Em không thích nhà trẻ” vừa nhắc tới đi nhà trẻ thì Bối Bối liền cau mày, cô bé không thích các bạn ở nhà trẻ lúc nào cũng nhéo mặt mình, lại còn làm bẩn quần áo của mình nữa, ai không giữ gìn sạch sẽ thì không

phải là đứa bé ngoan.

Ở thành phố H, Bối Bối thường được bà nội trông. Bà nội không nỡ để đứa trẻ còn nhỏ như vậy đi nhà trẻ, bà sợ Bối Bối không thích ứng được, sợ con bé bị ăn hiếp, bình thường rất hay xảy ra tình trạng, bà vừa tiễn Bối Bối vào nhà trẻ thì lập tức liền đón Bối Bối ra. Về sau người nhà thống nhất, Bối Bối còn bé, hơn nữa ông nội cũng là giáo sư đại học có thể dạy võ lòng cho Bối Bối tại gia, thế là không bắt Bối Bối phải đi nhà trẻ nữa.

“Vậy Bối Bối nói cho anh nghe xem bình thường Bối Bối thích làm gì?” Bối Bối vừa thấy có người bằng lòng nghe bé kể chuyện thì lập tức tràn đầy sức sống, vội vàng vịn ghế, muốn đứng trên đùi Sa Nghị, Sa Nghị liền ôm Bối Bối đặt lên đùi mình.

Hai người mặt đối mặt, Bối Bối vừa nghịch nút áo sơ mi của Sa Nghị vừa nói “Bối Bối thích Teddy, anh có biết Teddy không, chính là bé gấu đó. Đại Hoàng nhà em màu vàng nhé, nó là của chú út tặng em, nó to như vậy nè” .

Bối Bối còn vui sướng khoa tay múa chân “Bối bối còn thích chó con nữa, chỉ chó con thôi chứ không thích chó lớn vì chó lớn biết cắn người. Em nói cho anh nè, cái ông ở dưới nhà em nuôi một con chó to lắm, hề thấy Bối Bối là nó lại nhào vào, ông nói nó thích em nên mới nhào vào người em nhưng em lại không thích nó, anh thích nó không?”

Sa Nghị nhìn Bối Bối bĩu môi thật đáng yêu, thấy Bối Bối hỏi anh liền đáp “Nó làm Bối Bối ngã , anh cũng không thích nó” .

“Hi hi, anh cũng thích chó con à. Nhà dì Hai có một con chó con rất đáng yêu, nó còn biết làm nũng với Bối Bối, nhưng mà mẹ lại không cho em nuôi.” Nói xong, Bối Bối bĩu môi, lại còn nghiêng đầu kéo váy mẹ “Mẹ, về nhà mẹ cho con xem ‘Chú hổ khéo léo’ nhá”. Bối Bối rất thích xem “Chú hổ khéo léo”, nhất là mấy cô bé thỏ, ông bà Đồng cũng thấy nội dung của chương trình hoạt hình này không tệ, có thể bồi dưỡng cho Bối Bối những thói quen tốt, vì thế liền mua cho con trọn bộ “ Chú hổ khéo léo”.

Dương Tiểu Phàn đang nói chuyện vui vẻ với Ngô Thiển, Ngô Thiển đối với thành phố S rất quen thuộc, còn Dương Tiểu Phàn đang muốn mở chi nhánh ở đây, nên bà đã đưa ra rất nhiều đề xuất, còn hứa cùng đi với Dương Tiểu Phàn. Ngô Thiển là giáo viên ngữ văn cấp 2 nên khá rảnh rỗi.

Dương Tiểu Phàn nghe thấy con gái hỏi thì đáp vài câu, rồi lấy một chiếc bình sữa từ trong túi ra, sau đó hỏi Bối Bối “Con khát nước không, mẹ lấy nước trái cây cho con uống nhé?”

Bối Bối nói khá nhiều nên đã khô cả miệng, bé bèn giục mẹ mau lấy nước trái cây ỳnh, Sa Nghị đang chuẩn bị ra ngoài phòng tìm nhân viên phục vụ nên gọi bà Đồng “Dì ơi, để con đi cho” .

Bối Bối thấy Sa Nghị định ra ngoài nên cũng muốn đi theo “Mẹ, con cũng đi nữa “

3. Chương 3: Bối Bối Đi Bệnh Viện

Sa Nghị dắt Bối Bối, tay cầm bình sữa đi tìm nhân viên phục vụ, trong lúc nhân viên phục vụ lấy nước, anh dẫn Bối Bối đi vào trong đại sảnh, nơi nuôi rất nhiều loại cá để ngắm nghía. Hôm nay Bối Bối thấy chơi thật vui, anh trai rất tốt với cô bé, sau này Bối Bối cũng sẽ yêu thương anh trai như vậy.

“Anh trai, em thích anh” Sa Nghị đột nhiên nghe Bối Bối nói vậy, nơi đáy mắt anh lóe lên tia sáng, anh nhìn Bối Bối.”Bối Bối phải luôn thích anh, không được thích cậu bé nào khác nghe không?” .

Bối Bối bị ánh mắt sáng lấp lánh của Sa Nghị mê hoặc liền gật đầu phụ họa “Bối bối chỉ thích anh thôi” .

Sau khi ăn xong, ông Đồng và ông Sa đều uống khá nhiều, hai người mặt đỏ gay gắt, lão đảo ôm nhau ra ngoài, sau đó đành gọi hai tài xế tới đón về.

Khi chuẩn bị về, Bối Bối không nỡ xa anh trai, cô bé ôm lấy cổ anh không buông, Ngô Thiến thấy Bối Bối thích con trai mình bèn trêu ghẹo “Bối Bối thích anh trai như thế, vậy sau này con làm vợ anh trai nhé”.

Bối Bối hỏi “Vợ là cái gì ạ?”

Ngô Thiến dụ dỗ Bối Bối “Vợ có nghĩa là từ nay về sau anh trai chỉ đối xử tốt với Bối Bối, mua rất nhiều đồ ăn ngon và chỉ nghe lời con thôi.” Bối Bối nhìn Sa Nghị, anh ngưỡng chừng gật đầu, cô bé hưng phấn nói “Con muốn làm vợ của anh”

Đồng Tĩnh Thừa nghe con gái bảo bối nói muốn làm vợ người ta liền tỉnh táo, la hét “Cục cưng của tôi đâu rồi, tôi nghe thấy cục cưng nói muốn làm vợ người ta, không được, bé cưng không thể giao cho ai cả, không thể.”

Dương Tiểu Phàn nghe chồng nói nhảm thì bật cười gõ đầu ông Đồng một cái, đã say tới vậy còn muốn tìm con gái bảo bối, đúng là đáng giận.

Vài ngày sau, bà Đồng và Ngô Thiến hẹn nhau tới đường Hongkong để xem địa điểm, ở thành phố S, Love Baby đi vào quỹ đạo khá nhanh, địa điểm tìm được là một căn nhà hai tầng khoảng 130mét vuông, nằm cách trung tâm thành phố không xa, bố trí nội thất cả hai tầng vừa khéo hợp với ý muốn mở rộng thị trường thời trang trẻ em của Dương Tiểu Phàn. Có khá nhiều người thường xuyên hỏi Dương Tiểu Phàn bí quyết phối đồ của Bối Bối, từ lâu, bà đã sớm có ý định kinh doanh cả trang phục nữ cùng với quần áo trẻ em để đáp ứng nhu cầu của các bà mẹ.

Dương Tiểu Phàn vừa mới ký hợp đồng cùng chủ nhà và cũng đã thanh toán 2 năm tiền thuê, bà còn mời cả công ty nội thất ở thành phố H tới lắp đặt, buổi chiều công ty nội thất từ thành phố H mới tới, bà Đồng chợt nhận được điện thoại của chồng, ông vô cùng lo lắng hỏi Dương Tiểu Phàn “Bối Bối của chúng ta đang ở đâu?”

“Con bé ở nhà chị Ngô, em và chị Ngô đang đi xem cửa hàng, đúng rồi, lão Đồng à, em ký hợp đồng rồi, 2 tháng nữa là có thể. . . .” Dương Tiểu Phàn còn chưa nói xong, ông Đồng đã nóng nảy “Thời gian này để Bối Bối ở nhà Sa Hạo Khang đi, người của cục quản lý môi trường vừa đến kiểm tra nhà mới của chúng ta, họ phát hiện lượng formaldehyde vượt chỉ tiêu 4 lần, không thể cho trẻ con ở được”.

*Do nhựa fomandêhít được sử dụng nhiều trong các vật liệu như gỗ dán, thảm, và xốp cách điện cũng như do các nhựa này sẽ thải fomandêhít ra rất chậm theo thời gian nên fomandêhít là một trong các chất gây ô nhiễm không khí trong nhà. Ở nồng độ trên 0,1 mg/kg không khí, việc hít thở phải fomandêhít có thể gây ra các kích thích mắt và màng nhầy, làm chảy nước mắt, đau đầu, cảm giác nóng trong cổ họng và khó thở.

Dương Tiểu Phàn nghe chồng nói vậy cũng thấy sự việc nghiêm trọng “Bối Bối đã ở nhà mới được nửa tháng, con bé sẽ không sao chứ”, lúc này ông Đồng vẫn còn tỉnh táo đáp “Lát nữa em dẫn Bối Bối đi bệnh viện kiểm tra xem, phải thử máu nữa”.

Cúp điện thoại, Dương Tiểu Phàn vội vàng nói với Ngô Thiến rằng mình muốn đến nhà chị đón Bối Bối. Ngô Thiến thấy Dương Tiểu Phàn gấp gáp tới nỗi quên cả cửa hàng, vừa rồi bọn họ mới chọn được vật liệu trang trí cửa hàng, chốc nữa sẽ có người đưa tới, giờ không có ai trông cửa hàng sao được.

“Em đừng vội, chị sẽ gọi cho lão Sa để lão sai người lái xe đưa Bối Bối đi, không phải Sa Nghị cũng ở nhà sao, để cho nó đi cùng, không sao đâu, cửa hàng em không có ai trông sao được.” Dương Tiểu Phàn không thể làm gì khác ngoài nói cảm ơn Ngô Thiến không ngớt, nhưng bà vẫn không yên tâm, bà sợ Bối Bối ốm ỉ không chịu đi bệnh viện vì nơi mà con bé sợ nhất là bệnh viện, vừa đến liền khóc, do đó bà bảo Ngô Thiến gọi điện thoại cho Bối Bối.

“Alo mẹ à, mẹ muốn đến đón con à, nhưng con không muốn về”.

Nghe thấy giọng nói ngọt ngào của con gái, Dương Tiểu Phàn càng khẩn trương hơn “Cục cưng ngoan, con phải nghe lời anh. Buổi tối mẹ tới đón con ngay, một lát nữa sẽ có chú đón con đi bệnh viện”.

Bối bối vừa nghe thấy mẹ nói mình phải tới bệnh viện bèn kêu “Con không đi bệnh viện đâu, con không bị đau mà”.

Dương Tiểu Phàn buộc lòng kiên nhẫn nói “Mẹ không bắt con tiêm đâu, mẹ chỉ muốn kiểm tra thử thôi, phòng của con có thứ xấu xa, mẹ sợ nó sẽ làm Bối Bối bị thương, vì thế con đi kiểm tra một chút thôi được không. Bối Bối mà nghe lời thì mẹ sẽ dẫn con đi ăn ở nhà hàng Kuharashi nhé , không phải Bối Bối đòi tới đó ăn sao”, trong điện thoại truyền tới tiếng khóc của Bối Bối.

Một lát sau, đầu dây bên kia vang lên giọng nói “Chào dì Dương, con là Sa Nghị” .

Qua điện thoại, Dương Tiểu Phàn kể cho Sa Nghị chuyện đã xảy ra, sau đó liên tục dặn dò Sa Nghị giúp bà dỗ dành Bối Bối, dù thế nào cũng phải đưa Bối Bối đi kiểm tra, Sa Nghị chỉ nói “Con biết rồi, dì yên tâm” .

Sa Nghị cúp điện thoại, Bối Bối vẫn còn khóc nức nở trong lòng anh, vừa khóc còn vừa thổi bong bóng “Em không đi bệnh viện, Bối Bối không có bệnh”.

Sáng sớm dì Dương đưa Bối Bối đến nhà anh khiến anh vô cùng mừng rỡ. Hôm nay Bối Bối mặc một chiếc áo váy sọc trắng, bên ngoài khoác thêm áo len hoa màu đen, bên dưới mặc quần bò phối với giày vải trắng, trông cô bé chẳng khác gì búp bê từ trong truyện tranh bước ra. Bối bối vừa bước vào nhà, thấy Sa Nghị thì gọi to “Anh trai”, Sa Nghị mừng vì Bối Bối chưa quên mình.

Giờ nhìn bé con ngả trên vai mình rơi lệ với bộ dáng cực kỳ đáng thương, lần đầu tiên Sa Nghị cảm thấy khổ xử, nhưng mà Bối Bối nhất định phải đi bệnh viện, anh không muốn vì mình nhất thời mềm lòng mà khiến Bối Bối ốm nặng hơn.

“Bối Bối, không phải đi tiêm đâu chỉ là đi kiểm tra sức khỏe thôi, đứa trẻ nào cũng phải đi kiểm tra mà, anh sẽ đi cùng em”. Sa Nghị vuốt ve mái tóc dài của Bối Bối, hôm nay cô bé không buộc tóc, mái tóc dài thả trên vai vô cùng nữ tính.

Bối Bối ngẩng đầu, vừa sờ mặt Sa Nghị vừa nói “Không gạt em đấy chứ?” Sa Nghị dúm đầu vào mái tóc của Bối Bối, mùi dầu gội đầu hương trái cây tỏa ra, anh thậm chí hít sâu một hơi “Anh sao có thể lừa Bối Bối được, không tiêm, chỉ là giống như bị muỗi chích một cái” .

Ông Sa nghe nói Bối Bối phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe bèn vội vàng liên hệ với ông bạn cũ làm bác sĩ, sau đó sai Thư ký về đón Bối Bối và Sa Nghị.

Đến bệnh viện, Sa Nghị dắt Bối Bối đi thẳng đến phòng viện trưởng, sợ Bối Bối chưa quen với môi trường bệnh viện nên anh không vội dẫn cô bé đi thử máu ngay. Ông Sa đã liên hệ ông bạn cũ, do đó Viện trưởng Tạ đang ở văn phòng chờ Bối Bối.

“Chú Tạ, làm phiền chú ạ”, Sa Nghị lên tiếng chào viện trưởng Tạ

“Không phiền, ba con với chú là bạn bè, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” viện trưởng Tạ phân công một bác sĩ đi lấy ống nghiệm.

Bối Bối nắm chặt góc áo Sa Nghị, hung hăng nhìn chăm chăm cô y tá mặc đồ trắng, cô bé sợ cô y tá nhân lúc bé không chú ý mà tiêm mình. Sa Nghị cảm giác được sự hồi hộp của Bối Bối nên anh ôm cô bé ngồi lên trên sofa, giữ mặt cô bé hướng về mình rồi hôn lên trán Bối Bối “Bé con, có anh ở đây, đừng sợ”

Bối Bối nghe Sa Nghị nói vậy cũng bình tĩnh lại, thò tay vào túi áo Sa Nghị, trong đó có kẹo que cô bé mang từ nhà đi. Sa Nghị mặc cho cô bé sờ lung tung trong túi áo. Nhìn Bối Bối loay hoay mãi không xé được giấy bọc kẹo, Sa Nghị đành thò tay giúp Bối Bối bóc sau đó thả vào trong miệng cô bé. Bối Bối được ăn kẹo, vị ngọt làm ất cô bé híp lại thành đường chỉ, “Ngọt quá”

4. Chương 4: Sa Nghị Bị Dày Vò

Rất nhiều y tá nghe nói có một cô bé búp bê siêu đáng yêu đến bèn chạy tới ngó Bối Bối, cánh cửa phòng viện trưởng không lớn nên nhiều người phải đứng chen chúc nhau, có y tá còn trêu Bối Bối “Bé ơi cho chị ăn kẹo với được không, có thể thì lát nữa tiêm mới không đau” .

Bối Bối liếm kẹo, khẽ nhíu mày “Anh nói không phải tiêm mà”, vừa nói vừa nép vào trong lòng Sa Nghị.

Bộ dáng đáng yêu của Bối Bối khiến các cô y tá phải bật cười, bé thấy mọi người cười thì cũng khanh khách cười không ngớt, ngay cả Sa Nghị cũng nở nụ cười. Bối Bối khẽ giật mình nhìn Sa Nghị tươi cười, bèn ghé sát đầu, thơm vào miệng anh “Anh cười đẹp quá” .

Bác sĩ đã lấy đồ trở lại, ông bảo Bối Bối giơ ngón tay ra, Sa Nghị vừa kéo ngón tay của Bối Bối, vừa ôm Bối Bối để cô bé dựa đầu vào ngực mình, bàn tay Bối Bối nắm chặt áo Sa Nghị, còn anh thì dỗ dành bé “Bối Bối ngoan, không đau đâu mà” . Trong giây lát, chỉ chích một phát là bác sĩ đã lấy máu xong, sau đó ông bảo Sa Nghị giúp Bối Bối giữ chặt mẩu bông.

Nửa giờ sau mới có kết quả xét nghiệm nên Sa Nghị ngồi tán gẫu với Bối Bối “Bối Bối không hề khóc nhé, em đừng cảm lắm”. Bối Bối thích nhất là nghe người khác khen ngợi mình, bé vội vàng tiếp lời “Em muốn chóc về kể cho ba nghe rằng em không hề khóc, ba sẽ mua gấu cho em. Nói chuyện một lúc thì Bối Bối cũng mệt, bé ghé vào trước ngực Sa Nghị ngủ thiếp đi

Nửa tiếng sau có kết quả xét nghiệm, ngoại trừ lượng tiểu cầu của Bối Bối rất thấp thì những thứ khác vẫn bình thường, bé con cần uống thuốc để tăng thêm sức đề kháng, bác sĩ còn dặn đi dặn lại Sa Nghị rằng phải cho cô bé ăn nhiều đậu phộng, các loại táo đỏ.

Ra khỏi bệnh viện, Sa Nghị liền gọi điện báo tin ẹ Bối Bối để bà bớt lo lắng, trước tiên anh đưa Bối Bối về nhà, sau đó suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho ba.

Lúc Bối Bối tỉnh dậy thì ba mẹ đã đến, bé nằm trên giường Sa Nghị nũng nịu không chịu dậy. Giấy dán tường phòng Sa Nghị màu xanh da trời, cả bộ ga giường và chăn đều màu xám đậm, bên cạnh giường là chiếc bàn học hình vòng cung rất to, tủ quần áo không lớn nhưng lại cao và có khá nhiều ngăn kéo, quần áo đều được xếp gọn gàng. Không giống phòng Bối Bối có tận hai tủ quần áo to đùng, bình thường, mẹ vừa dọn thì bé con đã bày bừa ra.

Ông Đồng ôm Bối Bối dậy, sợ bé ngủ không được thoải mái nên Sa Nghị đã giúp bé cởi áo khoác ngoài, lúc ông Đồng mặc quần áo cho Bối Bối, bé còn không quên khoe với ba chuyện mình không hề khóc khi phải tới bệnh viện, ba vừa hôn vừa nựng Bối Bối.

Dương Tiểu Phàn và Ngô Thiến cùng nấu bữa tối, gần đây Dương Tiểu Phàn càng lúc càng cảm thấy Ngô Thiến là một người bạn thân đáng kết giao , hai người thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện phiếm hoặc hẹn nhau ra ngoài chơi. Hai người nói chuyện về chồng, về con cái hoặc về việc làm ăn và mగాu cả những chuyện không vui trong cuộc sống nữa. Dương Tiểu Phàn rất ít khi xuống bếp, thậm chí có khi ông Đồng còn nấu ngon hơn cả vợ, còn Ngô Thiến chính là một tấm gương điển hình về một người mẹ, người vợ tốt, bà rất khéo tay và hay trổ tài làm những món ăn ngon. Thời gian này, cơ thể Bối Bối không được khỏe nên Ngô Thiến thường xuyên hầm canh cho bé, vì vậy Dương Tiểu Phàn vô cùng cảm động và bắt đầu có ý muốn theo Ngô Thiến học nấu ăn.

Sa Nghị đang ở trong phòng, truy cập Internet, còn Bối Bối thì ngồi trong lòng anh. Năm Sa Nghị lên cấp hai thì ông Đồng đã mua cho anh một chiếc laptop, ngoại trừ điều kiện không được tuột hạng khỏi thành tích trong top 3 thì những chuyện khác Sa Nghị có thể tự mình quyết định. Sa Nghị là một cậu thanh niên rất tự giác, tuy anh cũng chơi game online, nhưng thành tích của anh cho tới bây giờ đều đứng trong top 3 của lớp. Ở trường, có vô số bạn nữ thích anh, khi lên cấp 3 thì anh đã cao 1m74, và lại cũng không hay chủ động nói chuyện cùng các bạn nữ nên càng khiến anh trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái.

Sa Nghị cực kỳ không thích các bạn gái bằng tuổi vì anh cảm thấy bọn họ luôn tỏ vẻ ngây thơ, chẳng giống Bối Bối của anh, đơn thuần và tốt đẹp. Sa Nghị nghĩ nếu có thể ở bên Bối Bối mỗi ngày thì cuộc sống sẽ rất tuyệt vời.

Bữa tối, bà Sa làm một bàn đồ ăn, có cả món sườn kho, cà tím cay mà Bối Bối thích, bé thích tất cả các món chua cay ngọt giống hệt ba, bé týt mà đã có thể ăn ớt. Nhưng Bối Bối lại rất ghét ăn rau, có lẽ đây là bệnh chung của trẻ con, sáng nào bà Bối cũng phải dỗ dành mãi thì bé mới chịu ăn một ít.

Ba mẹ Bối Bối đã nhận ra con gái mình thích Sa Nghị, Sa Nghị gấp món gì thì bé cũng muốn được ăn món đó, Sa Nghị đứng dậy rót nước, bé cũng vui sướng đi phía sau.

Sau bữa tối, Ngô Thiến giữ Bối Bối ở lại nhà mình, vì vừa mới kết thúc ba ngày thi nên Sa Nghị có thời gian rảnh rỗi để chơi với Bối Bối, hơn nữa cửa hàng của Dương Tiểu Phàn còn đang trong giai đoạn trang trí nội thất, bận bịu nhiều việc, quan trọng nhất là nhà mới trong vòng vài tuần không thể để trẻ con ở được, đáng lẽ, ông bà Đồng định tạm thời đưa Bối Bối tới nhà ông bà ở thành phố H. Có điều, bây giờ Ngô Thiến lại chủ động đề nghị để Bối Bối tới nhà họ, do đó ông Đồng bèn nghĩ lại, tuy ông cũng không nỡ xa con gái, nhưng nếu ở nhà Ngô Thiến thì giữa hai nhà chỉ cách nhau khoảng hai con đường, ít nhất còn có thể gặp Bối Bối mỗi ngày, vì vậy ông đã đồng ý.

Quyết định này của ông khiến Bối Bối rất vui, vì bé có thể ở cùng anh trai, tâm trạng cô bé cực kì tốt, ngay cả việc mẹ dặn mỗi tối trước khi đi ngủ phải uống một bình sữa, mỗi buổi sáng phải ăn trứng gà luộc, bé đều đồng ý hết, mà tất cả những thứ đó đều là món Bối Bối vốn không thích.

Buổi tối ông Đồng lại tới một lần nữa để mang thêm quần áo, giày, mũ, vài món đồ chơi ... cho Bối Bối, cứ soạn ra soạn vào cuối cùng thành 2 vali to đùng, sợ đồ của người khác Bối Bối dùng không quen do đó ngay cả cái cốc nhỏ và bình sữa bé thường dùng, đến chiếc gối của Bối Bối ông cũng cầm theo. Lúc ôm Bối Bối đi, ông cảm thấy cực kỳ khó chịu, cứ nghĩ tới chuyện mỗi buổi tối trước khi đi ngủ sẽ không được Bối Bối thơm lên môi nữa là ông Đồng lại buồn, ông nghĩ ngày mai nhất định phải nhanh chóng đi mua máy lọc không khí để có thể sớm đón Bối Bối về.

Trước khi đi ngủ, Ngô Thiến tắm rửa cho Bối Bối, bà mở toàn bộ cửa phòng tắm ra, xả nước nóng xuống bồn xong rồi mới bế Bối Bối vào, dù trần trụi ngồi trong bồn tắm lớn thì bé cũng chẳng hề ngượng ngùng, còn nín lấy Ngô Thiến kể những câu chuyện của riêng mình, kể tới nỗi hưng phấn, bé còn đứng lên biểu diễn cho Ngô Thiến xem.

Tắm xong, bà mặc đồ ngủ cho Bối Bối, áo ngủ của bé có hình con gấu, sau khi mặc cả bộ vào thì trông bé chẳng khác gì một chú gấu bé bỏng. Bà vốn định để bé ngủ một mình trong phòng dành cho khách, nhưng mà bé sống chết cũng không chịu, nhất định muốn ngủ cùng Sa Nghị, Ngô Thiến nghĩ Bối Bối mới 6 tuổi, lại ở một nơi xa lạ nên có lẽ ban đêm bé sẽ sợ, vì thế bà liền bế Bối Bối tới giường Sa Nghị.

Sa Nghị tắm rửa xong, vừa vào phòng đã trông thấy Bối Bối nằm trong chăn đọc sách, bàn tay nhỏ bé mồm mĩm chống cằm, chân còn nhịp nhịp bên ngoài chăn. Thấy Sa Nghị vào, bé vội vàng bảo anh ngồi xuống giường kể chuyện cổ tích cho bé nghe.

Sa Nghị lau khô tóc xong thì kéo chăn rồi nằm vào, cơ thể Bối Bối lập tức áp sát anh, Sa Nghị cảm thấy hít thở có chút khó khăn, tuy rằng anh chưa trải qua loại chuyện đó, nhưng anh cũng đã từng xem vài bộ phim có hạn chế lứa tuổi, đầu óc Sa Nghị bây giờ đang rất hỗn loạn, anh nhìn chằm chằm căn cổ trắng nõn nà của Bối Bối, bé con lúc này thật là mê hoặc lòng người, trong lòng anh khó chịu như bị mèo cào vậy.

5. Chương 5: Bối Bối Đi Học

Bối Bối cũng không quan tâm nhiều như vậy, bé cảm thấy anh rất thơm và mình cũng thơm chẳng kém, Bối Bối nằm sấp trước ngực Sa Nghị, bàn tay còn vô ý cọ xát, cơ thể Sa Nghị lập tức trở nên căng thẳng, sắc mặt anh nín nhịn tới nổi đỏ bừng, Bối Bối khó hiểu nhìn Sa Nghị, hỏi:

“Anh, anh bị sốt à, trông anh đỏ rực như con tôm hùm ý” Bối Bối vừa nói, vừa quả quyết sờ trán Sa Nghị.

Sa Nghị kéo tay Bối Bối xuống, nắm trọn trong lòng bàn tay to của mình, rồi anh cúi người, miệng nhẹ nhàng hôn phớt qua lỗ tai Bối Bối, khiến bé rụt vai lại vì ngứa ngáy, lại còn cười vui vẻ không ngớt. Anh chậm rãi, thản nhiên hôn lên gương mặt non nớt của bé. Nơi chóp mũi anh còn vương đầy mùi sữa của Bối Bối, bé con giống hệt một con búp bê ôm bình sữa không chịu lớn, đây là mùi hương độc nhất vô nhị khiến cho lòng Sa Nghị hỗn loạn không thôi, anh chỉ muốn vĩnh viễn giữ Bối Bối bên cạnh.

Từ lần đầu tiên trông thấy Bối Bối, Sa Nghị đã biết cả đời này, trái tim anh chỉ vì bé con mà đập. Nếu sau này sống mà không có Bối Bối, không, không thể không có chuyện đó được, ngay cả nghĩ anh cũng không dám. Anh không kìm được, dùng sức ôm chặt Bối Bối hơn, rồi lại thơm bé

Một tuần sau, Love Baby ở thành phố S rốt cục cũng sửa sang xong, Dương Tiểu Phàn rất hài lòng, khung cửa sổ nhìn ra con phố vô cùng lãng mạn, sự phong phú kết hợp với sự cá tính có thể đưa Love Baby trở thành một cảnh quan độc đáo trên con đường Hongkong, trên tầng 2, Dương Tiểu Phàn còn đặc biệt thiết kế thêm một quầy bar nhỏ, người quen hoặc khách quen dù không mua quần áo cũng có thể tới đây ngồi

Sa Nghị đã khai giảng nên không thể ở bên Bối Bối cả ngày, điều này làm cho cô bé rất ủ rũ. Buổi tối hôm khai giảng, Bối Bối ôm cánh tay Sa Nghị, muốn được theo anh tới trường, bé còn nói mình sẽ ngồi xồm dưới bàn học của Sa Nghị, tuyệt đối không ồ ào và không làm khó anh, bộ dáng nghiêm túc của Bối Bối khiến cả nhà phải bật cười.

Nhưng về sau, ông Đồng suy nghĩ, nếu có thể cho Bối Bối đến trường, có điều không phải ngồi dưới bàn học của Sa Nghị, mà là đi học tại trường của Sa Nghị, trường Nhất Trung, lớp 1 bậc tiểu học, vừa khéo mẹ Sa Nghị cũng đang dạy ở đây, trong cùng một khuôn viên trường mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau. Sa Nghị hoàn toàn tán thành quyết định này, lúc nào anh cũng có thể trông thấy Bối Bối, như vậy trái tim sẽ không còn cô quạnh nữa.

Vì vậy hai ngày sau, Bối Bối đeo cặp sách hình Minnie đi tới trường Nhất Trung cùng Sa Nghị, Sa Nghị và Ngô Thiển đưa Bối Bối đến tận cửa lớp 1A3. Bối Bối vẫn còn rất bỡ ngỡ với trường lớp mới, mỗi người một cái bàn, mỗi người một bộ sách, Bối Bối rất thích như thế này, không giống ở nhà trẻ, tất cả đồ chơi cùng sách vở đều phải dùng chung.

Ngô Thiển giao bé cho chủ nhiệm lớp 1A3, dặn dò xong thì vội vã quay trở về lớp, chủ nhiệm lớp Bối Bối là một cô giáo trẻ tuổi vừa kết hôn, vì cô chưa có con nên cực kỳ yêu thích tiểu thiên sứ giống như Bối Bối, đặc biệt là tiểu thiên sứ này còn là người thân của phu nhân phó giám đốc Sa, Ngô Thiển, trưởng ban trung học cấp 2, do đó chủ nhiệm lớp càng quan tâm tới Bối Bối hơn, cô giáo thấy Bối Bối khá nhỏ bé bèn đặc biệt sắp xếp cho Bối Bối ngồi hàng thứ nhất dãy giữa.

Khi chuẩn bị vào lớp, Sa Nghị nắm tay Bối Bối, dặn dò cô bé rằng buổi trưa tan học không được chạy loạn, phải chờ anh tới dẫn bé đi ăn cơm, lên lớp phải nghe lời cô giáo, nếu khó chịu phải lập tức nói cô giáo, cô giáo sẽ báo cho anh tới đón bé.

Bối Bối không ngừng gật đầu với Sa Nghị nhưng ánh mắt lại tò mò ngắm lớp học, nhìn thấy cô bé nóng lòng, Sa Nghị đành xoa đầu Bối Bối rồi để cô bé vào lớp, thấy Bối Bối ngồi vào chỗ và vẫy tay chào mình rồi Sa Nghị mới quay lại lớp học.

Cả buổi sáng, Sa Nghị luôn thấp thỏm, cuối cùng, vào tiết học cuối, ngay lúc chưa tan học Sa Nghị bèn xin phép giáo viên ra ngoài, trong lòng thầy giáo, Sa Nghị chính là một học sinh gương mẫu, thành tích tốt, gia thế tốt mỗi tội tính cách hơi lạnh lùng, vì vậy, thầy giáo cũng chẳng buồn hỏi lý do anh xin nghỉ mà để dành đồng ý ngay.

Tại cửa phòng lớp 1, cô giáo vẫn chưa cho tan học, đây là tiết thủ công, cô giáo dạy các bé gấp những mẫu giấy đơn giản. Sa Nghị lạnh lùng, nhìn Bối Bối đang trò chuyện cùng với một cậu bé, khoảng cách giữa hai đứa rất gần, anh không nghe được hai đứa nói gì với nhau, nhưng trông Bối Bối có vẻ rất vui, Sa Nghị chỉ muốn lập tức bắt cóc Bối Bối từ trong lớp ra ngoài mà thôi, anh không thích Bối Bối nói chuyện với người con trai nào khác, dù chỉ là một cậu bé 5 hay 6 tuổi cũng không được, anh sợ Bối Bối có bạn mới rồi sẽ không còn ý lại vào anh như trước nữa. Sa Nghị muốn Bối Bối chỉ thuộc về anh, trong mắt cô bé chỉ có thể nhìn thấy anh.

Tan học, Bối Bối vừa trông thấy Sa Nghị thì lập tức nhào về phía anh, “Anh, anh, Bối Bối đói”. Sa Nghị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Bối Bối thì vẻ mặt lạnh như băng vừa rồi cũng dịu dàng hơn, “Đi thôi, anh dẫn Bối Bối đi ăn cơm”

Trường Nhất Trung chia thành ba bậc: tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông với diện tích rất lớn, các khu vực giảng dạy cũng cách khá xa nhau, trường có tổng cộng hai căn tin, học sinh bậc tiểu học không phải tới căn tin, mỗi buổi trưa đều có chế độ đặt suất cơm, sau đó tới bữa thì học sinh theo giáo viên lấy một phần cơm hộp và hoa quả về.

Ông Đồng không đặt cơm cho Bối Bối, bởi vì cô bé rất kén ăn nên ông sợ Bối Bối không quen ăn cơm hộp, vả lại không ai trông con bé ăn cơm nên ông càng không yên tâm. Sa Nghị dẫn Bối Bối đến căn tin của bậc

trung học cơ sở, trong nhà ăn toàn các học sinh lớp lớn, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một cô bé hạt tiêu, tất cả mọi người đều nhìn Bối Bối với vẻ tò mò, một số nữ sinh trông thấy Sa Nghị đi theo bèn thì thầm bàn tán.

Bối Bối chẳng hề bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai, cô bé không ngừng lôi kéo cánh tay Sa Nghị, kể cho anh nghe về chuyện buổi học sáng nay buồn chán tới cỡ nào, nhưng có điều môn nhạc và môn thủ công lại chơi rất vui, Sa Nghị chăm chú nghe Bối Bối kể chuyện, thỉnh thoảng đáp vài câu, anh bế Bối Bối tới một bàn còn trống, để cô bé ngồi xuống rồi mới đi lấy cơm.

Sa Nghị bưng 2 khay thức ăn, sợ bé con chờ sốt ruột nên anh bước nhanh về phía Bối Bối, thấy có một nam sinh ngồi cạnh Bối Bối, anh hơi sững sốt, sau đó tiến lên, đặt khay cơm xuống, rồi ôm Bối Bối tránh xa tên con trai đang trêu ghẹo bé.

“Này Sa Nghị, đây là em gái của cậu à?” Nam sinh cười đùa hỏi.

Sa Nghị nhú mày, “Không phải”, anh trả lời mà chẳng thèm ngẩng đầu lên, buộc khăn quanh cổ cho Bối Bối, rồi lấy bình sữa vừa mới pha từ trong cặp mình ra, anh dùng tay thử độ ấm rồi mới đưa đến miệng Bối Bối, thấy bé ôm bình sữa tu ừng ực, thì anh mới trợn mắt nhìn Lạc Dạ Vũ.

Bối Bối nhìn người trước mặt đầy nghi ngờ, không phải chỉ có con gái mới đeo khuyên tai thôi sao, tại sao anh trai này lại có lỗ tai chứ? Chẳng lẽ anh trai này là con gái hả, đúng rồi nhất định là vậy, chắc chắn anh ấy không rõ mình là nam hay nữ nữa, thật đáng thương quá. Bối Bối lập tức nhìn Lạc Dạ Vũ bằng ánh mắt thương hại, như thể “Anh không cần giải thích đâu, em hiểu cả mà”.

Lạc Dạ Vũ nhìn một loạt động tác của Sa Nghị, nét mặt cực kỳ bối rối, nhin mãi mới hỏi “Sa Nghị. . . con gái của cậu à?”

“Biến” giọng Sa Nghị rõ ràng không vui.

Lạc Dạ Vũ giống như bị kinh sợ, lập tức đứng dậy, giấu ghĩa Bối Bối, rồi lại cẩn thận nhìn Sa Nghị, giống như muốn tìm được điểm giống nhau giữa hai người “Ha ha ha ha, này bé con đáng yêu, cháu gái à, chú là bạn thân của ba con, ha ha”

“Lạc-Dạ-Vũ! !” Sa nghị nổi giận, lạnh lùng bật ra từng chữ.

6. Chương 6: Bối Bối Trở Thành Người Nổi Tiếng

Lạc Dạ Vũ thấy Sa Nghị thật sự tức giận, bèn cười xấu xa “Được rồi, tớ đi”, lại còn thò tay muốn xoa mặt Bối Bối, nhưng chưa kịp chạm tới thì đã bị Sa Nghị gạt tay ra, anh lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta “Không được có ý gì với Bối Bối”.

Trông thấy con nặng đáng ghét đi rồi, Sa Nghị mới bắt đầu đút cơm cho Bối Bối, lần đầu tiên cô bé tới cắn tin ăn nên cảm thấy vô cùng mới lạ, thỉnh thoảng lại chỉ vào món nào đó nói muốn ăn. Sa Nghị lấy hai khay đồ ăn không giống nhau để cô bé có thêm sự lựa chọn.

“Nghị, cô bé này là ai vậy?” Một giọng nói mềm mỏng truyền tới từ phía sau lưng Sa Nghị, anh chẳng buồn nhúc nhích, cũng chẳng buồn nhìn. Bối Bối vịn bả vai Sa Nghị nhìn ra phía sau.

“Ngoan, ăn rau nào” Sa Nghị ôm lấy Bối Bối, để cô bé ngồi lại xuống đùi mình, rồi lấy khăn tay lau dầu mỡ dính đầy cái miệng xinh xắn của bé

Bị phớt lờ, mỹ nữ kia cực kỳ tủi thân, cô ta tự an ủi rằng chẳng qua do Sa Nghị không nhìn thấy mình mà thôi, vì vậy, cô ta ngồi vào vị trí đối diện Sa Nghị và Bối Bối thì thấy anh đang cầm thìa đút cơm cho Bối Bối, cô ta chưa bao giờ thấy vẻ mặt này xuất hiện ở Sa Nghị, anh lúc nào cũng lạnh lùng, có người tới nói chuyện, nếu tâm trạng anh tốt thì sẽ gạt đầu tỏ ý rằng mình đã nghe thấy, còn nếu tâm trạng anh không tốt, thì người đó chờ mà xấu hổ đi.

Sa nghị làm cho Vũ Nguyệt cảm thấy vô cùng thất bại, cô ta coi như khá xinh đẹp, đặc biệt là đôi môi gần như hoàn hảo của cô ta. Ngay từ cấp 1 cô nàng đã bắt đầu trang điểm, vì vậy cô ta trông nổi bật hơn hẳn so với những cô bạn ngây ngô cùng tuổi, người theo đuổi cô ta rất đông, có điều cô ta chỉ cảm thấy có hứng thú với Sa Nghị, cô ta thích tính cách lạnh lùng của anh, đây chính là hình mẫu bạch mã hoàng tử mơ ước trong lòng cô.

Ban đầu, Vũ Nguyệt cho rằng chỉ cần mình ngầm tỏ ý thì Sa Nghị chắc chắn sẽ giống hệt các cậu con trai khác, bám dính lấy cô ta, nhưng mà bất kể cô ta làm gì cũng đều không thể khơi gợi một chút xiu hững thú nào nơi anh, tới tận bây giờ, Sa Nghị cũng chỉ nói với cô một câu “Bạn học, phiền bạn nhường đường” . Vũ Nguyệt thật không thể lý giải nổi, chẳng lẽ Sa Nghị là gay sao?

Nhưng bây giờ, thấy cách mà Sa Nghị đối xử với cô bé ngồi trong lòng anh, cực kỳ nuông chiều, cực kỳ thận trọng, thì cô ta mới hiểu, không phải Sa Nghị không biết dụ dỗ, mà phải xem đối tượng là ai, bé con kia có lẽ là em gái của anh, Vũ Nguyệt quyết định thay đổi chiến lược, trước tiên phải hạ gục cô em gái, sau đó từng bước tiếp cận Sa Nghị, đến lúc Sa Nghị thuộc về mình rồi thì những nữ sinh nông cạn xung quanh đây sẽ cực kì hâm mộ cô ta! Vũ Nguyệt âm thầm tính toán.

Vũ Nguyệt thân mật nhìn Bối Bối “Em gái của anh thật xinh đẹp, nói cho chị biết em tên gì nào”

Miệng Bối Bối đang nhồm nhoàm nhai trứng chưng mà Sa Nghị vừa dứt, nghe thấy chị gái kia nói với mình, bé còn chưa nuốt đã mở miệng nói, kết quả bị sặc một cách hoa lệ, ho khù khụ tới nỗi chảy nước mắt. Sa Nghị gấp gấp để bát cơm xuống ôm chặt Bối Bối, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé “Bối Bối, đỡ hơn chưa, lần sau khi ăn cơm, em không được nói chuyện với người lạ nhé”

Gò má Vũ Nguyệt lúc trắng lúc hồng, một lát sau, Bối Bối mới ngừng ho khan, “Anh, Bối Bối bị sặc” khuôn mặt nhỏ nhắn tủi thân nhìn chăm chăm Sa Nghị, “Cực cưng anh biết, anh biết” Sa Nghị yêu thương vỗ về tóc cô.

“Bối Bối no rồi, không ăn nữa”. Thấy Bối Bối ăn còn thừa một ít nên Sa Nghị xử lý nốt chỗ đồ ăn còn lại vào bụng, sau đó dẫn Bối Bối đi tìm bà Sa để ngủ trưa.

Chỉ còn Vũ Nguyệt bị bỏ rơi ở đó.

Cuộc sống tiểu học của Bối Bối bắt đầu từ đây, cô bé cũng bắt đầu dọn về nhà ở, việc này khiến cho ông Đồng, người đã phải cách xa bé con mấy ngày rất vui vẻ, đêm nào trước khi đi ngủ, hai cha con cũng ôm ôm hôn hôn.

Chung quy mà nói Bối Bối rất thích đến trường, có nhiều bạn nhỏ chơi cùng bé, vậy mà ông đồng còn sợ Bối Bối đi học buồn chán nên mua cho bé một cái ipad để bé mang theo, ông nói với bé cưng “Không muốn nghe giảng thì đừng nghe, ba đã cài rất nhiều trò chơi trong máy, con bật lên chơi chắc chắn sẽ rất thích”, Chính vì lý do này mà Bối Bối trở thành bạn nhỏ được hoan nghênh nhất trong lớp, tiết học buổi chiều nào cũng có vô số bạn vây quanh cô bé để tranh giành được chơi ipad, Bối Bối cũng vô cùng hào phóng, ai mượn đều cho. Trong giây lát, các bé học sinh lớp 1A3 càng trở nên sôi nổi, cũng háng hái đi học hơn khiến chủ nhiệm lớp cực kỳ vui vẻ. Đợt lựa chọn ban cán sự vào học kỳ hai, Bối Bối có nhiều phiếu nhất nên được bầu làm lớp trưởng.

Sau khi ông Đồng biết tin này bèn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, “Đúng là cha nào con nấy, con gái của Đồng Tỉnh Thừa đương nhiên là một đứa trẻ tài hoa rồi!” ông Đồng rất hưng phấn, mua 40 miếng bánh gato, rồi sai người đưa đến trường học để Bối Bối chia cho các bạn, coi như giúp cô bé đặt nền móng tốt trong lòng quần chúng. Hành động này của ông dẫn tới việc trong vòng 5 năm, Đồng Dư Bối đều được bạn học bầu làm lớp trưởng, bé còn trở thành một lớp trưởng huyền thoại, đương nhiên việc này để sau hãy bàn.

Trong vòng một năm, Bối Bối và mẹ, bà Dương Tiểu Phàn đã trở người nổi tiếng trên mạng Internet. Nguyên nhân là thế này, Dương Tiểu Phàn muốn ghi lại quá trình trưởng thành của Bối Bối bằng một phương thức đơn giản, vì thế bà lên mạng tra được trang web làm cha mẹ – “BabyTree”. “BabyTree” là trang web về nuôi dạy con cái, các ông bố bà mẹ có thể thông qua trang web tạo nên một blog riêng, ngày nào bà cũng đăng tin tức của Bối Bối trên đó, trang web này còn hay tổ chức các hoạt động gia đình theo định kỳ

Dương Tiểu Phàn đặt tên blog là Mẹ Dư Bối, ban đầu bà chỉ đơn thuần post nhật ký, ghi lại những điều thú vị cũng như một ngày sinh hoạt của Bối Bối, khách viếng thăm nhật ký tại blog cũng không nhiều.

Nhưng sau đó, Dương Tiểu Phàn mua một cái máy ảnh cơ và bắt đầu chụp ảnh Bối Bối, bé con rất ăn ảnh, không hề lố lăng cuống, mỗi lần rửa ảnh lại thấy Bối Bối đẹp một kiểu khác nhau, hoặc hoạt bát hoặc yên tĩnh hoặc tức giận hoặc khóc thút thít, trông bé hồn nhiên không hề giả tạo, dần dần khách viếng thăm blog càng ngày càng nhiều.

“BabyTree” có bảng xếp hạng các blog hấp dẫn nhất ở trang đầu, không quá 1 tháng, blog của bà đã đứng đầu bảng, hàng nghìn bạn bè để lại lời nhắn. Nhất thời, blog nhật ký của Mẹ Dư Bối trở thành blog được quan tâm nhất. Theo lời nhắn mới nhất trên nhật ký của Bối Bối, blog ai càng nổi tiếng thì thứ hạng sẽ càng cao

Dương Tiểu Phàn thật không ngờ số lượng người ghé thăm nhiều đến vậy, thường thì bà vừa mới đăng ảnh của Bối Bối lên thì đã có rất nhiều bà mẹ nhắn lại ở dưới hỏi quần áo của Bối Bối đặt mua ở đâu, bình thường Bối Bối hay dùng dầu gội đầu nhãn hiệu nào mà mượt thế, câu được hỏi nhiều nhất chính là Mẹ Bối Bối làm thế nào mà lại nuôi được cô con gái giống thiên sứ tới vậy.

Biết mọi người yêu thích Bối Bối, trong lòng Dương Tiểu Phàn rất hưng phấn, bà còn đặc biệt viết một bài giới thiệu về cách phối đồ cho Bối Bối, bài đó vừa đăng được 10 phút thì lập tức trở thành chủ đề được quan tâm hàng nhất trong bảng xếp hạng. Dương Tiểu Phàn thấy mọi người thích đọc những gì mình viết cho nên rất chịu khó cập nhật.

Cuối tuần, Bối Bối tới cửa hàng Love Baby chơi, bé rất thích con ngựa bập bênh trong tiệm của mẹ, bé chơi đến quên trời quên đất.

7. Chương 7: Bữa Trưa Ngọt Ngào

“Trời ạ, đây là cửa hàng của mẹ Bối Bối mà”, một cô đang chọn quần áo trông thấy Bối Bối liền kinh ngạc kêu lên, Bối Bối quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ xa lạ đang kích động nhìn mình. Người phụ nữ ấy rút một chiếc máy ảnh từ trong túi xách ra hướng về phía Bối Bối chụp vài tấm, Bối Bối thích chụp ảnh nhưng mà cô bé không thích bị người lạ chụp lung tung, vì vậy Bối Bối rất tức giận, đôi lông mày khẽ giật giật, bé lập tức vươn bàn tay lên che kín mặt, rồi la lên “Không được chụp Bối Bối, không cho phép, không cho phép”, người phụ nữ nghe thấy giọng nói đáng yêu của bé thì lại càng hưng phấn hơn, “Trời ơi, trời ơi, con bé còn dễ thương hơn cả trong ảnh, cô thích con quá, thích chết đi được.”

Dương Tiểu Phàn nghe thấy Bối Bối hét thì lập tức chạy lại ôm Bối Bối vào trong lòng, cảnh giác nhìn người phụ nữ kia,

“Chị chính là mẹ Dư Bối đúng không? Hoá ra mẹ Dư Bối xinh đẹp tới thế, bảo sao lại sinh được một bé con như Bối Bối.”

Người phụ nữ xa lạ đó tên là Lưu Hàm Dịch, đã có con trai 9 tuổi, chồng bà là người phụ trách của một diễn đàn nổi tiếng trên mạng, từ khi trông thấy ảnh của Bối Bối trên “BabyTree”, Lưu Hàm Dịch luôn để ý nghe ngóng tin tức của Bối Bối ở khắp nơi, vì bà muốn tận mắt thấy tiểu công chúa trong ảnh chụp, hôm nay lại vừa khéo gặp gỡ ở đây.

Biết chủ cửa hàng LoveBaby là mẹ Bối Bối thế là bà liền hào phóng mua rất nhiều quần áo, lại còn trả bằng thẻ vàng, bà bảo về sau sẽ thường xuyên tới chơi với Bối Bối. Dương Tiểu Phàn thấy Lưu Hàm Dịch không có ác ý, vả lại cũng khá nhiệt tình, nên đã kết bạn với chị ta và hai người cho nhau số điện thoại để liên lạc. Trước khi đi, Lưu Hàm Dịch vẫn kịp lôi kéo Bối Bối chụp hơn chục tấm ảnh nữa mới thôi.

Sau khi về nhà, tâm trạng của Lưu Hàm Dịch vẫn kích động như cũ, bà lập tức đem ảnh chụp rửa ra rồi đăng lên blog ở BabyTree của mình, đồng thời chia sẻ cả địa chỉ cửa hàng LoveBaby của mẹ Dư Bối.

Càng ngày càng nhiều bạn ở Nuôi nuôi dưỡng đến LoveBaby tìm Bối Bối, vì vậy Dương Tiểu Phàn mới biết địa chỉ cửa hàng mình đã được Lưu Hàm Dịch chia sẻ trên “BabyTree”, bà nghĩ đây là cơ hội thu hút

khách hàng tốt cho LoveBaby nên cũng chẳng hề giấu giếm, Dương Tiểu Phàn chia sẻ luôn cả 3 địa chỉ của LoveBaby ở thành phố H và thành phố S, hoan nghênh mọi người đến chơi.

Nhưng không ngờ quyết định này của Dương Tiểu Phàn khiến Đồng gia thiếu chút nữa đánh mất Bối Bối.

Gần đây tâm trạng của Bối Bối không được tốt chút nào, ngay cả kem vị dưa Ha-Mi yêu thích mà bé cũng chẳng muốn ăn, tất cả chỉ bởi anh phải thi giữa kì, mẹ không đồng ý để bé suốt ngày quẩn lầy anh, cũng không đưa bé tới nhà anh chơi, Bối Bối nằm trong chăn, vô cùng đau lòng, chợt trở mình bật dậy, rồi chưa kịp đeo dép vào đã ôm gấu lớn đi tìm ba mẹ.

Nhưng mà phòng ba mẹ đã khoá, chẳng lẽ bọn họ trốn Bối Bối để ở trong phòng ăn món gì đó ngon sao, Bối Bối kiễng chân, dán chặt tai lên cửa, định bắt quả tang ba mẹ, có điều nghe ngóng một lúc thì bé chẳng còn chút hứng thú nào cả, toàn “A a. . ưm ưm. . Hừ hừ” , không vui chút nào.

Bối Bối nhớ anh quá bèn lén lút chạy đến phòng khách, suy nghĩ một lúc, bé chạy về phòng, lấy một tờ giấy từ trong cặp sách ra, trên đó có viết số điện thoại của anh, anh nói nếu bé nhớ anh thì gọi theo số này là có thể tìm thấy anh. Chắc chắn anh không lừa Bối Bối đâu nhỉ.

Không lâu sau, điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói mang theo sự không chắc chắn.

“Bối Bối?” Sa Nghị nhìn đồng hồ, đã 12 giờ đêm rồi, bình thường vào giờ này thì Bối Bối đã ngủ say, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì, tim Sa Nghị lập tức nhói lên, tay phải siết chặt điện thoại.

“Anh, anh giỏi thế, thoáng cái đã đoán ra Bối Bối” nghe thấy giọng nói vui sướng của Bối Bối, Sa Nghị mới bình tĩnh lại, cô bé này, Sa Nghị khẽ cười xoa xoa trán, tuy nói chuyện qua điện thoại nhưng anh cũng có thể đoán lúc này đôi mắt của bé đang sáng bừng lên, miệng thì há hốc. Anh đương nhiên biết là cô, số điện thoại của anh chỉ có ba mẹ và một hai tên bạn thân biết mà thôi, mấy tên kia chắc chắn sẽ không gọi cho anh muộn như vậy, ba mẹ thì đều ở nhà, vậy chỉ có thể là Bối Bối .

“Bối Bối, trễ rồi sao em chưa ngủ, gọi điện thoại vì nhớ anh à?”

“Nhớ, Bối Bối không được gặp anh nên nhớ lắm, nên ngủ không được.”

“Anh cũng nhớ Bối Bối, Bối Bối ngoan, sáng mai anh đón em được không, bây giờ em ngủ đi, muộn rồi”

“Nhưng mà Bối Bối đang ở một mình, em sợ ”

“Một mình? Cô và chú đâu? Tại sao lại để em một mình ở nhà!”

“Ba mẹ ở trong phòng chơi trò chơi, a a ưm ưm, còn khoá cửa phòng nữa” Bối Bối nằm trên sô pha, cô bé đem gấu bông để sau người rồi dựa lên bụng gấu, một tay cầm điện thoại, một tay sờ bàn chân nhỏ bé của mình.

Sa Nghị cũng biết cô và chú đang làm gì, đầu đầy vạch đen, anh không biết phải giải thích thế nào cho Bối Bối hiểu đó không phải là một trò chơi, dỗ dành mãi bé mới lười lướt cup điện thoại đi ngủ. Nằm trên giường, đầu Sa Nghị gối lên hai cánh tay, có lẽ nên mua cho bé một cái di động, nếu không mỗi lần muốn nghe thấy giọng nói của Bối Bối thì lại phải gọi tới điện thoại bàn của nhà bé, như thế anh thấy rất ngượng.

Sa Nghị ngồi dậy, suy nghĩ một chút rồi đến phòng làm việc của ba

“Bối Bối ”

“Dạ?” đang ăn bánh gato thì Bối Bối chợt bị Sa Nghị ôm vào lòng. Bé cảm thấy dường như gần đây anh trai đã cao lên, ngồi ở trong lòng anh, bé phải đứng dậy mới có thể chạm tới đôi mắt anh, rồi bé khẽ nhún nhảy trên người anh.

Trưa nào hai người cũng cùng đi tới căn tin ăn cơm, Sa Nghị biết Bối Bối thích ăn đồ ngọt, lúc nào cơm nước xong xuôi bé cũng ăm ỉ đòi ăn kem, vì vậy nếu Bối Bối ngoan ngoãn ăn cơm thì anh sẽ thưởng cho bé một cốc kem. Ngày nào cũng như ngày nào, anh ôm bé, rồi cho bé ăn, rồi ngắm nhìn bé.

“Cho em nè.” Sa Nghị xòe bàn tay, trong tay anh là một chiếc di động xinh xắn màu hồng nhạt.

“Điện thoại?” Bối Bối không tin dùng ngón tay di di lên chiếc di động trong tay Sa Nghị.

” Ừ ” Sa Nghị khẽ ngừng lại, “Mua cho em đây”

“Bối Bối dùng điện thoại để làm gì?” bé nhìn anh. Dù sao cô bé mới học lớp 1 chưa cần tới di động.

“Có điện thoại rồi Bối Bối lúc nào cũng có thể gọi điện cho anh, lúc nào anh cũng có thể tìm được em.”

“A, tuyệt quá” Bối Bối nhảy cẫng lên, “Hi hi” cô bé nở nụ cười mờ ám để bánh ngọt xuống, nắm lấy áo Sa Nghị, thuận tiện leo lên, Sa Nghị không biết Bối Bối định làm gì, sợ bé ngã, nên anh vội vàng đỡ bé bằng một cánh tay.

“Moa~ ”

Sa Nghị cảm thấy có thứ gì đó mềm mại dán lên trên mặt mình, nơi chóp mũi anh thoáng ngửi thấy mùi dưa Ha-mi thoang thoang, sau đó, một âm thanh thân mật vang dội trong đầu anh, báo cho anh biết Bối Bối vừa hôn anh. Tim anh trở nên bay bổng....

Đang lơ lửng trên mây thì anh lại nghe thấy lời tuyên bố của cô bé, một lần nữa “Anh à, em rất thích anh đấy~” .

Ánh mắt anh chậm rãi đặt vào cô bé con đang ngồi trong lòng mình, mùi thơm của chiếc bánh kem mà Bối Bối ăn vẫn còn vương vấn, dường như tấm màn che đầy tình cảm của anh đã bị vạch trần, anh chỉ muốn cả đời này được ôm lấy Bối Bối, chỉ Bối Bối mà thôi.

Lúc này cô bé xoay người lại, trong tay vẫn còn cầm một miếng bánh bơ, bé chìa tay, giơ ra trước mặt Sa Nghị.

“Nào, a ~” Bối Bối nhìn Sa Nghị: “Ăn một miếng đi anh...ngọt lắm, ngon lắm ý”

Anh há mồm, ăn luôn không hề do dự, dù bình thường anh tuyệt đối không bao giờ ăn bơ. Trong nháy mắt, hương vị ngọt ngào như mật nhưng hơi ngấy lan tỏa tới từng ngõ ngách trong khoang miệng, thậm chí, lan tới tận đáy lòng anh.

Vị ngọt ngào này còn khiến anh yêu thích hơn cả mật ong.

Rất giống, anh thích cái cảm giác khi anh thích bé, anh luôn muốn cưng chiều bé con vô điều kiện.

Luôn chờ đợi, mong ngóng và tìm đủ mọi cách dù thân nhiên hay là đau khổ, đều chỉ để có thể thấy bé con thoả mãn và hạnh phúc

Bối Bối, bảo bối của anh, bé con đáng yêu này..... là của anh .

Bé như một cây đinh đã ghim chặt vào trong lòng anh, phải chăng, trong lòng bé lúc này, cũng đã bắt đầu nảy mầm

8. Chương 8: Sa Nghị Độc Thoại

Bối Bối mất tích.

Dương Tiểu Phàn vừa khóc vừa gọi điện thoại cho chồng “Ông xã không... thấy... Bối Bối của em... không tìm thấy Bối Bối của chúng ta ở đâu cả... Em tìm khắp nơi, cũng không thấy... ông xã, anh mau tới đây đi.” Dương Tiểu Phàn khóc nức nở, nói không nên lời.

Buổi sáng, Dương Tiểu Phàn đưa Bối Bối đến cửa hàng, định bụng buổi trưa sẽ dẫn Bối Bối tới nhà mẹ nuôi Ngô Thiên, bởi vì hôm nay khách hàng khá nhiều nên Dương Tiểu Phàn có phần lơ là Bối Bối, bà dặn dò Bối Bối đôi câu, đặt bé con ngồi trên chiếc ghế êm ái của riêng bé ở cửa hàng, rồi để bé ngoan ngoãn chơi ipad, sau đó bà đi làm việc.

Ban đầu thì Bối Bối vẫn còn ngồi trên ghế, về sau, có một chú gấu Teddy xuất hiện ở cửa, vì thế Bối Bối bèn chạy ra ngoài nhìn, Dương Tiểu Phàn nghĩ bé cách mình cũng không xa, nên bà không gọi Bối Bối vào.

Khi bà rảnh rỗi đi tìm Bối Bối thì con bé đã không còn ở cửa nữa, Dương Tiểu Phàn còn tưởng Bối Bối chạy sang tiệm cà phê bên cạnh tìm chú Tommy, trước đây bé cũng thường hay qua đó, bà định gọi Bối Bối về, nhưng khi bà hỏi Tommy thì câu ta nói hôm nay Bối Bối chưa hề sang đó, Dương Tiểu Phàn bắt đầu cảm thấy hoảng, bà gọi tất cả nhân viên của cửa hàng đi tìm Bối Bối theo ven đường, nhưng chẳng hề thấy bóng dáng Bối Bối ở bất kỳ đâu.

Khi ấy, Dương Tiểu Phàn bèn bật khóc, bà bảo người đóng cửa nghỉ bán hàng, còn mình thì run rẩy cầm điện thoại gọi cho chồng, bây giờ trong đầu bà chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là gọi cho chồng, nói cho chồng biết rằng Bối Bối mất tích, sau đó chồng bà sẽ đi tìm Bối Bối và Bối Bối sẽ trở về với bọn họ.

Đồng Tình Thừa nhận điện thoại, đầu óc bỗng chốc như muốn nổ tung, không thấy Bối Bối, Bối Bối bé bỏng của ông. Không kịp an ủi vợ, Đồng Tình Thừa lập tức điện cho đội trinh sát, bình thường nếu mất tích dưới 24 tiếng thì chưa được lập án, có điều Đồng Tình Thừa nào nghĩ nhiều tới vậy, nếu là Bối Bối, dù chỉ mất tích 1 phút cũng không được.

Đội trưởng đại đội trinh sát nhận được điện thoại thì lập tức phái toàn bộ cảnh sát, trừ những người đang có vụ án trong tay, đi cùng cục trưởng đến hiện trường. Con gái cưng của cục trưởng mất tích rồi, đây phải chăng là một âm mưu hay chỉ đơn giản là tổng tiền, ông ta bèn liên tưởng tới các vụ án ma túy mình từng làm, không lẽ có con cá lọt lưới muốn bắt cô bé để uy hiếp, trả thù cục trưởng? Về mặt đại đội trưởng lập tức trầm xuống, trong đầu suy diễn ra n khả năng, nghĩ ngợi một chút rồi ông ta cầm áo khoác bước nhanh ra ngoài định tới hiện trường xem sao.

Hôm nay không khí trên đường Hồng Kông rất kỳ lạ, các cửa hàng dọc đường đều có một hai cảnh sát đứng canh, còn có một số cảnh sát tinh tế đặt câu hỏi với người qua đường rằng hôm nay họ có trông thấy cô bé con trong ảnh hay không, đó là bức ảnh Dương Tiểu Phàn để trong ví và luôn mang theo bên người, sau khi đội cảnh sát tới nơi bèn photo ra 100 tấm, mỗi người chia nhau cầm một tấm.

Trong ảnh, Bối Bối đứng ở giữa cánh đồng hoa hướng dương, hai tay chống hông, tuy miệng còn chưa đủ rộng nhưng bé cười cực kỳ rạng rỡ. Lúc Dương Tiểu Phàn lấy tấm ảnh ra, nhìn thấy Bối Bối trong ảnh lại không tìm được rơi lệ, nếu không tìm thấy Bối Bối... Nếu... Không được, không thể... Không thể nào... Nếu không có Bối Bối... căn bản bà không dám tưởng tượng tiếp nữa... Nếu không có Bối Bối... Chỉ sợ bà cũng sẽ đi theo con mất...

Chỉ mất một lúc là đã có đầu mối, có một khách quen của tiệm cà phê bên cạnh nói, khoảng 10 giờ sáng, anh ta thấy bé gái trong ảnh chơi ở ven đường, sau đó bị một người phụ nữ mặc áo xanh lá cây bế lên taxi, bởi vì cô bé rất xinh đẹp cho nên anh ta nhớ rất kỹ, không thể có chuyện nhận lầm được. Một nhân viên bán hàng của siêu thị nhỏ đối diện cũng xác nhận chuyện này, bình thường Dương Tiểu Phàn hay dẫn Bối Bối tới siêu thị đó mua đồ ăn vặt, do đó nhân viên siêu thị đều có thể nhận ra Bối Bối, nhân viên bán hàng ấy nói khi đó cô bé không hề giẫy dụa nên cô ta tưởng rằng là người quen, bèn không để tâm tới nữa.

Bây giờ có thể xác định một điều, đó là Bối Bối đã bị người ta đưa đi, hơn nữa cô bé không hề giẫy dụa, chẳng lẽ là người quen? Nhưng là nếu là người quen, thì người đó không thể nào chưa nói với Dương Tiểu Phàn một tiếng mà đã đưa Bối Bối đi được, mọi người đang suy đoán mãi không ra thì Ngô Thiến gọi điện tới, bà hỏi Dương Tiểu Phàn sao còn chưa dẫn Bối Bối đến, bà đã nấu cơm xong xuôi hết rồi.

Dương Tiểu Phàn vừa nghe nhắc tới tên Bối Bối thì lại bắt đầu khóc, không nói nên lời khiến Ngô Thiến sợ tới mức lập tức chạy qua, nghe tin Bối Bối bị người ta bắt đi, tới giờ vẫn chưa rõ tung tích thì mặt mũi bà trở nên trắng bệch, bà cũng không dám gọi điện điện báo với Sa Nghị, thằng bé đang học thêm ở trường, Bối Bối quan trọng với Sa Nghị thế nào, người làm mẹ như bà có thể nhận ra rất rõ, chỉ sợ Sa Nghị biết rồi sẽ làm ra chuyện gì đó không tưởng, cho dù bây giờ nó có biết thì cũng chỉ có thể lo lắng thêm mà thôi. Bây giờ, mọi người chỉ hy vọng đây là một trò đùa dai và Bối Bối sẽ nhanh chóng được người nọ dẫn về.

Có điều Sa Nghị vẫn biết, Ngô Thiến vừa thấy Sa Nghị gọi tới bèn lẩm bẩm chẳng lẽ tâm linh tương thông sao, Bối Bối xảy ra chuyện nên Sa Nghị cảm nhận được chẳng, bà còn định gạt Sa Nghị. Nhưng Sa Nghị vừa nói câu đầu tiên thì Ngô Thiến đã biết có gì đó không đúng, Sa Nghị hỏi, “Bối Bối thế nào rồi ạ, bé con đang ở đâu hả mẹ?”

Thì ra khi Sa Nghị đi học thì nhận được điện thoại của Bối Bối, số gọi tới là số của chiếc điện thoại mà Sa Nghị mua cho Bối Bối, qua điện thoại, Bối Bối không nói gì, chỉ khóc lóc, anh hỏi bé đang ở đâu thì bé

cũng chẳng nói gì khiến Sa Nghị sốt ruột gần chết, sau đó, điện thoại đột nhiên mất tín hiệu, anh bèn gọi lại nhưng đã tắt máy. Lần này, Sa Nghị cảm thấy không ổn, Bối Bối đã xảy ra chuyện gì rồi. Biết trưa nay Bối Bối sẽ đến nhà mình ăn cơm, nên trước tiên anh gọi điện ẹ để hỏi thăm.

Nhân viên kỹ thuật lập tức điều tra số điện thoại của Bối Bối theo lời Sa Nghị thì phát hiện lần gọi cuối cùng là vào lúc 11 giờ 10 phút, địa điểm ở gần phố Sa Vận, mọi người vừa nghe thấy tên Sa Vận thì bèn khẩn trương, bởi vì nhà ga thành phố S cách phố Sa Vận không xa, nghĩ tới điều này, ai cũng cảm thấy phiền toái, nếu như Bối Bối bị đưa ra khỏi thành phố, thậm chí mang ra ngoài tỉnh, thì việc tìm kiếm sẽ khó khăn hơn.

Đồng Tình Thừa lập tức gọi điện cho trưởng trạm xe lửa hỏi thời gian chuyến tàu gần nhất khởi hành là khi nào, đồng thời cũng nhờ ông ta phái người để ý tới Bối Bối. Đến chiều, tại rong cửa hàng Lovebaby, hiện tại tạm đóng cửa ngừng bán hàng, bầu không khí cực kỳ áp lực, Dương Tiểu Phàn nghe nói có thể Bối Bối bị người ta đưa lên tàu hỏa thì bèn ngất xỉu, Ngô Thiển ở trên tầng hai, chăm sóc cho bà. Đồng Tình Thừa ngồi ở dưới tầng hút thuốc, điện thoại không ngừng reo. Kỳ quái nhất là phản ứng của Sa Nghị, anh không nhúc nhích, không ngủ, cũng chẳng buồn nói gì, chỉ ngồi trên chiếc ghế êm ái dành riêng cho Bối Bối, trợn mắt nhìn chằm chằm xuống nền nhà.

Đồng Tình Thừa vừa nói điện thoại xong, ông phái người đi điều tra hãng taxi đó, nhất định phải tìm ra chiếc taxi mà Bối Bối đã lên. Đặt điện thoại xuống, trông thấy Sa Nghị ngồi ở một góc, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, ông thở dài, Sa Nghị vẫn chỉ là một cậu bé, ông bước tới ngồi cạnh Sa Nghị, vỗ vai cậu, coi như đang an ủi.

Một hồi lâu, hai người đàn ông một lớn một nhỏ ngồi trong góc phòng vẫn không hề nhúc nhích, không biết họ đang suy nghĩ gì nữa, Đồng Tình Thừa nhặt một con gấu bông từ dưới đất lên, đây là món đồ chơi mà Bối Bối thích, từ nhỏ con bé đã thích những đồ vật có hình gấu Teddy, mỗi lần dẫn bé ra ngoài chơi, ông phải mua cho con bé một thứ thì bé mới chịu về nhà, Đồng Tình Thừa xin thề, lần này sau khi tìm thấy Bối Bối, ông nhất định sẽ phải kiên quyết đánh đòn cái mông nhỏ của con bé, để xem bé còn dám chạy lung tung nữa không.

“Con yêu cô ấy”

Đang nghĩ ngợi thì Đồng Tình Thừa nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Sa Nghị từ bên cạnh truyền tới, nhẹ tới nỗi như thể anh sợ phá vỡ sự im lặng trước cơn bão vậy. Ông quay đầu, thấy Sa Nghị vẫn duy trì tư thế cũ, dường như câu nói vừa rồi chỉ là ảo giác của ông vậy.

“Con yêu Bối Bối” Sa Nghị lại lên tiếng, lần này Đồng Tình Thừa rõ cuộc cũng nghe rõ. Ông kinh ngạc, nhìn chằm chằm Sa Nghị. Đồng Tình Thừa biết Sa Nghị đối xử với Bối Bối rất tốt, thậm chí còn thân thiết hơn cả người làm bố như ông. Nhưng Đồng Tình Thừa vẫn cho rằng Sa Nghị coi Bối Bối là em gái, chứ không phải là người mà nó thích, dù sao hai đứa cách nhau tới tận 8 tuổi, Bối Bối chỉ mới 6 tuổi thôi mà!

“Con biết yêu là gì sao?” Đồng Tình Thừa chậm rãi hỏi, ông nghiêm túc nhìn chăm chú anh, ông muốn thử nhìn xem anh có nửa phần nản chí nào hay không

9. Chương 9: Bối Bối Được Cứu

Cuối cùng, Sa Nghị cũng cử động, anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Đồng Tình Thừa, không hề trốn tránh. Lúc này Đồng Tình Thừa mới phát hiện, trong đôi mắt Sa Nghị hằn lên đầy tơ máu, hai mắt anh đỏ bừng, nét mặt kiên định, chín chắn, không giống trẻ con chút nào.

“Đối với chú, Bối Bối là đứa con gái yêu quý nhất, chú cưng chiều cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống tốt nhất, nhưng mà...” Khoẻ miệng Sa Nghị hơi nhếch lên, mỗi lần anh nghĩ tới Bối Bối thì vẻ mặt lại trở nên dè dàng “Có điều Bối Bối không phải là tất cả cuộc sống của chú, nhưng bé... Đối với con lại là cả thế giới.”

“Lần đó, ở khách sạn, không phải là lần đầu tiên con gặp Bối Bối... Cái cô bé ngốc kia, rõ ràng không nỡ bỏ bánh ngọt trên tay, nhưng vẫn cho hai mẹ con ăn xin, còn dỗi dành cô gái còn lớn hơn bé rằng đừng khóc,

rằng mẹ bảo Thiên Sứ không thích đứa trẻ nào khóc lóc đâu... Khi đó con đã nghĩ, bé chính là một Thiên Sứ, Thiên Sứ của con... Con đã đi theo bé, nhìn bé tung tăng đi cùng bà nội về nhà, mỗi lần trông thấy bé cười, dù cười trông rất ngốc, nhưng chỉ có nụ cười này mới có thể khiến cho con cả đời cũng không thể quên được. Gặp lại cô bé lần nữa... Con liền nghĩ, đây chính là số mệnh an bài nên con không thể buông tay được, ở cùng bé thêm một giây thì con lại yêu bé hơn một chút, con yêu cách bé ăn bánh ngọt, ăn xong còn thòm thòm liếm ngón tay; con yêu bé mỗi lần bé bị ngã, dù rõ ràng rất đau nhưng vẫn chịu đựng, ngốc nghếch nói với con rằng không đau; con yêu mỗi khi bé híp mắt ngọt ngào gọi con là anh, nhưng con không muốn làm anh trai bé, con không muốn chỉ đơn thuần là một người anh của bé, con muốn chăm sóc Bối Bối cả đời....”

Sa Nghị chậm rãi nói, ánh mắt xa xăm, anh cảm giác như bây giờ Bối Bối đang ở trước mặt mình nói rằng bé rất hạnh phúc, Đồng Tình Thừa nghe anh nói xong bèn trầm mặc, ông vẫn còn kinh ngạc về câu nói của Sa Nghị. “Nhưng bé đối với con là cả thế giới”. Nó chỉ mới 14 tuổi, còn chưa va chạm với xã hội, ông tin bây giờ Sa Nghị rất kiên định yêu bối bối, nhưng sau mười năm, hai mươi năm nữa thì sao, nó có thể kiên trì với tình yêu này nữa không, Bối Bối của ông thì còn bé, tình cảm của nó dành cho Bối Bối là đúng hay sai? Ông Đồng mơ hồ.

“Con trai, giỏi lắm” Từ cửa truyền tới một giọng nói hùng hồn, Sa Nghị ngẩng đầu, là ba anh, ông Sa bước vào với vẻ mặt mỗi, đằng sau ông là cậu thư ký đang cẩn thận xách cặp, ông đi tới trước mặt Sa Nghị, hai tay quen thuộc vỗ lên bả vai Sa Nghị, “Ba ủng hộ con, bắt con bé Bối Bối kia về đi, ha ha”

Nghe thấy ba trêu ghẹo mình, trên gương mặt Sa Nghị thoáng ửng đỏ.

“Tại sao ông đã về rồi, không ông đi công tác sao?” Đồng Tình Thừa đang ngây người bỗng tỉnh lại, ông cảm thấy hơi tức, bắt cái gì mà bắt? Ông ta làm như đánh giấc ý, con bé là con gái tôi, là cục cưng của tôi, hừ.

Nhắc tới việc này, Sa Hạo Khang trở nên nghiêm túc hơn, “Tôi vừa xuống máy bay thì nghe chuyện Bối Bối bị bắt cóc, chuyện gì đã xảy ra?”

Có cục trưởng Sa can thiệp, không lâu sau đã tra ra chiếc xe taxi đưa Bối Bối đi, chiếc xe đó thuộc hãng xe Hồng Đức. Ông chủ của Hồng Đức đích thân dẫn người tài xế kia tới để điều tra.

Cậu tài xế kia hồi tưởng, lúc ấy người phụ nữ bảo mình dừng lại trên đường Hongkong một lúc, bà ta nói muốn đón người hơn nữa còn boa cho cậu ta thêm 100 tệ, đợi hơn nửa tiếng, khi cậu ta sốt ruột lắm rồi thì người phụ nữ kia bế một cô bé ra, cậu ta không để ý mặt mũi cô bé bởi người phụ nữ đó úp mặt cô bé vào lòng mình, sau đó bà ta xuống xe ở một nhà trọ nhỏ tại phố Sa Vận.

Căn cứ vào manh mối này, cảnh sát nhanh chóng phong tỏa căn nhà trọ trên đường Sa Vận. Ông chủ nhà trọ là một người đàn ông trung niên, thấy hàng loạt cảnh sát xông vào nhà mình, chân ông ta trở nên mềm nhũn, rồi lập tức quỳ xuống trước mặt cảnh sát, luôn miệng nói ông ta không dám nữa, van cầu cảnh sát tha ông ta một lần, ông ta trên còn có cha già, dưới còn có con nhỏ, ngay cả sức khỏe của ông ta cũng không được tốt... Ông chú trung niên khóc lóc kể lể, khóc tới nỗi nước mắt dàn dụa, đám cảnh sát trợn mắt há hốc mồm, việc này... Mọi người lại nhìn đại đội trưởng, chờ mệnh lệnh.

Đại đội trưởng trở tay, kéo ông chú trung niên vào trong để tra hỏi. Thì ra ông chú cho rằng cảnh sát đến là để niêm phong nhà trọ của ông ta, theo quy định, người ở trọ phải đăng ký bằng chứng minh thư dưới tên thật, nhưng những người nghỉ ở chỗ ông ta, bình thường chỉ toàn những người tới thành phố để mua bán hoặc đi thăm người thân, nếu đòi bọn họ cấp chứng minh thư thì khách sẽ ít đi trông thấy, không còn cách nào khác, ông ta đành lén lút ngầm cho phép không cần chứng minh thư cũng có thể ở trọ. Nghe cảnh sát nói không phải đến bắt ông ta, ông chú bèn xúc động tới rơi lệ, ông ta cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp, ánh mặt trời thật rực rỡ.

Ông chú trung niên cực kỳ tích cực phối hợp với yêu cầu của cảnh sát, người phụ nữ kia đăng ký dưới tên Cao Tú Hồng, kiểm tra tên và số chứng minh thư của bà ta thì đều là giả. Đại đội trưởng vô cùng tức giận, kết quả này quá nghiêm trọng, ông ta gọi một nhân viên cảnh sát vào, rồi mời người của cục công thương tới để tiến hành phạt ông chú này một khoản tiền lớn.

Ông chú nghe xong bèn cảm thấy tiêu rồi, ông ta lại quỳ xuống, luôn miệng cầu xin tha thứ khiến cho Đại

đội trưởng phải quát lên, nhắc cho ông ta nhớ rằng nếu cung cấp manh mối hữu dụng thì tiền phạt có thể miễn.

Lúc này ông chú mới nói, chính ông ta là người giúp người phụ nữ kia đặt vé tàu, hôm trước bà ta vào trọ, thanh toán tiền phòng cho ba ngày. Buổi trưa, bà ta ôm một đứa trẻ về, nói với ông ta rằng đó là con gái bị bệnh của mình, giờ hai mẹ con muốn về nên nhờ ông chú đặt giúp vé, ông chú thấy vẻ mặt lo lắng của người phụ nữ kia không hề giả tạo bèn đồng ý. Ông đặt cho họ vé tới thành phố Y, mười giờ tối tàu xuất phát.

Nghe xong, Đại đội trưởng liếc nhìn đồng hồ, tiêu rồi, bây giờ đã 10 giờ 25, trước giờ chạy năm phút thì tàu hoả sẽ đóng cửa xe. Ông lập tức gọi cho cục trưởng Đồng báo cáo tình hình. Đồng Tỉnh Thừa vừa nghe tin tìm thấy vị trí của con gái thì trở nên kích động, nhưng sau đó lại nghe tin tàu hoả sắp lăn bánh, trời, không phải con gái của ông còn ở trên tàu sao, đã thế, dù tàu đã khởi hành thì ông cũng phải bắt nó dừng lại mới được.

Ông Đồng vừa gọi điện thoại cho trưởng trạm tàu hoả, vừa lái xe chạy về hướng nhà ga. Trưởng trạm thấy đường đường là cục trưởng công an mà lại khẩn cầu ông ta dời chuyến tàu T1-X978 tới thành phố Y tối nay vào lúc 10 giờ 30 phút xuống trễ hơn 30 phút, vì vậy ông ta đồng ý.

Đồng Tỉnh Thừa sợ đánh rần động cỏ nên ông yêu cầu toàn bộ nhân viên cảnh sát lập tức thay thường phục rồi xuất phát, 7 phút sau, sau khi vượt 3,4 cái đèn đỏ, Đồng Tỉnh Thừa cũng tới nhà ga, ông cùng nhân viên bảo vệ chạy thẳng tới sân ga, bởi vì ông chú trung niên đã quên bém mắt số toa tàu do đó bọn họ đành đi tìm từng buồng.

Rốt cục, sau 12 tiếng mất tích, Bối Bối đã được tìm thấy, không hề có cảnh ôm nhau khóc lóc, ông Đồng cũng chưa đụng tới cái mông của Bối Bối. Bởi vì cô bé đang ngủ, thậm chí mọi người không dám lớn tiếng nói chuyện vì sợ đánh thức cục cưng đang ngủ, bé thực sự ngủ rất say, khuôn mặt hồng hào, thỉnh thoảng còn chép miệng, cho ngón tay vào mồm mút mút. Sa Nghị ôm lấy Bối Bối, đầu anh dán chặt vào cổ bé, không ai có thể cướp bé từ tay anh được. Đồng Tỉnh Thừa nhỏ giọng nói, về nhà thôi, mọi người đang chờ.

Người phụ nữ ôm bụng nằm dưới đất bị cảnh sát dẫn đi, lúc tìm được Bối Bối, cô bé đang bị người phụ nữ đặt ở trên chiếc giường nhỏ hẹp, đắp chăn, chỉ lộ ra chiếc mũi xinh xắn và đôi mắt nhắm chặt, Sa Nghị chỉ cần khẽ liếc mắt một cái thì đã biết ngay đó là Bối Bối của anh, thấy Bối Bối không hề nhúc nhích, Sa Nghị sợ hãi, anh tiến lên nắm lấy áo người đàn bà kia và đánh. May mà ông Đồng ngăn anh lại, Bối Bối bị người phụ nữ cho uống thuốc ngủ, vậy nên dù cả toa tàu rất ẩm ỉ nhưng bé không hề tỉnh giấc, Sa Nghị hung hăng đạp cho người đàn bà kia một đạp.

Lúc bị cảnh sát dẫn đi, người phụ nữ kia cũng không hề náo loạn, chỉ im lặng, nhưng ánh mắt bà ta cố chấp nhìn Bối Bối, đầy yêu thương và đau khổ. Người phụ nữ này khiến cho bất kỳ cảnh sát nào có mặt ở trong toa tàu này đều có chút không nỡ, có điều chuyện gì nên làm thì vẫn phải làm.

Bối Bối trở về nhà, Dương Tiểu Phàn thấy Bối Bối, liền xông tới ôm lấy cô bé từ trong lòng Sa Nghị, anh buông lỏng tay, bà vừa vừa vuốt ve từng đường nét một trên gương mặt con, vừa không ngừng rơi nước mắt, chỉ là bà không khóc thành tiếng, cái loại cảm giác bị mất đi con gái này, bà không giờ muốn phải trải qua nữa, bà sẽ trông chừng Bối Bối thật tốt.

Buổi tối Dương Tiểu Phàn nhìn Bối Bối nằm ngủ ở giữa bọn họ rồi nói với Đồng Tỉnh Thừa “Ông xã, cảm ơn anh”. Lời cảm ơn này bao hàm rất nhiều ý tứ, bà còn phải cảm tạ cả ông trời nữa.

Đồng Tỉnh Thừa véo mặt vợ như thể đang véo Bối Bối, rồi cụng trán mình vào trán vợ, dịu dàng nở nụ cười, “Ngốc”

10. Chương 10: Không Gọi Là Anh Thì Gọi Là Gì?

Bối Bối ngủ một mạch đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh, Sa Nghị xin nghỉ hẳn một ngày để ở bên Bối Bối, còn Dương Tiểu Phàn thì đang ở trong bếp nấu bữa trưa, bà sợ Bối Bối tỉnh dậy sẽ đói bụng.

Bối Bối mở mắt đôi mắt mông lung, thứ đầu tiên đập vào mắt bé là hình ảnh Sa Nghị ngồi trên giường, lật xem sách giáo khoa của bé, thấy bé tỉnh anh để sách xuống cúi đầu hôn Bối Bối một cái.

“Anh trai” Bối Bối vươn tay từ trong chăn tỏ ý muốn được ôm, Sa Nghị bọc Bối Bối ở trong chăn, sau đó bế Bối Bối lên đặt trên đùi mình, rồi lại hôn lên trán bé

“Anh trai” Bối Bối lại gọi, cười khanh khách.

“Bối Bối, sau này đừng gọi anh là anh trai nữa”, Sa Nghị nghĩ tới chuyện gì đó bèn cúi đầu nhìn Bối Bối, đôi mắt loé lên một tia sáng

“Không gọi anh trai thì gọi là gì ạ?” Bối Bối có chút mơ hồ

“Tùy em, dù sao cũng không được gọi là anh trai” Vòng tay anh gắt gao ôm lấy bé, bắt lực để thêm một câu, “Anh cũng nào phải anh trai của em”

“Anh tên là Sa Nghị, vậy hay em gọi anh là Sa Sa nhé?”

“ ... ”

“Anh không thích sao, vậy Nghị Nghị được không?”

“ ”

“Hìhì, vậy Nghị Nghị ... Nghị nghị... Nghị nghị...” Bối Bối giống như phát hiện ra món đồ chơi mới lạ, bé không ngừng kêu tên anh

“Tùy em vậy” Sa Nghị không biết làm gì với bé nữa

Thấy Bối Bối tỉnh lại, Dương Tiểu Phàn thấy con bé dường như không bị ảnh hưởng gì bởi chuyện ngày hôm qua nên bà thầm thở phào nhẹ nhõm, bà cũng không nhắc lại chuyện đó với con nữa vì sợ sẽ để lại bóng đen trong lòng con. Buổi tối Đồng Tĩnh Thừa về nhà, đương nhiên là phải thân thiết với Bối Bối trước tiên, sáng bé con ngủ nhiều nên chơi đùa tới tận 12 giờ vẫn chưa chịu đi ngủ, ông Đồng không còn cách nào đành phải cùng con chơi điện tử trên máy tính, vất vả lắm mới dỗ được bé ngủ, ông đặt con lên giường rồi nhẹ nhàng tắt đèn bàn, hôn gò má bé sau đó trở về phòng.

“Cả ngày hôm nay anh đều tập trung điều tra chuyện người phụ nữ kia”, Đồng Tĩnh Thừa nói với Dương Tiểu Phàn, “Cô ta là người ở thành phố Y, năm ngoái con gái cô ta chết trong tai nạn giao thông, con bé cũng trạc tuổi Bối Bối, sai khi cô ta thấy Bối Bối trên BabyTree, bèn quả quyết đó là con gái mình đã đầu thai, cô ta còn bảo con cô ta và Bối Bối giống hệt nhau.” Ông Đồng biết Dương Tiểu Phàn có tạo một blog tên là Mẹ Dư Bối trên BabyTree, ông cũng đã đồng ý để vợ viết nhật ký quá trình trưởng thành của con gái lên đó bởi vì ông thấy chuyện ấy rất có ý nghĩa. Nghe xong, Dương Tiểu Phàn thầm sợ hãi, con bé kia giống hệt Bối Bối sao? Vậy thì nguy quá.

“Em cũng đừng vội, anh đã xem ảnh con bé kia rồi, không giống Bối Bối chút nào đâu, tâm lý người đàn bà kia không được bình thường nữa rồi” Đồng Tĩnh Thừa an ủi vợ “Người phụ nữ kia đọc trên “BabyTree” của em mới biết mấy hôm nay Bối Bối đều theo em đến cửa hàng, cô ta ở gần đó để theo dõi, hôm ấy, Bối Bối chạy ra ngoài chơi, cô ta thấy không có người lớn ở cạnh bèn đổ thuốc mê lên khăn tay, rồi ôm Bối Bối lên xe. Cô ta cũng sợ Bối Bối hít phải nhiều thuốc mê quá sẽ không tốt nên lượng thuốc mê cô ta choóc cũng tương đối nhỏ, về khách sạn, cô ta tìm ông chủ nhờ đặt vé tàu, khi Bối Bối tỉnh lại thấy mình đang ở chỗ lạ bèn gọi điện cho Sa Nghị, chưa kịp nói gì thì người phụ nữ kia trở lại, cướp lấy điện thoại của Bối Bối rồi ném đi, sau đó lại gặt con bé uống thuốc ngủ”

Nghe Đồng Tĩnh Thừa nói xong, Dương Tiểu Phàn thầm kinh hãi, hoá ra việc bà viết blog trên BabyTree đã hại bà thiếu chút nữa mất đi Bối Bối, bà lập tức phải đóng blog ở BabyTree. Thế giới mạng quá phức tạp, bà sợ rồi, bài học lần này đã khắc sâu vào trong tâm trí bà.

Chuyện này cứ như vậy trôi đi, tất cả mọi người đều thống nhất không nhắc lại, có điều, có phải ai cũng có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì không?

Ít nhất thì Dương Tiểu Phàn không làm được, bây giờ bà thậm chí không dám để Bối Bối rời khỏi mình nửa bước, nhưng Bối Bối còn phải tới trường, bà không thể cả ngày đi theo bé được, do đó Dương Tiểu Phàn không ngừng gọi điện thoại cho Bối Bối để xác định bé vẫn an toàn, điện thoại Sa Nghị mua cho bé đã hỏng do bị rơi, ông Đồng bèn mua một cái mới cho Bối Bối, lần này trong điện thoại không chỉ lưu mỗi một số nữa mà ông Đồng đã lưu tất cả số điện thoại của người thân vào trong đó cho bé, ông còn thiết lập phím tắt gọi nhanh, số 1 là ba, số 2 là mẹ, số ba là Sa Nghị.

Bối Bối bị mẹ gọi nhiều phiền muốn chết, ngày nào đi học bé cũng phải nhận được 4,5 cuộc điện thoại của mẹ, Bối Bối cảm thấy rất áp lực và mất tự do, về nhà nói với mẹ, cô bé đảm bảo rằng mình sẽ ngoan ngoãn, mới cả ở trường rất an toàn, nhưng Dương Tiểu Phàn vẫn không yên lòng. Thói quen gọi điện này duy trì tới tận khi Bối Bối học cấp 2 mới dần thôi.

2 tuần sau, Dương Tiểu Phàn bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại, người gọi điện tự xưng là nhân viên của BabyTree, người ta muốn hỏi tại bà lại đóng cửa blog ở BabyTree. Vốn người sử dụng đóng blog của mình, BabyTree sẽ không hỏi đến, có điều nếu người sử dụng này là người đứng đầu bảng xếp hạng của BabyTree, hơn nữa 1/4 blogger trên Nôi lại là fan của bà, thì lại là một chuyện khác. Sau khi Dương Tiểu Phàn đóng blog thì các blogger khác đều đang suy đoán lý do tại sao Mẹ Dư Bối lại làm thế, có phải Bối Bối đã xảy ra chuyện gì hay không, về sau, chuyện này càng ngày càng được truyền xa và khó nắm bắt, nhân viên trang web không thể không tham gia.

BabyTree thật sự không hy vọng Mẹ Dư Bối cứ thế rời đi, blog của bà đã phát triển tới mức có thể trao đổi lợi nhuận với BabyTree, nhưng sau liên hệ với Mẹ Dư Bối, họ mới biết ý bà đã quyết, không còn cách nào khác, đành mời phó tổng của công ty ra trận, đích thân tới gặp mặt nói chuyện cùng mẹ Dư Bối.

Dù sao đã làm bạn với BabyTree được 1 năm, Dương Tiểu đối với trang web này cũng khá có cảm tình, bà đồng ý gặp mặt, bọn họ hẹn nhau vào thứ 7, hôm đó Bối Bối không phải đi học, Dương Tiểu Phàn bèn dẫn bé đi theo.

Phó tổng là một người đàn ông trẻ tuổi, vừa gặp mặt anh ta đã tặng cho Bối Bối một bộ búp bê Barbie giấc mơ thần tiên đời mới nhất, chuyện này làm Dương Tiểu Phàn thấy khá ngại, Phó tổng hỏi nguyên nhân Dương Tiểu Phàn rời đi, bà trả lời nhưng không nói hết mọi chi tiết, phó tổng biểu đạt xin lỗi đối với chuyện xảy ra với Bối Bối.

Hôm đó, bọn họ nói chuyện tới tận trưa, cuối cùng Dương Tiểu Phàn bảo về sẽ bàn bạc lại với chồng rồi mới quyết định, bởi vì BabyTree đã đưa ra một điều kiện có sức hấp dẫn với Dương Tiểu Phàn, sắp tới BabyTree dự định triển khai một hạng mục mới – Trăm Năm Trồng Người, bọn họ muốn mời Bối Bối làm người đại diện, việc này vẫn chưa đủ khiến Dương Tiểu Phàn động tâm mà thứ khiến bà dao động là chuyện BabyTree hứa sẽ giúp Bối Bối mời một Gia sư cực kỳ có kinh nghiệm, Gia sư này sẽ kèm cặp Bối Bối trong quá trình trưởng thành của bé tới tận Đại học.

Đồng Tỉnh Thừa bận rộn công việc, không có nhiều thời gian kèm cặp việc học của Bối Bối, còn bà, bây giờ thì vẫn có thể kèm con, nhưng tới khi con lên cấp 2, cấp 3 thì sao, nếu có một gia sư thì đối với sự phát triển của bé sẽ vô cùng có lợi.

Sau khi Dương Tiểu Phàn trao đổi với chồng thì ông Đồng đồng ý, nhưng có điều sau này Dương Tiểu Phàn bắt đầu ghi lại nhật ký của Bối Bối thì sẽ không viết những chi tiết liên quan tới địa điểm mà Bối Bối sẽ đi nữa, vì như thế sẽ dễ tạo sơ hở để người ta lợi dụng. Blog Mẹ Dư Bối lại được mở một lần nữa, và lại bây giờ ngày nào cũng giữ vững tốc độ cập nhật, mỗi ngày một tung lên một tấm ảnh Bối Bối, đây là một điều kiện của BabyTree.

Cuộc sống của Bối Bối sau khi lên làm người phát ngôn không có gì thay đổi, chỉ là những bức ảnh của bé xuất hiện trên các áp phích và quảng cáo online, thỉnh thoảng lại có một số hoạt động nào đó tới mời Bối Bối tham dự, tất cả chỉ có thế mà thôi.

Sau khi hai gia đình nói chuyện, Dương Tiểu Phàn và Đồng Tỉnh Thừa ngầm đồng ý để Sa Nghị tìm hiểu Bối Bối, và để đề phòng phát sinh chuyện giông lorn trước, bây giờ Bối Bối và Sa Nghị cứ như hình với

bóng, mỗi ngày, trừ giờ học, thì chỉ cần vừa hết tiết hoặc tan học thì Sa Nghị sẽ đến tìm Bối Bối. Vào Chủ Nhật, Sa Nghị mà phải học thêm thì Bối Bối sẽ ở cùng Gia sư do BabyTree mời tới, Gia sư này là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, cô ta không những là sinh viên hàng đầu trong những du học sinh trở về nước mà còn là chuyên gia tâm lý học nổi tiếng trong nước, BabyTree có thể mời được cô ta bởi vì cô là vợ của Phó Tổng. Nội dung bài giảng của cô không chỉ là những gì có trong sách giáo khoa, cô còn dạy Bối Bối cách làm người, dạy Bối Bối cách học tập và cách đối nhân xử thế. Về sau, khi Bối Bối 16 tuổi đã thi đỗ trường đại học trọng điểm, chuyện này không thể không nhắc tới công lao của BabyTree.

11. Chương 11: Lần Đầu Tiên Bối Bối Có Kinh Nguyệt

Quãng thời gian Bối Bối học tiểu học mất 6 năm, từ năm cô bé 6 tới 12 tuổi và Sa Nghị từ 14 đến 20 tuổi. Đời người có bao nhiêu lần sáu năm như thế, nhưng kể cả có mười mấy lần 6 năm thì Sa Nghị vẫn cứ sẽ nuông chiều Bối Bối như cũ, tình cảm của anh không bao giờ thuyên giảm, thậm chí Sa Nghị còn nói, ở bên Bối Bối, mỗi một phút đồng hồ đều là hạnh phúc, thêm một phút thì anh lại càng yêu bé nhiều hơn.

Năm Sa Nghị thi đại học, vì Bối Bối mà anh đã bỏ qua ngôi trường tốt nhất cả nước để lựa chọn một trường đại học địa phương, nhưng Sa Nghị không hề tiếc nuối. Anh còn cảm thấy rất may mắn, nếu không thế thì sao anh và Bối Bối có thể ở bên nhau chứ. Chuyện là, Sa Nghị thi đỗ vào trường đại học S vừa khéo cách không xa trường Nhất Trung, Sa Nghị không muốn ở nội trú tại trường vì phải chịu nhiều ràng buộc. Lên năm 2 đại học, sinh viên không cần trọ trong trường nữa, do đó anh thuê một căn hộ có hai phòng ngủ và một phòng khách, trả tiền thuê luôn 2 năm, căn hộ này được cái cách không xa trường Nhất Trung.

Từ nhà Bối Bối đến trường Nhất Trung nếu không tắc đường thì mất khoảng nửa tiếng, học sinh tiểu học bắt đầu buổi học vào 8 giờ sáng, vì thế, 7h00 mẹ Bối Bối gọi bé dậy, 7g20 rời nhà, việc này Bối Bối vẫn còn có thể chấp nhận được, nhưng lên cấp 2, 7g20 đã phải có mặt ở trường rồi, thế chẳng phải 6 giờ sáng bé đã phải dậy rồi sao!! Bối Bối là cô bé luôn thích ngủ nướng, thấy căn hộ Sa Nghị thuê vừa khéo ngay gần trường Nhất Trung, do đó, bé không ngừng quăn quẩy bố đòi bố đồng ý ở cùng Sa Nghị, như vậy thì bé có thể ngủ tới tận 7g30 mới phải rời giường.

Ông Đồng cũng chịu thua Bối Bối, bản thân ông cũng bận rộn, lại còn thường xuyên phải đi công tác, mẹ con bé thì phải quản lý 4 cửa hàng (về sau LoveBaby sẽ mở thêm chi nhánh tại thành phố S), sợ bà không thể chăm sóc tốt cho Bối Bối, vả lại, trường Nhất Trung lại ngược đường cửa hàng của mẹ bé, sáng nào đưa con đi học, Dương Tiểu Phàn cũng bị trễ giờ.

Vì thế, ông căn rằng đồng ý, đợi tới cuối tuần, ông bà Đồng chở một đồng hành lý của Bối Bối tới nhà Sa Nghị, tiện thể xem xét luôn căn hộ mà anh thuê, căn hộ đó rất sạch sẽ, có máy giặt, tivi, tủ lạnh, vv....cái gì cần đều có cả, như thế Bối Bối sẽ không phải tủi thân, ông bà rất hài lòng. Điều ông bà hài lòng nhất chính là có hai phòng ngủ, tuy rằng Bối Bối còn nhỏ, nhưng không thể để hai đứa ngủ cùng nhau được, hơn nữa bà Sa còn mời người giúp việc theo giờ để chuyên phụ trách nấu cơm, giặt quần áo và quét dọn vệ sinh. Ông Đồng thu xếp đồ đạc cho Bối Bối, bà Đồng trải giường cho con, rồi dọn dẹp sách vở trên bàn, xong xuôi hai ông bà trò chuyện với Sa Nghị một hồi rồi mới ra về.

Từ đó, cuộc sống hạnh phúc của Sa Nghị và Bối Bối chính thức bắt đầu.

Buổi tối đầu tiên, Bối Bối và Sa Nghị ai về phòng người nấy, ai ngủ giường của người nấy.

Buổi tối thứ hai, Bối Bối kéo Sa Nghị lên giường mình, rồi bắt anh đọc sách cho bé nghe nửa tiếng, sau đó lại, ai ngủ giường người ấy.

Buổi tối thứ ba, Bối Bối nằm trên giường Sa Nghị, sống chết không chịu về phòng

“Bối Bối, ngoan nào, ngày mai còn phải đi học”

“Không, Em không chịu, không chịu đâu, em sẽ ngủ ở giường này” Bối Bối nằm trên giường Sa Nghị, bắt chéo hai chân, vẻ mặt kiêu như: xem anh làm gì được em.

“Được rồi ”

“Anh đồng ý ?” Bối Bối kích động nhảy dựng lên.

“Nếu em muốn ngủ lại đây, anh sẽ sang phòng em ngủ, chúng ta đổi phòng” Sa Nghị trầm nghĩ, tiểu tổ tông của anh, anh đã 19 , sắp 20 tuổi rồi đấy, chuyện cần hiểu thì đã hiểu hết, Bối Bối lại còn mặc váy ngủ ngắn hai dây, lần nào ngủ cũng sán vào anh cọ xát, nếu hai người bọn họ mà ngủ chung thì chắc anh phát điên mất.

“Hu hu..huhu... Em phải mách mẹ nuôi, anh không thích em, anh bắt nạt em, anh ghét em... Huhu..” Bối Bối bắt đầu giả vờ khóc, nhưng còn bé mà Bối Bối đã diễn được như thế, không đi làm diễn viên thì quá uổng phí

“Ôi, tiểu tổ tông, bé cưng của anh, đừng mà, đừng khóc ” tuy rằng anh biết việc Bối Bối khóc là giả, nhưng anh vẫn không nở nhìn bé con như thế này.

“Vậy anh có đồng ý hay không?” về mặt Bối như thế nếu anh không đồng ý, em sẽ tiếp tục khóc cho anh xem.

“Haiz, được rồi anh đồng ý ”

“Yeah!!!”

Buổi tối, Bối Bối vẫn mặc bộ váy ngủ hai dây ngắn cũn đó, bé đang nằm trên giường Sa Nghị đọc sách, chỉ cần bé khẽ động đây là chiếc quần lót sẽ lộ ra, Sa Nghị vừa tắm xong đã nhìn thấy đôi chân trắng như tuyết của Bối Bối đảo qua đảo lại, nhìn kỹ thì thấy chiếc quần lót trắng của Bối Bối không an phận thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, bé con chưa dậy thì nhưng ở tuổi 11 thì ngực cũng đã phát triển, trông nó chẳng khác gì một nụ hoa trên chiếc bánh bao nho nhỏ, dụ dỗ thị giác của Sa Nghị.

Sa Nghị kéo chăn ra ngồi xuống, bình thường anh thích cởi trần đi ngủ, có điều bắt đầu từ hôm nay anh cũng không dám như vậy nữa, anh mặc một chiếc áo phong cộc tay màu xanh nhạt và một chiếc quần đùi bãi biển, thấy Sa Nghị muốn đi ngủ, Bối Bối bèn để sách xuống, chui vào trong chăn, tay bé còn tự động choàng qua hông anh. Sa Nghị ngày càng chín chắn, bởi vì mối quan hệ với Bối Bối nên so với các bạn cùng trang lứa, anh chừng chạc hơn hẳn, gương mặt anh giống như một tác phẩm điêu khắc, có góc có cạnh, khi thi tốt nghiệp trung học thì anh đã cao tới 1m82 rồi.

Tắt đèn, Bối Bối vẫn còn ôm hông Sa Nghị, việc này chẳng khác gì giày vò Sa Nghị, hơi thở của bé lúc gần lúc xa, vừa khéo kích thích anh, người bé thỉnh thoảng lại cọ xát vào chân anh, chuyện này so với to gan dụ dỗ thì lại càng khiến Sa Nghị **. Xem ra anh không ngủ nổi rồi, đành trợn mắt, thao láo tới tận hừng đông vậy.

“Nghị Nghị ”

“Ừ?”

“Ngủ thế này em không thoải mái”

“Tại sao?”

“Em thích cởi quần áo lúc ngủ, nếu không sẽ khó chịu lắm”

Oành, như sét đánh xuống, Sa Nghị chỉ cảm thấy đầu óc bị chấn động, thân dưới lập tức nổi lên phản ứng, anh chợt ngồi dậy, bật đèn bàn, trên trán rịn đầy mồ hôi, anh đang phải nhẫn nhịn tới nỗi đau đớn. Anh cho rằng cô bé kia sẽ im lặng đợi anh phản ứng xong sao? Còn lâu nhé, thấy Sa Nghị bật đèn ngồi dậy, ngay tức khắc, bé cũng bò dậy theo, cọ xát sau lưng anh rồi ôm anh từ phía sau.

Bây giờ Sa Nghị chỉ còn đúng một tia lý trí, hô hấp của anh đã trở nên nặng nề, anh không muốn làm bé tổn thương. Điều hoà hơi thở một lúc, rồi dựa vào ý chí mạnh mẽ của mình, Sa Nghị cố gắng lắm mới có thể không chạm vào Bối Bối, nhưng chỉ một buổi tối đã thế, sau này phải làm sao đây?

Nếu như nói, giờ Bối Bối mới 11 tuổi, Sa Nghị tạm thời còn có thể nhịn, nhưng tới khi bé 14 tuổi, có kinh nguyệt lần đầu thì sao?

Bận rộn ở công ty suốt một ngày, lúc mở cửa vào nhà thì Sa Nghị phát hiện có gì đó không bình thường cho lắm, rất rất không bình thường... hôm nay Bối Bối không hề xông tới ôm chặt anh giống như gấu koala nữa, anh đóng cửa, đi vào phòng, Bối Bối không có ở đó, thường thường giờ này, Bối Bối hay ngồi ở bàn học của anh ngoan ngoãn làm bài tập, anh gọi điện thoại cho Bối Bối thì nghe thấy tiếng chuông vang lên từ một căn phòng khác.

Hoá ra Bối Bối đang ở trong phòng của bé, Sa Nghị thoáng kinh ngạc, mặc dù có 2 phòng, nhưng Bối Bối lúc nào cũng ở cùng phòng với anh, cô đang quay lưng về phía anh, nghe thấy tiếng cửa mở, cô cũng không quay đầu lại. Sa Nghị nhú mày “Bối Bối, em đang làm gì thế”

Bối Bối không trả lời làm Sa Nghị có chút sợ hãi, Bối Bối chưa bao giờ phớt lờ anh, chẳng lẽ có ai chọc cô giận à?

Sau khi Sa Nghị tốt nghiệp đại học thì anh đã bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp của bản thân dưới sự ủng hộ của bố, công ty anh chuyên phân phối các sản phẩm điện tử hàng đầu, từ khi lên năm 2 đại học, anh đã lên kế hoạch, thành lập đội ngũ của riêng mình, qua 4 năm nỗ lực, công ty bắt đầu kiếm được lợi nhuận. Sa Nghị bận bịu nhiều việc, hầu như hôm nào cũng 8 giờ tối mới về tới nhà, năm ngoái, hết hạn thuê nhà, thế là ông Sa bèn mua luôn căn hộ này, sau đó trang trí lại một lần nữa theo sở thích của Bối Bối.

Anh đi tới, ôm bả vai Bối Bối, cúi đầu nhìn cô đang im lặng căn môi, “Bối Bối, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy Bối Bối này giờ không hề nói một lời, anh giang tay ôm cô ngồi lên đùi mình, nhưng tay anh vừa chạm vào hông Bối Bối thì đã cảm thấy không đúng, anh rút tay ra nhìn, bàn tay anh toàn là máu.

“Bối Bối! ! !” Sa Nghị nhất thời không phản ứng kịp, anh cho rằng cô bị thương rất nghiêm trọng.

Bối Bối mím môi, “Là cái đó”

“Cái gì?” Sa Nghị không hiểu Bối Bối nói gì, anh bế Bối Bối, đi vào phòng vệ sinh để kiểm tra một lượt.

Sa Nghị bế cô đặt vào trong bồn tắm, anh chẳng kịp nghĩ nhiều bèn cởi luôn chiếc quần ngoài của Bối Bối ra, dang sau hông, quần lót của cô đã đỏ một mảng, Sa Nghị thò tay kéo, “Đừng” Bối Bối lên tiếng ngăn anh lại, cô bé đỏ bừng mặt, ngay cả lỗ tai cũng ửng hồng.

“Nghị Nghị, là cái đó, kinh nguyệt tới rồi” Bối Bối sợ Sa Nghị lại vươn tay lên sờ bẹn vội vàng khai báo.

Lúc này, Sa Nghị mới tỉnh táo lại, anh đã biết cô đang nói gì rồi, vì vậy anh bước về phòng, lấy đồ lót để cho Bối Bối thay.

“Bối Bối, tại sao em không thay quần khác.”

“Không có băng vệ sinh, nên vẫn sẽ bẩn .”

Giờ Sa Nghị mới nghĩ tới Băng vệ sinh, “Bối Bối, em tắm trước đi, anh đi mua cho em”

“Dạ” Bối Bối ngượng ngùng cúi đầu.

12. Chương 12: Nụ Hôn Đầu Của Hai Người

Khi Sa nghị mua đồ trở về, Bối Bối chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ ngồi trên cái ghế đẩu trong phòng tắm, anh tháo băng vệ sinh đưa cho cô, rồi đến nhà bếp đun cho cô một cốc nước đường đỏ, đường đỏ cũng là do anh vừa mới mua về, lúc Sa Nghị xuống tầng, anh gọi điện ẹ để hỏi xem con gái trong thời kỳ kinh nguyệt cần phải chú ý vấn đề gì.

Bối Bối thay quần lót bẩn, sau đó định tắm rửa sạch sẽ, vừa bật nước ấm, Sa Nghị liền đi vào, lấy chiếc quần lót trên tay cô.

“Trong khoảng thời gian này em không thể tiếp xúc với nước lạnh, để anh làm.”

“Em dùng nước ấm giặt.”

“Nước ấm giặt không sạch sẽ, phải dùng nước lạnh” đây là chuyện mà vừa rồi bà Sa nói với anh.

“Làm sao anh biết?” Bối Bối bĩu môi, có chút mất hứng, Sa Nghị làm những việc này có vẻ rất thành thạo, chẳng lẽ anh đã từng chăm sóc cho người con gái khác sao?

Anh cốc đầu cô “Con bé này, đừng suy nghĩ lung tung, là mẹ nuôi của em nói cho anh biết ” Sa Nghị xoa vôi nước lạnh, bắt đầu chà xát quần lót, không hề cảm thấy mất tự nhiên, ngược lại, khi Bối Bối nhìn Sa Nghị giặt quần lót của mình thì khuôn mặt cô âm thầm ửng đỏ.

“Làm sao anh biết nên mua loại băng vệ sinh nào?” Bối Bối ngồi ở ghế đầu trong nhà vệ sinh, hai tay chống đầu, nhìn Sa Nghị.

“Người bán hàng nói, loại này đắt tiền nhất.” Sa Nghị thờ ơ nói, thật ra lúc anh đi mua băng vệ sinh cho Bối Bối, nghĩ lại thì khi ấy anh không hề xấu hổ, nhưng đến siêu thị, thấy ở nơi bày bán thứ này toàn là phụ nữ đang chọn mua, chỉ có anh là đàn ông đứng đó, đúng là không phù hợp chút nào, có điều, nhớ tới Bối Bối đang ngồi trong phòng vệ sinh đợi mình, anh bèn vì chính nghĩa mà hùng hồn bước tới.

Thu dọn xong xuôi, anh ôm Bối Bối lên giường, đút cho cô nửa bát đường đỏ, vuốt ve gương mặt cô để cô ngoan ngoãn nhắm mắt đi ngủ.

“Nghị Nghị ”

“Ừ?”

“Em... em muốn....muốn ngủ một mình”

“... Tại sao?” Sa Nghị không hề trông đợi kỳ kinh nguyệt đầu tiên của Bối Bối, anh chỉ biết rằng “nam nữ thụ thụ bất thân”, giờ anh có hiểu thì đã muộn, bọn họ đã sớm thân thiết với nhau rồi.

“Em sợ sẽ bị ra giường”

“Ngoan, ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chưa chắc em ngủ một mình thì sẽ không bị ra giường đâu, ngủ ở đây, ban đêm có gì anh còn tiện chăm sóc cho em được” . Không đợi Bối Bối mở miệng, Sa Nghị bèn tắt đèn bàn, kéo chăn nằm vào, ôm Bối Bối vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về cô.

Ban đầu Bối Bối, còn thật cẩn thận để mình không chạm vào Sa Nghị, nhưng dần dần mệt mỏi, ý thức mơ hồ, tay cô chậm rãi đặt lên lồng ngực Sa Nghị, vòng chân, vùi trong lòng anh, ngủ mất tiêu.

Buổi sáng hôm sau, chuông báo thức vang lên, Bối Bối vừa nghiêng người thì lập tức cảm thấy giữa hai chân dính dính, cô vươn tay sờ, rồi kêu lên, Sa Nghị tỉnh giấc, kéo chăn ra, thật là vô cùng thê thảm, trên giường, trên chăn, máu dây ra giống như bản đồ, kinh khủng nhất chính là trên đùi Sa Nghị cũng bị dây máu, hai tay Bối Bối xấu hổ bưng mặt, không muốn tiếp tục nhìn nữa, đúng là bẽ mặt mà!

Sa Nghị thấy nét mặt của Bối Bối, anh khẽ bật cười, rồi tiếng cười trở nên lớn hơn, cuối cùng anh cười sảng sặc, Bối Bối lúng túng ném một cái gối qua, hừ, còn cười à, không cho anh cười.

Lột toàn bộ ga giường, vò chăn quăng vào phòng vệ sinh, đợi tầm trưa người giúp việc sẽ tới giặt. Anh chiên trứng, làm cho Bối Bối một cái sandwich, rồi để hai hộp sữa vào trong cặp của Bối Bối, sau đó đưa cô tới trường.

Từ sau khi Bối Bối có kinh nguyệt lần đầu tiên, Sa Nghị cảm thấy Bối Bối thay đổi một cách rõ rệt, tuy rằng bề ngoài không khác mấy, nhưng cái loại quyến rũ tản ra từ tận trong xương khiến Sa Nghị không thể rời mắt nổi, lời Bối Bối nói như châu như ngọc, giọng nói của cô vừa dịu dàng vừa thanh thúy, cực kỳ êm tai, hơn nữa, đôi lúc cô ngây thơ, đôi lúc cô lại hồn nhiên bướng bỉnh, hai gò má lúc nào cũng ửng hồng, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng rất xinh đẹp, tinh tế, hấp dẫn.

Sa Nghị nghĩ tới lúc Bối Bối trưởng thành, cô sẽ quyến rũ tới nhường nào, vừa nghĩ tới chuyện về sau Bối Bối sẽ bị nhiều chàng trai để ý, trong lòng Sa Nghị liền khó chịu, anh chỉ muốn đặt Bối Bối trong túi rồi giấu đi mà thôi.

Mỗi tối, Sa Nghị càng ngày càng khó có thể kiểm soát bản thân, thậm chí mỗi lần Bối Bối chạm vào Sa Nghị cũng có thể khiến anh vui sướng, Sa Nghị cho rằng chỉ cần ở bên Bối Bối, là nơi nào đó của anh lại trở nên cứng rắn, bình thường, anh chờ Bối Bối ngủ rồi sẽ vào nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu.

Tiếng hít thở của anh càng ngày càng nặng nề, động tác càng lúc càng tăng tốc, anh nhắm mắt tưởng tượng tới cơ thể mềm mại của Bối Bối, Sa Nghị không thể khống chế thêm nữa, cuối cùng anh run rẩy bắn ra trên sàn nhà. Nhưng dù đã bắn ra, nơi đó của anh vẫn không hề thoả mãn, anh muốn, rất muốn, Sa Nghị cảm thấy còn tiếp tục như vậy thì anh sẽ nổ tung mất.

Bối Bối cảm thấy Sa Nghị không được bình thường, mỗi lần Sa Nghị ôm cô được một lúc rồi sẽ chột đẩy cô ra, hoặc trước khi đi ngủ, Bối Bối hôn phớt Sa Nghị, nhưng biểu hiện của Sa Nghị lại rất “dữ tợn”. Khi người con trai ở tuổi 20, dục vọng cực kỳ mãnh liệt và cực kỳ khó kiềm chế.

Tối hôm đó, Bối Bối mơ màng tỉnh lại, nửa mê nửa tỉnh dựa vào người Sa Nghị, nhưng thò tay sờ mó thì lại không thấy anh đâu. Bối Bối dụi mắt, chống đầu lên nhìn, Sa Nghị không ở trên giường. Trễ thế này, anh đi đâu rồi nhỉ, Bối Bối đi dép vào, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng rên rỉ một cách thống khổ từ nhà vệ sinh truyền tới.

Là Nghị Nghị.

Không kịp khoác áo, cô lập tức đi tới, đẩy cửa nhà vệ sinh ra, anh và cô đều ngẩn cả người. Sa Nghị ngồi bên bồn tắm, quần tụt tới tận đầu gối, nửa trên trần trụi, một tay còn nắm “người anh em”. Vật to lớn nào đó bị kinh sợ trở nên rạo rực, giống như nó lên tiếng chào hỏi Bối Bối vậy.

Bối Bối sợ đến ngất người, đầu óc trống rỗng, Sa Nghị vội vàng kéo quần lên, bất chấp việc dục vọng chưa được thoả mãn, anh chỉ nghĩ tới chuyện nên giải thích như thế nào với bé con, xem ra cô đã bị dọa tới nỗi ngốc rồi, nếu sinh ra bóng đen tâm lý, thì tội của anh thật quá lớn, nhưng điều khiến anh kinh ngạc chính là, sau khi Bối Bối hoàn hồn, cô không hề quay đầu bỏ chạy mà còn bước về phía trước hai bước, từ từ vươn tay ra, non nớt chạm vào nơi đang nhô lên giống như đỉnh lều bạt vậy.

“A” Sa Nghị bị kích thích, không nhịn nổi kêu lên, giọng nói tràn đầy dục vọng.

“Bối bối, anh ...”

“Thật lớn nha...” Bối Bối hơi giật mình nhìn vào nơi giữa hai chân Sa Nghị, rồi cô ngẩng đầu, gương mặt vô tội. Đang chìm trong bể dục vọng, Sa Nghị làm sao chống lại nổi Bối Bối, anh chột kéo Bối Bối qua, ôm chặt cô vào lòng, Bối Bối không hề sợ hãi, hai mặt cô mở thật to, nhìn Sa Nghị tựa như nghiên cứu.

“———” môi, đột nhiên bị chặn lại, Sa Nghị ôm lấy đầu cô, trần trọc hôn, anh thử vươn đầu lưỡi dò xét hàm răng của cô, Bối Bối hé miệng, anh lập tức tấn công vào bên trong, một tay đặt sau gáy Bối Bối, cuối cùng cũng chạm được tới đầu lưỡi cô, anh cuốn lấy nó rồi mút, anh cảm thấy ngay cả nước bọt của Bối Bối cũng ngọt ngào tới thế, anh khó có thể kiềm chế mà đi vào sâu hơn. Đây là lần đầu tiên hai người thực sự hôn nhau, đây cũng là nụ hôn đầu tiên.

Bàn tay còn lại của anh vòng sau lưng Bối Bối, khó khăn vuốt ve từ bên dưới chiếc váy ngắn của cô thăm dò vào trong, làn da Bối Bối mịn màng giống như ngọc từ thiên nhiên, Sa Nghị tinh tế di chuyển lên trên, Bối Bối không mặc áo ngực, bàn tay anh cọ sát phía trên, đặt lên nơi tròn trịa ấy, dù nhỏ nhưng lại săn chắc lại mềm mại, kết hợp với bàn tay anh thành một tổ hợp đẹp không giải thích nổi.

Sa Nghị kéo tay Bối Bối, đặt lên nơi đã nhô lên thành một cột buồm nhỏ của anh, không ngừng ma sát để giảm bớt sự cương cứng tới thống khổ của mình, anh vuốt ve tấm lưng trơn láng, non nớt của Bối Bối, rồi từ lưng rồi tới cái mông nhỏ ngọt ngào của cô, thậm chí còn luồn cả vào trong chiếc quần lót.

“Ư... ưm...” Bối Bối rên rỉ thành tiếng, không phải vì khó chịu mà là thoải mái.

13. Chương 13: Một Mình Hành Động, Yeah!

“Bé con...”

“Dạ...” cơ thể Bối Bối mềm nhũn, hai tay vô lực choàng qua bả vai rắn chắc của Sa Nghị, khi anh cảm thấy khó thở thì đôi môi dày của anh mới lưu luyến không rời liếm lên đôi môi vẫn còn sưng tấy của cô, sau đó buông ra.

“Dọa em rồi hả?” Sa Nghị hôn lên trán Bối Bối, nhẹ nhàng mà hỏi.

Bối Bối lắc đầu, ôm cổ anh, “Nghị Nghị, có phải rất khó chịu không?” vừa nói cô vừa liếc nhìn vật đang cương cứng ở hạ thân anh.

Bị bé con hỏi như vậy, Sa Nghị cũng thẳng thắn thú nhận “Vì bé con cũng đáng giá” .

Bối Bối cắn cắn đôi môi sưng đỏ của mình “Nhưng mà... nhưng mà Bối Bối không muốn Nghị Nghị khó chịu.”

Nghe Bối Bối nói vậy, khoe mắt Sa Nghị mang theo ý cười “Bối Bối, thế này là đủ rồi, anh rất thỏa mãn .”

“Nghị Nghị, nếu không thì chúng ta kết hôn đi.” Bối Bối nghiêm túc đề nghị.

“Ồng, em còn bé, đợi tới khi em đủ tuổi kết hôn thì chúng ta sẽ làm đám cưới, nhưng không phải bây giờ.”

“Nghị Nghị, vậy để em giúp anh, Đinh Đường nói đàn ông mà nhịn lâu sẽ hỏng đấy” Bối Bối ngây ngô nói. Gương mặt của Sa Nghị thoáng đen lại, “Đinh Đường là ai?”

“Là bạn cùng bàn với em, Đinh Đường cái gì cũng biết hết.” Bối Bối nói giống như đang khoe cái gì đó mới lạ.

Sa Nghị biết người ngồi cùng bàn với Bối Bối là con gái, nhưng anh không biết liệu cô gái hư hỏng đó còn dạy Bối Bối những chuyện này, hèn gì vừa rồi cô chỉ tò mò chứ không hề sợ hãi, “Về sau không được chơi cùng Đinh Đường nữa” Sa Nghị nâng cái đầu nhỏ của cô lên “Biết chưa?”

“Không được, Nghị Nghị.” Bối Bối vừa nói, tay đã trượt xuống phía hạ thân Sa Nghị, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Để Bối Bối giúp anh được không?” Bối Bối nhìn Sa Nghị với vẻ mặt kiêu diễm ướt át, đôi mắt vừa hồn nhiên lại vừa như ma quỷ, quyến rũ anh.

“Ừm... bé con” anh lại hôn Bối Bối một lần nữa.

Anh dẫn dắt bàn tay Bối Bối trườn lên nơi đó của mình, ở trong bàn tay nhỏ ấm áp, Sa Nghị cảm thấy cực kỳ vui sướng. Anh để bàn tay phải của cô nhẹ nắm lấy nó, sau đó lôi kéo bàn tay còn lại của cô, dùng lòng bàn tay âu yếm đỉnh gậy, rồi dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp chặt lấy đỉnh nhọn, ra sức lên xuống. Bắp đùi trong của Sa Nghị đã trở nên căng cứng, Bối Bối tò mò chạm vào hai hòn tròn tròn phía dưới Sa Nghị, thấy nó mềm mềm, cô tiếp tục sờ lên trên, bên trong lại còn đàn hồi, chơi thật vui.

Tuyến tiền liệt của Sa Nghị cực kỳ mẫn cảm, chỉ trong chốc lát, —— anh run run mạnh mẽ ôm chặt đầu Bối Bối! Một dòng tinh dịch trắng phun ra trên bàn tay bé nhỏ của cô, hưởng thụ dư âm của cảm giác giống như bị điện giật, anh thở nặng nề, ôm lấy Bối Bối

“Bé cưng... bé yêu....Bối Bối của anh...” .

Rửa tay cho cô một cách sạch sẽ sau đó anh lấy khăn lau qua loa cho cậu bé của mình, rồi ôm Bối Bối đi tới bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống, đắp chăn cho cô, Bối Bối vẫn ngoan ngoãn nhìn Sa Nghị, đôi mắt tựa như mèo con, làm trái tim Sa Nghị trở nên ấm áp, anh cúi người hôn trán Bối Bối.

Kể từ khi được Bối Bối an ủi, tâm trạng gần đây của Sa Nghị cực kỳ tốt, tối nào trước khi đi ngủ cũng phải lôi kéo Bối Bối thân mật một hồi, cậu bé của Sa Nghị cũng nhận được toàn bộ sự quan tâm. Lúc bước đi từ người Sa Nghị toát lên một phong thái rất riêng, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô một mình, ngay cả bà Sa cũng đã nhận ra con trai mình có gì đó không được bình thường, hay là con bà trúng tà rồi nhỉ? Lôi kéo chồng lại để bàn bạc, bà bảo chồng tới thăm con, nhưng ông Sa là một người từng trải, lúc thấy con trai

vào nhà vệ sinh, sau đó Bối Bối cùng vào theo để rửa tay, hai người cực kỳ thân mật và tự nhiên. Ông thần thần bí bí nở nụ cười, “Em quản ít thôi, ha ha, không chừng chẳng bao lâu nữa là chúng ta có cháu bé đấy”

Lúc ăn cơm, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười gian trá như hồ ly của ông Sa khiến Sa Nghị nổi cả da gà, không thể nào giải thích nổi, có điều anh không quan tâm được nhiều như vậy, anh còn phải tập trung phục vụ bé con ăn cơm. Bé con càng ngày càng ỷ lại anh làm anh rất đặc ý, dù chưa tiến tới bước cuối cùng nhưng mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã cực kỳ thân mật rồi.

Bối Bối đã lên trung học, 14 tuổi cô được cử đi học lớp thực nghiệm khoa học xã hội của trường Nhất Trung, Bối Bối rất xuất sắc nên đã giúp BabyTree kiếm được một khoản tiền, kế hoạch “trăm năm trồng người” được triển khai với khí thế hừng hực, năm nào bọn họ cũng mời Bối Bối tới giao lưu gặp gỡ với các bạn cùng lứa tuổi tham gia trên BabyTree. Đồng Tình Thừa cảm thấy cực kỳ tự hào về con gái, tuy Bối Bối và Sa Nghị ở bên nhau nhưng chủ nhật nào, Bối Bối cũng về nhà sum họp cùng bố mẹ, con đường làm quan của ông Đồng rất thuận buồm xuôi gió, ông đã bắt tay vào việc vận động trên tỉnh.

Ngày 3 tháng 8 là sinh nhật 15 tuổi của Bối Bối, cũng là kì nghỉ hè đầu tiên của học sinh năm thứ nhất, ông Đồng tuyên bố muốn dẫn Bối Bối đi nghỉ mát, Bối Bối lôi kéo Sa Nghị đi cùng bọn họ, Sa Nghị vừa khéo làm xong một vụ lớn, có thể nghỉ phép nên anh bèn đồng ý.

Bối Bối hưng phấn mua đủ loại tạp chí du lịch, cô muốn đi tới một nơi nào đó có biển cả, Sa Nghị nghe xong liền đưa ra sáng kiến tới Maldives, nơi đó nằm ở Nam Á, là một đảo quốc thuộc Ấn Độ Dương, được tạo thành từ hơn 1200 đảo san hô nhỏ.

Nghe đến Maldives, ánh mắt Bối Bối sáng lên, vội vã chạy ra ngoài nói với ông Đồng, rồi cô lại bĩu môi trở về về phòng, nằm nhào lên giường, đắp chăn trùm kín đầu, không thèm để ý tới Sa Nghị, Sa Nghị thấy thế thì kinh ngạc, Tiểu tổ tông của anh làm sao vậy nhỉ, chẳng lẽ chú Đồng không đồng ý? Không đâu, chú Đồng cũng chiều Bối Bối lắm, chỉ cần Bối Bối nói chắc chắn chú ấy sẽ đồng ý thôi. Một lát sau là anh đã sáng tỏ, ông Đồng hốt hoảng xông vào phòng.

“Bé con, ba xin lỗi, thật sự xin lỗi, ba không nhớ ra sinh nhật con vào tháng này, đợi ba xong việc nhất định sẽ dẫn con đi, được không?” Vừa nói ông vừa vươn tay kéo Bối Bối, Bối Bối trở mình trong chăn, tránh né bàn tay bố.

Ông Đồng thấy Bối Bối không để ý tới mình thì càng sốt ruột “Bé con, cực kỳ, đừng phớt lờ ba mà, ba không chịu nổi đâu”

Sa Nghị đã hiểu sơ sơ sự việc, tháng này, Ủy ban Thường vụ Bộ chính trị sẽ tới khảo sát thành phố S, ông Đồng làm cục trưởng nhất định phải đi cùng, thế thì ông không thể nghỉ phép rồi, anh bảo ông Đồng tạm ra ngoài trước để anh giúp ông an ủi Bối Bối. Ông Đồng biết con đang dối, giờ có nói gì cũng vô dụng, đợi tâm trạng Bối Bối tốt hơn ông sẽ tới xin tha thứ sau vậy.

Ông Đồng vừa đi ra, Bối Bối liền vén chăn ra, thở phì phò bật dậy

“Ha ha” Sa Nghị véo cái mũi thanh tú của Bối Bối, “Lớn rồi mà em vẫn còn biết giận dỗi quá nhé”

“Hừ, ức hiếp em quá mà”

“Chú Đồng không cố ý mà, vả lại, không dẫn em đi nghỉ mát được, chú còn cảm thấy mệt mỏi hơn em đấy”

“Em biết ba bận rộn, nhưng mà em vẫn giận, hừ”

Sa Nghị nhìn biểu cảm mặt mày trên gương mặt Bối Bối, anh thầm căng thẳng “Bối Bối, em thật sự muốn đi Maldives vậy sao?”

“Đúng vậy, em muốn đi, muốn đi, nhưng ba nói chuyện không giữ lời, tức chết em hừ, em không bao giờ nữa để ý đến ba nữa.”

“Anh dẫn em đi” Sa Nghị nhìn Bối Bối kiên định nói.

Sa Nghị muốn một mình dẫn Bối Bối đi Maldives, chuyện này làm cho Dương Tiểu Phàn cực kỳ lo lắng, ở trong mắt bà, hai người vẫn chỉ là hai đứa trẻ, sao có thể một mình ra nước ngoài được cơ chứ, thật là

không an toàn, Dương Tiểu Phàn vội vã khuyên nhủ ông Đồng, nhưng ông Đồng trầm ngâm trong giây lát, rồi đồng ý, ông đồng ý rồi!!!

Ông Đồng nghĩ, vì mình không thể dẫn Bối Bối đi nên con bé giận mình, giờ nếu không đồng ý để Sa Nghị đưa con bé đi thì chắc con bé sẽ thật sự không thèm để ý tới ông nữa mất, con gái vốn chỉ về nhà vào cuối tuần, giờ nếu con không quan tâm ông, không về nhà nữa thì phải làm sao đây. Có điều, còn một lý do nữa, ông rất yên tâm về Sa Nghị, thằng bé sẽ chăm sóc tốt cho Bối Bối.

Dương Tiểu Phàn vừa thấy không thể đã thông tư tưởng cho chồng được bèn vội vã gọi điện cho Ngô Thiển để bà ngăn cản 2 đứa nhỏ, nhưng Ngô Thiển cũng nói giúp ông Đồng, trong lòng Ngô Thiển, Bối Bối chính là con dâu của bà, con trai dẫn con dâu đi bồi dưỡng tình cảm, việc này có gì mà không thể đồng ý, đúng không!

Bối Bối thấy đa số mọi người trong nhà đều tán thành, chuyện này đã chắc chắn bèn hài lòng, cười đắc ý!

Cuối cùng, hành trình đi Maldives thành công, Sa Nghị phụ trách chọn đảo nhỏ để du lịch, đó là một nhiệm vụ thật gian khổ, Maldives có 87 làng du lịch, bình thường mỗi đảo có một khách sạn, muốn chọn ra một đảo trong hàng đồng đảo để khiến Bối Bối thích như thế, đúng là chuyện không dễ dàng gì.

Bối Bối yêu cầu, đầu tiên nơi quá nhiều người cô sẽ không tới. Thứ nhất, suy nghĩ tới việc không gian riêng tư của mình và Sa Nghị, như thế nơi ở nên thanh tịnh một chút; thứ hai, nhiều người quá sẽ cảm thấy mất tự nhiên và sẽ phá tan sự thanh tịnh mất. Còn nữa, không có biệt thự cạnh biển thì cũng không đi, nếu tới Maldives mà không thể ở gần biển, không được bơi lội trong bể bơi thiên nhiên tự nhiên thì đúng là cực kỳ tiếc nuối.

Cuối cùng nơi nào hiện đại quá cô cũng không đi. Ốc đảo vốn dĩ đã xinh đẹp, có cây có hoa có bãi cát là đủ rồi, Bối Bối không muốn nhìn thấy các thứ xi măng, bê tông nào cả. Vả lại, nhà cửa mà hiện đại quá thì thậm chí một căn nhà cũng phân tầng trên tầng dưới, tầng trên hai hộ gia đình ở, tầng dưới lại hai hộ, ** đúng là không đảm bảo gì cả.

Sa Nghị tìm hiểu ở trên mạng, sau đó gọi điện tới các công ty du lịch để hỏi thăm, cuối cùng, Sa Nghị quyết định tới Diva (Đảo Diva). Bao quanh đảo Diva là bãi cát trắng mịn màng vô bờ, nước biển trong veo như thủy tinh, biển rộng kéo dài bất tận, thực vật vùng nhiệt đới xanh biếc, bầu trời xanh thẳm hòa cùng màu xanh của nước biển, bức ảnh chụp trên mạng khiến Bối Bối vừa nhìn liền thích ngay, cô hài lòng, thân mật hôn Sa Nghị một cái.

14. Chương 14: Tình Yêu Ở Maldives

Sa Nghị mất vài ngày để lên mạng tra cứu hàng loạt nơi sẽ đi du lịch và lên kế hoạch cụ thể, còn Bối Bối thì liệt kê danh sách hành lý để mang đi Maldives, sau đó cô hào hứng đưa cho Nghị Nghị xem. Sa Nghị đang ở trong phòng làm việc sửa sang lại bảng biểu báo cáo của công ty, nếu muốn nghỉ phép một tuần đi Maldives, thì trước tiên anh thu xếp chuyện công ty cho tốt đã, thấy Bối Bối ủa vào như cơn gió, theo bản năng, anh ôm lấy cơ thể mềm mại của cô.

“Không phải em bảo còn phải thu xếp hành lý nên không cho anh quấy rầy em sao?” Miệng Sa Nghị vuốt ve lên mái tóc Bối Bối, anh để cô dựa sát vào lồng ngực mình.

“Dạ, em cho anh xem danh sách mà em đã lên để đề phòng quên thứ gì đó nè” Bối Bối tựa như đang dâng cho Sa Nghị bảo bối vậy.

1. Đồ bơi:

Áo tắm, mũ bơi, kính bơi, chân nhái, kính lặn . Ống thở, dép nhựa, áo phao, gel dưỡng da và kem chống nắng.

2. Vật dụng hằng ngày:

Kem chống muỗi, kính râm, mũ, áo gió chống nắng, máy ảnh, giá máy, pin, sạc pin, máy chụp ảnh dưới nước, pháo hoa không thấm nước, thẻ nhớ, thức ăn cho cá, sạc điện thoại, chứng chỉ lặn, hộ chiếu + vé máy bay, từ điển điện tử, quyển sổ nhỏ, máy tính, thẻ vào phòng chờ VIP ở sân bay, kem đánh răng, khăn mặt, bàn chải, khăn tắm, sữa tắm, dầu gội đầu, dao cạo râu, máy sấy tóc.

Sa Nghị nhìn vào quyển vở chi chít, đầu có chút đau, nhưng vẫn đọc từng mục một.

“Bé à, thức ăn cho cá để làm gì?”

“Em thấy ở đó có nhiều cá cảnh nhiệt đới xinh đẹp lắm, em rất muốn chụp ảnh với bọn nó, đương nhiên nhất định phải gây dựng mối quan hệ với chúng nó chứ, cho chúng nó ăn thì chúng nó sẽ thích em nhỉ”

“Tối đó rồi mua là được, mang từ nhà đi sẽ hỏng đấy, cái này gạch bỏ” Sa Nghị cầm bút gạch mục đó đi.

“Được rồi, vậy anh nhớ đi mua cùng em đấy!”

“Ừ ”

... ..

“Bé yêu, kem đánh răng, bàn chải, máy sấy, mấy thứ đó cũng không cần mang theo ”

“Vì sao?”

” Trong phòng chúng ta ở sẽ có đủ”

“Á...nhưng em muốn dùng đồ của mình”

“Được rồi, tới lúc xếp hành lý, còn chỗ trống thì sẽ mang theo, tạm thời để nó đấy đã”

... ..

“Bối Bối, không cần từ điển điện tử đâu ”

“Nhưng, nhưng mà tiếng Anh của người ta không tốt”

“Em có quyển từ điển sống bên cạnh rồi, cái này gạch”

“Nghị Nghị, lúc nào rảnh chúng ta đi mua đồ lặn nhé, em có thể mang theo ba bộ đồ bơi được không?”

“Ừ, em mang nhiều đồ bơi thế làm gì?”

“Thì mỗi ngày một bộ, lúc bơi càng xinh đẹp hơn”

“Em thích thì mang theo” nhưng chỉ có thể mặc ột mình anh ngắm, Sa Nghị nghĩ thầm.

Trước hôm đi Maldives một ngày thì hành lý mới được soạn xong xuôi, Bối Bối mang 2 cái vali lớn cộng thêm một vali của Sa Nghị, mỗi người còn mang thêm một chiếc balo đằng sau lưng và một túi máy ảnh, Bối Bối cầm tờ danh sách hành lý, so sánh lại hai lần để chắc chắn đã mang đầy đủ mọi thứ.

Sáng sớm hôm sau, vì ông Đồng và ông Sa bận việc nên chỉ có hai bà mẹ cộng thêm tài xe tiễn Bối Bối, Sa Nghị tới sân bay. Trước tiên, bọn họ ngồi máy bay từ thành phố S tới Srilanka rồi chuyển máy bay tới Male. Đây là lần đầu tiên Bối Bối rời xa bố mẹ, lần đầu tiên con ra nước ngoài nên Dương Tiểu Phàn rất lo lắng, bà không ngừng dặn đi dặn lại Sa Nghị phải luôn chú ý tới Bối Bối. Bối Bối đồng ý với mẹ và mẹ nuôi rằng mỗi ngày sẽ chụp một bức ảnh gửi về cho bọn họ xem và sẽ mua quà về cho họ.

*Male: thủ đô của Maldives

Khi sắp bước qua khu kiểm tra an ninh, Ngô Thiến kéo Sa Nghị qua một bên rồi đưa cho anh một gói đồ. Lúc trở lại, gương mặt Sa Nghị rất quái lạ, giống như vừa ngưỡng lại vừa có chút phiền muộn.

Lên máy bay, Bối Bối cao hứng đến phát rồ, quần áo của tiếp viên hàng không Srilanka đẹp thật đấy, giống như chim khổng tước vậy, đó là màu sắc mà Bối Bối thích nhất, cô nhìn chăm chăm cô tiếp viên hàng không không rời, tới nỗi mà Sa Nghị còn phải cảm thấy xấu hổ thay cô, anh bèn vươn tay che đôi mắt cô lại.

“Anh không thấy đẹp à, so với quần áo của tiếp viên hàng không nước mình còn đặc sắc hơn nhỉ, theo em, tiếp viên hàng không nên mặc sườn xám” Bối Bối bị ai đó che mắt, bắt mắt lắm lắm.

Vừa lên máy bay thì tiếp viên hàng không lập tức đi phát khăn ướt và menu, Bối Bối cầm quyển menu lật vài trang, không tệ, có cả món ăn Trung quốc. Menu phân ra thành đồ ăn nguội, món chính và đồ ngọt.

Trên máy bay có bật điều hòa, sợ Bối Bối lạnh nên Sa Nghị lấy chiếc áo khoác mình cầm theo đưa cho cô mặc vào. 4 giờ hơn bắt đầu dùng bữa trưa, Bối Bối lấy ỉnh chút salad dưa chuột trộn ngô với thịt bò xào nấm, món ngọt trong thực đơn chỉ có bánh pudding gạo nếp đen. Cô ăn được một ít thì nhường hết cho Sa Nghị, rồi quay ra chơi video games trên máy bay, trong đó có phim, có cả trò chơi, còn có cả hai kênh camera quay phía trước và phía sau máy bay, hành khách có thể trực tiếp quan sát tình hình thực tế khi máy bay cất cánh, hạ cánh. Thứ này khiến Bối Bối bị hút hồn, liên tục đổi kênh qua đổi kênh lại.

Chơi một lúc thì Bối Bối thấy mệt, cô kéo tay vịn của ghế lên, vùi vào lòng Sa Nghị rồi ngủ thiếp đi. 10 giờ hơn, máy bay đã tới Srilanka, Sa Nghị rút cánh tay tê dại của mình ra, rồi hôn lên môi Bối Bối để đánh thức cô dậy chuyển máy bay, tại sân bay, anh mua cho Bối Bối vài món đồ thủ công mỹ nghệ địa phương. Tới Male là đã 4 giờ sáng, nhưng tinh thần Bối Bối lại rất hưng phấn, cô không hề ảm ỉ đòi đi ngủ, Sa Nghị khuyến khích, hôn thưởng cô một cái.

Sa Nghị nói với Bối Bối rằng còn phải ngồi một chuyến Floatplane nữa mới tới được hòn đảo Diva, nơi bọn họ sẽ ở. Bối Bối rất thích biển, vì thế trước khi đi, Sa Nghị đã lựa chọn một hòn đảo có môi trường bơi lội xung quanh tốt nhất, anh định ở một căn nhà thiên nhiên, cạnh bờ biển, bốn bề là nước, để cho Bối Bối có thể chơi đùa thỏa thích. Lên Floatplane, Bối Bối cực kỳ hưng phấn, ở trên phi cơ có thể nhìn thấy hết từng tiểu đảo bên dưới, màu xanh là cát, màu đen kịt chính là đá san hô.

*Floatplane: Máy bay có thể hạ cánh trên mặt nước.

Lái phi cơ là một người đàn ông da đen đi chân trần, Bối Bối thầm cười trộm một hồi lâu. Có một cậu bé sau khi lên phi cơ thì bèn nhìn lên Bối Bối, Sa Nghị phát hiện ra, anh lập tức trốn mắt lườm cậu ta, cơ thể anh lặng lẽ nghiêng về phía trước che chắn Bối Bối vào trong lòng mình. Bối Bối bắt đầu cầm máy ảnh cơ liên tục chụp, mồm không ngừng ca ngợi, “Trời ạ, đẹp quá đi”

Bối Bối và Sa Nghị ở trong một căn phòng hướng về phía nam tại một biệt thự cạnh bờ biển, phía nam của đảo là hàng cây cọ dừa, mỗi nhà có một cây cầu nhỏ, cây cầu này thông thẳng ra bãi cát và biển, có thể trực tiếp từ đó xuống biển lội. Còn ở phía Bắc của ngôi nhà là một bãi biển cực kỳ rộng lớn, biển ở đó tương đối nguy hiểm, bởi vì nó nối liền với biển bên ngoài, mực nước khá sâu.

Ở ven đường chính là một con đường nhỏ rợp bóng cây, trông nó giống hình thập tự giá, tựa như chữ “phi” trong tiếng Trung vậy. Mỗi một đường mòn tương ứng với một biệt thự bãi biển, du khách có thể đạp trên những hạt cát mềm mại, đi dưới bóng cây, với những cơn gió biển phảng phất thổi tới sẽ không hề có cảm giác nóng nực. Ven đường có một cây cọc gỗ, trên đó viết “228”, đó chính là biệt thự bãi biển của bọn họ.

*chữ phi: “

Bối Bối không đợi nổi nữa, cô chạy vào nhà, vừa bước qua cửa, một chiếc giường hoa thật lớn đập thẳng vào tầm mắt, Bối Bối vội vàng muốn nhảy lên đó, giường 1m8, rất mềm mại, rất sạch sẽ, Bối Bối nằm trên giường hỏi Sa Nghị đang dọn dẹp đồ, “Nghị Nghị, ở nơi này thật là hạnh phúc” Sa Nghị đang thu xếp đồ đạc, anh ngẩng đầu lên nở một nụ cười cứng chiều với cô.

Nghỉ ngơi một lát rồi Bối Bối chạy vào phòng vệ sinh tắm rửa, ở trên máy bay lâu nên cô cảm thấy cả người không được thoải mái, phòng vệ sinh rất lớn, trang bị cực kỳ đầy đủ, khăn tắm dùng một lần, urgo, muối tắm, bông gạc, bông tẩy trang đủ cả.

Trên bệ đặt bốn cái bình thủy tinh đầy nắp, nhìn giống hệt mấy cái bình hóa học trong phòng thí nghiệm. Theo thứ tự là dầu gội, dầu xả, kem dưỡng da, sữa tắm, tất cả đều mang theo hương vị bạc hà, Bối Bối cảm giác cực kỳ dễ chịu và lạnh lạnh.

15. Chương 15: Tình Yêu Ở Maldives 2

Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, đang lên mạng, Sa Nghị bèn ngẩng đầu lên, anh ngăn người tới thất thần, mái tóc dài ướt nhẹp của cô tùy ý thả rũ xuống bờ vai, từng sợi tóc mượt mà đầy mê hoặc!

Hàng mi dài và dày, sắc mặt thì ửng đỏ vì vừa tắm xong, bên ngoài chiếc áo không tay màu trắng cô khoác một chiếc áo khoác ngắn làm tôn lên vóc dáng đang dậy thì của cô, kết hợp với một chiếc váy nhung màu vàng nhạt dài tới đầu gối, để lộ đôi chân nhỏ đầy cảm dỗ, Sa Nghị cảm thấy yết hầu rất căng thẳng, cảm giác khô nóng vọt xuống hết dưới hạ thân, anh cúi đầu thở dài, rồi vẫy Bối Bối qua, cầm khăn bông lên, tỉ mỉ lau khô tóc cho cô.

Chuẩn bị xong xuôi, Bối Bối kéo Sa Nghị đi tản bộ, chuông đồng hồ vừa khéo điểm 12 giờ, di dạo trên đảo còn có thể tiện đi ăn cơm luôn, lần này, Bối Bối mang theo tận 4 đôi giày, một đôi giày vải màu trắng để đi chơi, 2 đôi tông trong đó 1 đôi trắng một đôi đen, 1 đôi giày da có gót không cao lắm màu đỏ. Cô đi đôi tông màu trắng, đeo túi máy ảnh sau lưng, rồi đi ra cửa.

Cây cầu nối liền với biển, khi nước thủy triều dâng lên, cây cầu đóng vai trò chính là là một cây cầu, khi nước rút, cây cầu là một nơi để trang trí, nhưng điều này tuyệt đối không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nó. Bởi vì nước thủy triều rút, tấm ván gỗ trên cầu đều bám lại đầy rêu xanh, rất dễ làm người ta trượt chân, do đó, Sa Nghị ôm lấy Bối Bối, đi từng bước thật nhỏ, anh chỉ sợ cô ngã.

Nước biển rất xanh một màu xanh thăm thẳm tinh khiết, hạt cát thì nhỏ, không chút tạp chất, bên cạnh bãi cát có một loạt giường bãi biển rất lớn, anh ôm Bối Bối nằm lên đó, Bối Bối nằm úp trên ngực Sa Nghị, lặng lẽ ngắm biển, nghe tiếng tim đập của Sa Nghị, cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Cứ thế cô ngủ thiếp đi, Sa Nghị một tay gối đầu, một tay ôm Bối Bối. Rồi Bối Bối tỉnh giấc vì cơn đói, thấy Bối Bối đã tỉnh, Sa Nghị cũng mở mắt ra, vươn tay trêu chọc miệng cô.

“Tỉnh rồi?” Sa Nghị ngẩng đầu, nhìn Bối Bối

“Dạ, Nghị Nghị, em đói quá” Bối Bối sờ cái bụng

“Ha ha, con bé này” , giống như khi còn bé, anh cũng hay gọi cô như vậy, “Đi thôi, đi ăn cơm nào”

Bối Bối vươn hai tay ra muốn được Sa Nghị cõng, anh treo máy ảnh lên trên cổ, một tay nâng Bối Bối lên, cô sợ tới nỗi hét toáng lên, cõng Bối Bối đi tới nhà hàng Noo. Noo là một nhà hàng bờ biển hình vỏ sò nằm ở trung tâm đảo, vừa ăn cơm, vừa được đạp chân lên cát mịn khiến cho người ta cảm thấy được thả lỏng, nhà hàng này phục vụ tất cả các món ăn từ khắp các nơi trên thế giới từ bữa sáng tới bữa tối, có mì, có trứng chiên, bánh rán, bò bít tết, xà lách.....vv....tất cả đều là buffet.

Lúc đến nhà hàng thì đã qua giờ cơm trưa, người tới ăn cũng chẳng còn nhiều nữa, anh đặt Bối Bối xuống, cô lập tức tò mò ra nhìn bảng hiệu cửa hàng, đó là một cây cọc cắm trên một tấm kính mờ, trên đó viết NOO, không hề khoa trương tí nào. Sàn nhà hàng đều là cát, xung quanh cửa sổ không lắp kính mà chỉ có một tầng giấy bóng kính cuốn lên làm rèm cửa.

Bối Bối rất thích nơi này, cô cầm khay thức ăn đi phía sau Sa Nghị, bàn tiệc buffer vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp, tất cả các món đều không tẻ, không nhiều cũng chẳng ít. Hoa quả, món tráng miệng, các loại thịt, các món rau, món kem mà Bối Bối thích cũng có, còn có một người da đen đang đứng nướng món gì đó, tiếc là nói tiếng Anh, giọng địa phương quá nặng nên Bối Bối không hiểu được, đành quay sang nhìn Sa Nghị nhờ giúp đỡ.

Bối Bối nhìn Sa Nghị với vẻ sùng bái khi anh thành thạo nói chuyện với anh chàng người da đen, giúp Bối Bối lấy một phần bánh gạo và bò bít tết, còn những thứ khác anh đều tự mình cầm, Bối Bối cực kỳ thích thú đối với những loại trái cây kỳ quái ở nơi đây, cô lấy một đồng hoa quả không thể gọi tên cùng với ly kem mà cô yêu thích, khi múc một thìa kem, định bỏ vào miệng thì bị Sa Nghị giật lấy, Bối Bối bĩu môi, “Người ta muốn ăn”

“Ngoan nào, bụng rỗng thì đừng ăn kem, không tốt cho dạ dày đâu” cắt miếng thịt bò bít tết ra, rồi xiên một miếng nhỏ đưa cho Bối Bối. Vừa nhai miếng thịt bò Sa Nghị đưa cho, ánh mắt Bối Bối vừa lảo liêng khắp nơi, xung quanh đều là người nước ngoài, thỉnh thoảng mới có một hai người châu Á, thấy có người cời

giày, đặt thẳng chân xuống nền cát trắng mịn, Bối Bối cũng đá bay đôi tông ra, thoải mái thật đấy, không hề có cảm giác bị hằn dấu chân.

Ăn một lúc thì Bối Bối đòi tự mình đi chọn món, Sa Nghị chẳng còn cách nào đành đi theo cô, vả lại Bối Bối còn không cho anh mở miệng giúp, nhìn Bối Bối và anh chàng da đen đang ông nói gà bà nói vịt, gương mặt cô đỏ bừng, bộ dạng cấp bách cực kỳ đáng yêu, anh bèn kéo cô qua nói thầm.

“Bé con, tối nay tắm yên ương cùng anh thì anh sẽ dạy em một câu, đảm bảo em muốn ăn gì cũng được”

“Thật sao? Nhanh lên, anh nói mau đi.” Bối Bối choàng hai tay vịn cổ Sa Nghị, khẩn trương giậm chân

“Đồng ý trước thì anh mới nói cho em biết.”

“Thật nhé, thế thì người ta đồng ý ”

“Ha ha, em chỉ cần chỉ vào đĩa ăn của người khác rồi nói ‘the same to him’ là được”

Phục vụ tiểu tở tông cơm nước xong thì mặt trời đã xuống núi, Sa Nghị chỉ muốn nhanh chóng về phòng thực hiện việc tắm yên ương, có điều Bối Bối chưa muốn về, cô muốn tới bãi biển ngắm ánh nắng chiều, bãi biển có vẻ yên tĩnh, nhưng những chú cua nhỏ lại không hề yên lặng, trên bờ cát có rất nhiều hang, Bối Bối dừng lại nhìn thì phát hiện ra có vô số con cua nhỏ trên mặt đất, những cái hang này đều do bọn chúng đào. Vốn định thò tay bắt một hai con về phòng nuôi nhưng bọn nó giống như một con giớ, vèo một cái chạy bay mất dép.

Còn có những con ốc biển nhỏ, những con ốc này rất dễ bắt, chỉ cần xem ở đâu có dấu tích của nó rồi dùng cành cây xẹt qua một đường, lần theo tới cuối bạn sẽ phát hiện ra một con ốc biển giống hệt ốc sên vậy. Ở bãi biển còn có vài con ốc mượn hồn núp bên trong ốc biển, nhưng Bối Bối cũng chẳng dám bắt, cô sợ bọn chúng lao ra kẹp mình.

Cô kéo tay anh, đi dạo trên bờ biển, chân Bối Bối dính đầy cát, nhưng tới gần chân cầu, bạn sẽ thấy dưới đất đặt một cái vại nước nhỏ, đó chính là nước ngọt đã xử lý, họ còn chuẩn bị thêm một cái gáo nước nhỏ, chuyên dùng để khách du lịch rửa sạch cát trên chân. Cậu bé da đen đang thả vào trong vại nước những đóa hoa tươi, vừa nhìn đã muốn tới rửa chân rồi.

Bên cạnh, có một cô nàng trông thấy cách Sa Nghị săn sóc người yêu, cô ta bèn phát vào người bạn trai mình, Bối Bối trông thấy bèn rạng rỡ cười với bọn họ, bạn trai của cô gái kia lăm lăm trong lòng, nếu bộ dạng em giống như cô gái này thì anh cũng sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay thôi.

Cuối cùng, Bối Bối đi nhiều cũng đã mệt, cô ghé đầu nằm trên vai Sa Nghị, đi về phòng, ngày mai đã lên lịch ra biển lận nên cô muốn về nghỉ ngơi.

Về phòng, Bối Bối ngạc nhiên phát hiện ra cậu bé da đen đã giúp bọn họ chuẩn bị xong những cánh hoa hồng để ngâm làm nước tắm, hóa ra Sa Nghị đã sớm ủ mưu trước, hừ. Bối Bối cởi quần áo, ngâm mình trong nước, bồn tắm rất lớn, bốn người chui vào cũng vừa ấy chứ, hơn nữa lại còn là bể tắm lộ thiên, đây là khu vực tư nhân nên không cần lo lắng có người trông thấy, bọn họ còn có thể ra nhìn ra bên ngoài bãi biển và những cây chuối tây, thật phần khích, thật kích thích!

Bối Bối mở van muối tắm tạo bọt tăn ra trong nước, chỉ một lúc sau, cả bồn tắm lớn đều biến thành một vùng bong bóng trắng như bọt biển, cô vốc một đám bong bóng ném lên trời, Sa Nghị thu dọn quần áo cho Bối Bối xong đi vào thì đã thấy cô vui mình trong đồng bong bóng, chỉ lộ ra tay và chân, đôi chân thon dài trắng nõn tựa vào cạnh bồn tắm.

Anh cởi áo sơ mi, rút thắt lưng ra, để lộ vòm ngực cường tráng, nghiêng người ôm lấy cô, khẽ ngâm nga “Bối Bối của anh”. Cô không hề cử động, cô giống như con thú cưng nhỏ mặc cho người ta ôm ấp, anh hôn trán cô rồi trượt xuống miệng, cô mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, anh hôn đôi mắt của cô, chiếc mũi thanh tú của cô, khoe môi của cô, bàn tay anh chậm rãi đặt lên nơi tròn trịa mềm mại ấy, cô vẫn không nhúc nhích, vẫn dịu dàng yếu đuối nhìn anh, tràn ngập sự tin tưởng, môi anh, trượt từ cần cổ cô xuống phía dưới, cô ăn ý nâng cao cơ thể lên.

Anh bước chân vào trong bồn tắm khiến một đám bọt tán loạn, Bối Bối bắt đầu bướng bỉnh vốc một đám bọt tạt lên người Sa Nghị, dưới sự tác động của những giọt nước run rẩy, da thịt trắng hồng,

lần nước trong veo với mùi thơm của tinh dầu, cực kỳ trên người, cậu bé của Sa Nghị đã ngóc thẳng đầu dậy.

16. Chương 16: Tình Yêu Ở Maldives 3

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, bắt đầu không an phận chạy lung tung, anh không hề kiêng dè mà vuốt ve bong bóng xà phòng dính trên da thịt mềm mại của cô, bị bàn tay to lớn của anh kích thích nên da thịt cô đã ửng hồng, rốt cuộc Sa Nghị không nhịn nổi nữa, đôi môi tham lam hôn lên nụ hoa, nơi đã nổi lên phản ứng theo cơ thể của cô, đầu lưỡi anh liếm vòng quanh chấm đỏ nhỏ nhắn nhô lên, không ngừng đảo qua đảo lại, kích thích khiến Bối Bối không ngừng rên rỉ.

Bối Bối ngẩng đầu nhìn Sa Nghị mãi hôn tới nổi mồm dính đầy bọt nước, cô cười phì lên, vươn tay lau lau, càng lau lại càng khiến bọt nước trên mặt Sa Nghị càng nhiều, trông anh giống hệt ông già Noel vậy. Thấy Bối Bối không chuyên tâm, Sa Nghị bèn hung hăng mút chặt cái chấm nhỏ đỏ hồng của cô hai cái, rồi lại liếm thêm một lúc, đầu óc Bối Bối rơi vào mơ hồ, chỉ có thể dựa vào trực giác để không ngừng tiếp nhận những kích thích từ mọi giác quan.

Cả người Sa Nghị run rẩy, rồi anh bắn lên trên tay Bối Bối, vậy vẫn chưa đủ thỏa mãn, có điều anh nhất định phải kiềm chế, ngày mai bọn họ còn phải đi lặn, nếu chơi đùa quá trớn, Bối Bối nhất định không dậy nổi. Nước đã hơi lạnh, bọt cũng bắt đầu tan dần, anh hồi đôi môi đang mút chặt của Bối Bối rồi bế cô lên, mở vòi hoa sen để rửa sạch bọt xà phòng trên người, Bối Bối dựa vào lòng anh, thoải mái lấm bắm.

Sáng sớm, ánh mặt trời le lói xuyên qua rèm hắt vào phòng, phủ lên đôi tình nhân đang nằm trên giường lớn. Cô gái đang cuộn mình trong lòng chàng trai, giống hệt con nít, bắp đùi trắng nõn, non nớt của cô nghênh ngang vắt qua hông chàng trai, bàn tay nhỏ bé thì đặt trên lồng ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì dính chặt lấy cổ bạn trai.

Đôi tay của chàng trai vững vàng ôm trọn lấy cô gái, tính chiếm hữu lớn tới nỗi không để lọt một khe hở nào, người đàn ông ấy bị âm thanh của sóng biển đánh thức, anh mở đôi mắt ra, theo bản năng cúi đầu nhìn bảo bối nằm trong lòng, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái lên, nhìn bé yêu của mình ngủ chảy cả nước miếng, khỏe miệng anh nhếch lên lộ ra vẻ tươi cười, anh cúi người, hôn cô, rồi nhẹ nhàng đem cái chân cô bé nhỏ vắt qua hông mình thả lên giường, sau đó anh xuống giường, đi rửa mặt, tiện thể giúp bé yêu chuẩn bị nước rửa mặt và lấy kem đánh răng luôn.

Bối Bối bị những nụ hôn của Sa Nghị đánh thức, Sa Nghị đã đặt quần áo chuẩn bị cho cô ở mép giường, Bối Bối lấm bắm đứng dậy mặc đồ. Hôm nay, vì phải đi lặn, nên cô thay một bộ bikini ren màu xanh da trời có dây quàng qua cổ, sau đó khoác một chiếc áo voan trắng trong suốt bên ngoài, đi đôi giày hóm qua mới mua ở bãi biển, Sa Nghị thấy Bối Bối mặc hở hang, anh bèn mặc kệ, cầm một chiếc áo thể thao chạy tới trùm lên người cô.

“A a, không cần đâu, mặc như vậy khó coi chết đi được.”

“Em nhìn xem, mặc vậy còn ra thể thống gì nữa”

“Đâu có, đẹp mà, có nhiều cô nàng chỉ mặc mỗi bikini ra ngoài thôi mà”

“Bọn họ là bọn họ, em là em, ngoan nào, thay đi, nếu không anh giận đấy”

“Không muốn, không muốn, em cũng không thèm, mặc bộ này què lẫm”

Lẳng nhằng một hồi lâu, cuối cùng Bối Bối cũng thỏa hiệp, có điều cô chỉ thay một chiếc váy Bohemian dài hở nửa lưng, còn đeo một đôi khuyên tai hoa đỏ quỳên đỏ, trông chẳng khác gì một nữ thần xinh đẹp vậy. Sa Nghị vừa bước ra khỏi cửa thì hối hận, đáng ra phải bảo cô mặc thêm vào, mặc váy thế này trông Bối Bối cực kỳ nữ tính, dọc đường cô đi qua, khắp nơi toàn tim hồng nhẹ nhàng bay tới.

Đến WATER SPORT CENTER (trung tâm hoạt động thể thao trên biển), Sa Nghị báo số phòng và lịch đã đặt, anh muốn tiến hành một cuộc kiểm tra kỹ năng bơi lội nho nhỏ, Sa Nghị ở dưới nước luôn ôm chặt

Bối Bối, nội dung kiểm tra rất đơn giản, ở bờ biển phía trước có một người đang đứng, anh chỉ cần bơi tới phía người đó rồi trở về là được.

Thay áo chống nắng dùng để lướt sóng, quần chống nắng, đeo ống thở, đi chân vịt vào, rồi Bối Bối ôm lấy cổ Sa Nghị, không chịu buông tay ra, hai chân cô cũng quấn chặt lấy hông anh, cô chưa từng bơi lội ở biển bao giờ, chỉ toàn bơi ở bể bơi, vì thế trong lòng không được thoải mái cho lắm.

“Bé con, đừng sợ đừng sợ, em coi như là đang ở bể bơi, nhé?”

“Nghị Nghị, anh đừng buông tay, em chìm mất”

“Nói vậy, có anh ở đây, đừng sợ, con còn muốn xem những con sao biển, rồi ngắm lũ cá cảnh nhiệt đới không?”

“... . . Muốn ”

“Anh dẫn em đi bơi thử một lúc được không, chỉ cần thích ứng được là tốt rồi”

Bối Bối dần dần thả lỏng đôi chân, có điều một tay cô vẫn ôm chặt lấy Sa Nghị, nửa giờ sau, Bối Bối đã tự mình bơi, cô không sợ nữa, còn dám hất nước lên mặt Sa Nghị, rốt cục cũng qua ải kiểm tra kỹ năng bơi lội.

Tới bến lặn, mọi người trên thuyền đều đang đợi hai người bọn họ, Bối Bối ngượng ngùng núp phía sau lưng Sa Nghị cười với mọi người, thuyền bắt đầu chạy, ngồi cạnh Bối Bối là một bà lão mập mạp người Đức. bà biết nói một chút tiếng Anh, nghe Bối Bối nói đây là lần đầu tiên đi lặn, bà bèn nhiệt tình giới thiệu cho Bối Bối, nói cho cô biết rằng đá san hô đều rất sắc, dễ làm người ta bị thương, cô phải cẩn thận vào, Bối Bối rất thích bà cụ mập này, âm sắc của bà khi nói tiếng Anh cũng không bị nặng tiếng địa phương giống cậu bé da đen làm cho cô khó nghe.

Chạy được hơn 20 phút thì thuyền tới một vùng nước biển xanh sâu thẳm bao quanh là vùng nước màu lam nhạt, bà cụ mập nói vùng nước xanh nhạt chính là đá san hô, ở đó có cả cá. Quần đảo Maldives chủ yếu đều là đảo san hô, nhưng ở các vùng biển khác còn chưa có nơi nào phát triển thành các đảo san hô nhỏ, nhiều tới nỗi đêm không xuể như thế. Độ sâu bọn họ lặn trung bình chỉ vài mét, là nơi tốt để cá kiếm ăn, cũng là thiên đường để lặn. Bối Bối vươn tay sờ mó trong nước, Sa Nghị sợ cô kích động té ngã bèn nghiêng người đỡ lấy cô.

Bà cụ mập thấy bộ dạng cực kỳ che chở của Sa Nghị liền cười hỏi, “Hai cháu tới hưởng tuần trăng mật à?”

“Cứ cho là như vậy đi” Đôi mắt Sa Nghị vẫn luôn chăm chú nhìn Bối Bối, nhìn cô nắm tay vào làn nước xanh nhạt, chơi đùa vui quên trời quên đất

“Cô bé rất đáng yêu” bà cụ mập người Đức nói, con cháu của bà đều lớn cả rồi nên ít khi ở bên bà, Bối Bối mang tới cho bà cảm giác thật ấm áp

“Vâng, cô ấy ngọt lắm” Sa Nghị cứng chiều cười, xoa đầu Bối Bối

Thuyền dừng lại, nhân viên sắp xếp để mọi người lần lượt nhảy xuống biển, Sa Nghị che chở để Bối Bối nhảy xuống, dưới chân làn nước xanh sâu không thấy đáy, Bối Bối đạp chân vịt vài cái rồi bơi về phía rặng san hô, rất nhanh đã tới được ngay sát đá san hô, ở đây có rất nhiều xác san hô chết, cá cũng chẳng nhiều lắm. San hô có màu mù tạc, màu xanh tím, có hoa văn mê cung, còn có những rặng san hô nhìn giống hệt bộ não con người. Bối Bối bơi sang phía đông, rồi lại lặn sang phía tây, không thì lại ngửa đầu trên mặt biển, để bản thân tự do trôi vô định.

Muốn lặn thì phải học được cách dùng miệng hô hấp, nhưng dường như Bối Bối chưa bắt được trọng tâm, cho nên thỉnh thoảng cô lại bị sặc nước, may mà không nghiêm trọng, cô ghé người nằm trên lưng Sa Nghị, tỉnh táo lại thì cô lại khỏe như vâm. Dưới sự giúp đỡ của Sa nghị, rốt cục Bối Bối cũng bơi tới được vùng nước sâu, nơi này đúng là có nhiều đàn cá hơn đôi chút, còn thấy được không ít loại cá nhỏ tương đối đặc biệt. Bối Bối còn trông thấy một con cá mập nhỏ màu vàng nhạt, con cá mập nhỏ còn bơi chung với Bối Bối một lúc, Bối Bối rời vòng tay Sa Nghị, muốn đuổi theo nó, nhưng đuổi không kịp.

Sa Nghị ngẩng đầu, nhìn về chiếc thuyền ở xa xa, đã có người lên thuyền, anh định gọi Bối Bối trở về. Đột nhiên phát hiện một đám mây mù xanh, định thần nhìn lại, thì hóa ra là một đám cá đuôi gai màu xanh da

trời (blue surgeonfish)! Cá đuôi gai xanh là loại cá thường thấy nhất ở Maldives, loài cá đại diện trên bìa tập tranh ảnh về các loại cá chính là nó. Nhưng bọn nó thông thường đều độc lai độc vãng, cả bầy cá cùng di chuyển thế này không nhiều. Anh quay về phía Bối Bối ra dấu bằng tay thì phát hiện cô đã bơi về phía đám cá kia, Sa Nghị lập tức đuổi theo cô. Lũ cá cắn bản chẳng buồn để ý tới hai người, cả bầy lít nhít vây quanh một rặng san hô và đang tranh thức ăn cùng lũ cá lớn màu xanh sẫm. Chơi cùng chugns nó một hồi lâu, rốt cục Bối Bối cũng phải lưu luyến quay về thuyền.

Về tới thuyền, thể lực của Bối Bối gần như đã cạn kiệt, gió có vẻ lành lạnh, Sa Nghị lấy cái chăn anh mang theo ra đắp cho cô. Bối Bối cởi thiết bị lặn, rồi nằm lên đùi Sa Nghị, kể cho anh nghe những loài cá và rặng san hô mà cô đã nhìn thấy, nhưng cô lại không nhặt được mảnh san hô bé nào để làm vật kỷ niệm, sa nghị đồng ý với cô đợi lát nữa lên bờ, anh sẽ dẫn cô tới quầy lưu niệm mua cho cô.

Sa Nghị đặt lịch một ngày ở phòng gần bãi cát, 4 ngày ở phòng nước, hôm nay sẽ dời tới phòng nước, Bối Bối cảm thấy có chút quyến luyến, theo bờ biển đi một vòng qua phòng bãi cát, Hóa ra, phòng bãi cát này hướng ra biển, do ba hình bán nguyệt lần lượt tạo thành, điểm khởi đầu và xuất phát một vòng quanh mấy gian nhà đều đối diện với biển, cửa biển cách đại dương đại khái khoảng 2, 3 mét, cả góc quay 180 độ đều có thể nhìn được cảnh biển.

Bối Bối chủ động yêu cầu được dọn đồ cùng Sa Nghị, dọn xong thì bọn họ nghỉ trưa.. Trong lúc đang mơ màng ngủ thì bị chuông điện thoại đánh thức, Bối Bối bất mãn, chui vào trong chăn, trùm kín đầu, Sa nghị nghe điện, “Are you ready to move to the Water Bungalow, Your room No.is185, we’ll pick you up in half an hour” Bối Bối lơ mơ ngủ, nghe thấy “move to the Water bungalow” bèn lập tức bật dậy, có thể dọn tới căn nhà giữa biển rồi, cô kích động nhảy tung tung trên giường.

17. Chương 17

Water Bungalow được xây dựng trên mặt biển, mỗi một căn nhà đều đứng độc lập kèm theo một khoảng sân lớn, khoảng sân này có cầu thang nổi thẳng ra biển. Sắp xếp giống hệt xương đầu cá, mỗi một con đường nhỏ tương ứng với một căn nhà nổi. Mực nước biển bên dưới nhà nổi không sâu lắm nhưng lại trong vắt như gương, đứng trên khoảng sân trước nhà cũng có thể thấy rõ bầy cá bơi qua, thuận tiện để khách du lịch đi lặn, chỉ khi tới thời điểm nước thủy triều dâng lên thì hơi sâu mà thôi.

Căn nhà nổi này mới được xây dựng ở đảo phía Tây. Những căn nhà cũ ở phía Đông có mực nước sâu hơn, tiêu chuẩn xây dựng nên các căn nhà nổi y như nhau, duy chỉ có một sự khác biệt, đó là khi những căn nhà nổi cũ được xây dựng thì mực nước còn tương đối thấp, bây giờ mực nước tăng lên, đương nhiên sẽ sâu hơn. Giường gỗ mun cao, màn bằng lụa trúc màu trắng, đập vào mắt là phong cách Ấn Độ Dương. Còn lại là khu phòng tắm được thiết kế theo kiểu Phương Tây, khu này có một gian phòng tắm độc lập và một phòng vệ sinh, hai bồn rửa tay và một bồn tắm cực kỳ lớn, được ngăn cách với đại dương bằng một tấm kính trong suốt, bên ngoài cửa sổ chính là biển trời xanh bao la.

Chưa vội vào nhà, Bối Bối lấy túi thức ăn mà Sa Nghị đưa cho để làm mồi cho cá, lúc mới thả thì không thấy động tĩnh gì, vài phút sau bắt đầu có đủ loại cá không ngừng bơi tới, tranh giành nhau thức ăn. Khi được Sa Nghị kéo vào trong nhà, Bối Bối lập tức thích nơi này, thích hơn cả căn nhà trên cát, bởi vì ở đây có một hồ bơi không có giới hạn. Bên cạnh căn nhà nổi là cầu thang, cầu thang nổi liền với biển cả, chỉ cần bước xuống cầu thang là có thể bơi luôn. Giường trong nhà nổi dùng một chiếc chăn có hai con thiên nga đang chụm mỏ vào nhau để phủ lên, bên cạnh đôi thiên nga còn có thêm vài đóa hoa nhỏ tô điểm, Bối Bối thích quá bèn cầm máy ảnh chụp liên tục.

Khoảng không bên ngoài nhà nổi có đặt một chiếc sofa mềm cạnh biển, du khách có thể nằm trên chiếc ghế này lắng nghe tiếng sóng và ngắm sao, xem mặt trời mọc. Còn có cả hai chiếc ghế sofa dùng để nằm phơi nắng, nhìn các căn nhà nổi, từng căn từng căn xếp thành một đường vòng cung thẳng đứng. Mỗi căn nhà nổi cách nhau khoảng 2 mét, cách âm cực kỳ tốt.

Tuy vừa mới được đi lặn về nhưng trong lòng Bối Bối vẫn thấy ngứa ngáy, chỉ muốn được lội xuống nước, cô bèn cởi chiếc vá dài, bên trong là bộ bikini mà cô thay lúc sáng, Sa Nghị còn đang thu dọn hành lý, anh nhắc Bối Bối phải cẩn thận chút. Những bậc thang gần mặt nước có phần hơi trơn vì có rêu bám vào, Bối Bối vịn tay lên lan can chậm rãi lội xuống nước, mật độ nước biển dày đặc do đó con người không cần làm gì cũng có thể nổi trên mặt nước, vì lý do này cho nên Sa Nghị rất yên tâm để Bối Bối chơi đùa một mình. Bối Bối nằm trong nước, ngắm mây trắng mênh mông vô bờ, không gian xung quanh vô cùng yên tĩnh, có thể nghe được cả âm thanh của nước vỗ vào bờ, Bối Bối cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, bởi vì cô đang ở đây và bởi vì cô có anh.

Sa Nghị đi ra ngoài sân thì thấy Bối Bối đang lơ lửng trên mặt nước, nhắm mắt hưởng thụ. Anh cởi quần áo, rồi xuống nước, bơi tới bên cạnh Bối Bối, ôm hôn cô. Bối Bối đã rất quen thuộc với nụ hôn của anh, lâu dần cô đã học được cách hưởng thụ nụ hôn, đầu lưỡi mềm mại ướt át, cô cực kỳ biết chọn chỗ, cô chuyên chọn nơi mẫn cảm nhất của Sa Nghị để “công kích” anh, làm thế nào để quần quít, làm thế nào để tiến vào, làm thế nào để lùi ra, làm thế nào để dụ hoặc, cứ tự nhiên như thế mà lại có thể khiến con người ta lún sâu vào trong đó, Bối Bối chính là một cô nàng yêu tinh trời sinh.

Có một loại cảm giác giống như bị điện giật tới nỗi run rẩy, mỗi một hơi thở cũng làm cho người ta vừa thấy ngọt ngào lại vừa thấy quyến rũ, hai người càng hôn, tình cảm càng trở nên mãnh liệt, càng hôn càng xuất thần. Tay bắt đầu không an phận sờ mó lung tung, ve vuốt đối phương ở trong nước có mùi vị thật khác, Sa Nghị đưa tay vào trong quần bơi của Bối Bối, dịu dàng vỗ về khiến Bối Bối bật ra những tiếng rên rỉ mời gọi. Tay anh xoa nắn nơi thần bí kia, sau đó vươn một ngón tay ra, dò xét vào bên trong cô

~“Ưm....a” bé con của anh theo bản năng kẹp chặt hai chân lại, chống lại vật lạ bỗng nhiên thâm nhập cơ thể mình, Bối Bối hơi sợ hãi. Sa Nghị nâng đôi chân cô lên để nó vòng qua ngang hông mình, ngón tay anh bắt đầu vụng về thăm dò, thỉnh thoảng lại rút ra, vật lạ kia ma sát bên trong cơ thể Bối Bối mang tới cho cô hàng loạt sự rung động....

Mượn sức nổi của nước, anh khẽ nâng Bối Bối lên thì cảm thấy ngón tay của mình bị nơi ẩm áp của cô siết chặt hơn, thậm chí bắt đầu ướt át, đôi mắt Bối Bối trở nên mơ hồ, cơ thể Sa Nghị càng như bị lửa thiêu đốt từ hạ thân tới bụng dưới, làm cho anh chỉ hận không thể lập tức xé nát cái quần này ra rồi liều lĩnh xông vào nơi đó, có điều Sa Nghị biết, bây giờ vẫn chưa thể được, giờ mà làm có thể khiến cô bị thương, anh phải cho Bối Bối thời gian làm quen.

Anh tăng tốc động tác của ngón tay, Bối Bối bấu chặt lấy bờ vai anh, thậm chí móng tay của cô còn cắm vào da thịt anh, ngón tay anh đã tìm được điểm nhạy cảm của cô, anh không ngừng ma sát nơi đó, anh cảm thấy nơi ấy của cô dường như bị chấn động co thắt lại nên anh càng tăng tốc, cuối cùng cô thét lên, một dòng nước ấm từ hạ thân cô chảy ra, cô nặng nề ngã vào lòng Sa Nghị, cả người vô lực, mùi vị chạm tới Thiên đường này, hóa ra đó chính là Yêu!

Hai tay cô ôm chặt lấy cổ Sa Nghị, ngón tay anh vẫn ở bên trong cô, chưa từng rời khỏi, cô siết chặt đôi chân, lúc này ngón tay anh mới chậm rãi lui ra ngoài, khiến Bối Bối phải run rẩy.

“Bé con, thoải mái không?” Sa Nghị nhìn khuôn mặt Bối Bối ửng hồng vì lên đỉnh, rồi mở miệng hỏi

“...Dạ...” Bối Bối thoáng ngượng ngùng, vùi mặt vào lồng ngực Sa Nghị

“Ha ha, thích không?” không để Bối Bối trốn tránh, anh lại hỏi tiếp

“...thích” âm thanh như muỗi kêu của người nào đó truyền từ lồng ngực anh đến

Sa Nghị cười lớn, rồi nắm chặt lấy tay Bối Bối, thì thầm bên tai cô, “Còn có thứ còn có thể khiến em càng thích hơn cơ, có điều hôm nay tạm buông tha cho em, bé con, em là của anh”

Ngâm mình trong nước khá lâu nên da dẻ hai người bắt đầu trở nên trắng bệch, anh cầm khăn lau qua người cho Bối Bối, bé con đã mệt lả người, cô nằm trên giường ngủ thiếp đi, Sa Nghị gọi điện đặt cơm tối.

Hơn 5 giờ, anh đánh thức Bối Bối dậy, con bé này chắc đói bụng rồi, sau đó anh dẫn cô đi ăn cơm, anh nói với cô rằng muốn đi câu cá đêm vào lúc hoàng hôn, Bối Bối thay một chiếc váy Hepburn voan trắng dài đơn giản, đội thêm chiếc mũ rộng vành phong cách hoàng gia, trông vô cùng thùy mị, không biết có phải do nguyên nhân vừa rồi hay không mà từ người Bối Bối tỏa ra sự quyến rũ khó nói.

Bữa tối được đặt tại SENSE cạnh bờ biển, bên phải còn có một cái hồ tuyệt đẹp, bữa cơm có các món ăn ngẫu nhiên, Maroc, Li Băng, Ấn Độ, các món ăn ngon từ khắp các nước. Bữa tối này coi như ngon nhất trên đảo Diva với món chính là tôm hùm. Bối Bối dính lấy Sa Nghị, bám tay anh không buông, Sa Nghị rất vui vẻ khi Bối Bối ỷ lại vào mình. Súp tôm hùm, vị hơi đắng, có lẽ là do vị đặc trưng của tôm hùm hoàng đế, nhưng Bối Bối lại ăn không quen. Bối Bối ăn rất nhiều bánh nướng Ấn Độ, đương nhiên còn ăn cả kem nữa. Sa Nghị gọi cho Bối Bối một suất cơm tẻ, gần đây Bối Bối ăn không được nhiều, chắc do cô không quen với đồ ăn nước ngoài, tối qua, khi Bối Bối gọi về ẹ theo thông lệ cô âm ỉ nói muốn ăn mì gói hiệu Khang sư phụ, làm cho người ta phải dở khóc dở cười.

Cơm nước xong xuôi, hai người lên đường đi ra cảng biển, chuẩn bị cho cuộc hành trình đi câu cá đêm trên biển vào lúc hoàng hôn. Tới cảng, đã có một con tàu Dhoni đậu ở đó, bọn họ rảo bước leo lên tàu, chọn một vị trí gần mũi tàu rồi ngồi xuống. Đợi một lúc, thì mọi người đã tới đông đủ, tổng cộng có khoảng mười mấy người, trên tàu còn rất nhiều ghế trống. Trên tàu, có một đôi người Nhật, một đôi vợ chồng già Đài Loan, còn lại đều là người da trắng. Dưới ánh nắng chiều, tàu xuất phát lên đường. Tất cả mọi người tắm ánh nắng chiều, mặc cho những cơn gió mơn mơn thổi lướt qua gò má, sóng biển đập dồn hất lên mu bàn chân khiến ai cũng cảm thấy thoải mái! Không bao lâu, tàu đã ra rất xa, các thủy thủ bèn gọi to “DOLPHIN, DOLPHIN!” Bối Bối vội vàng ghé tới gần, quả nhiên có bóng dáng màu xám đen của hai ba chú cá heo nhảy lên.

Lần đầu tiên Bối Bối được trông thấy loài cá heo hoang dã, cô hưng phấn kéo mũ trên đầu ra vẫy vẫy chứng nó, Sa Nghị nhìn gương mặt nhỏ bé nhuộm nắng chiều của Bối Bối, không tự chủ càng nhìn càng say mê, cô bé này, là của anh, là của anh!

Có lẽ đi được khoảng 20 phút, thủy thủ bắt đầu thả neo, sau đó phát ới người một cuộn dây, trên đầu dây câu là lưỡi câu cùng một quả cân nhỏ. Một chậu đầy mỗi câu đặt giữa thuyền, mọi người có thể tự do lấy dùng. Sa Nghị sợ cần câu móc vào tay Bối Bối, vì thế anh chỉ cho cô cách cầm quả cân, sau khi Sa Nghị buộc xong mỗi câu thì anh đứng bên ven thuyền trực tiếp ném thẳng xuống, lưỡi câu dưới sức nặng của quả cân bèn chìm xuống đáy biển, rồi anh im lặng đợi cá cắn câu. Vừa buộc mỗi câu xong thì chợt nghe ở đuôi tàu có có người hô to “I got one fish”, người đó kéo lên một con cá lớn màu vàng rất đẹp. Tiếp theo, những người còn lại cũng lần lượt có cá mắc câu. Bối Bối thấy người ta đều câu được cá rồi nên cô không ngừng nhìn mặt nước, hai tay chấp trước ngực khẩn cầu, cá à, nhanh mắc câu đi mà!

Sa Nghị đang định vỗ đầu Bối Bối, thì đúng lúc này, cần câu trong tay anh chợt giật xuống, có cá mắc câu, anh bắt đầu kéo cần, nhưng cần rất nặng, anh nhọc nhằn kéo một hồi, rồi đành phải tìm tìm thủy thủ giúp một tay. Người thủy thủ ấy rất có kinh nghiệm, anh ta vừa kéo vừa nói, “Must be a big one”. Khi cần kéo lên, quá tuyệt, quả nhiên là một con cá lớn. Bối Bối nhảy tung tung trên tàu, ôm chầm lấy Sa Nghị không ngừng hôn. Sau đó cô cũng bắt được hai con cá bé, một con là cá mú chấm, một con là cá mú.

Sắc trời tối dần, xung quanh một mảng đen như mực, chỉ có những ngôi sao nhỏ điểm xuyết trên bầu trời, anh dứt khoát ném cần câu xuống rồi ôm Bối Bối ra ngồi ở đầu tàu đếm sao. Một lát sau, tất cả mọi người đều đã câu đủ và bắt đầu quay về chỗ. Chiếc đèn nhỏ của con tàu giữa đại dương mênh mông làm người ta có cảm giác đang ngồi trên một chiếc thuyền lá cô độc, có điều vẫn có thể nhìn thấy những ngọn đèn dầu suy yếu từ phía đảo xa xa. Gió nổi lên, thoáng cái trời trở lạnh, Bối Bối không nhịn được khẽ hắt hơi. Cô không mang theo áo khoác, Sa Nghị đành ôm chặt Bối Bối vào trong lòng, nghiêng người, cản gió cho cô.

Lúc này, thủy thủ đi qua hỏi ý kiến Sa Nghị định xử lý cá câu được thế nào, ở chỗ bọn họ chỉ chế biến được món BBQ và STEAM. STEAM là cách nấu giống như hấp thức ăn của Trung Quốc, ngoài việc chọn con cá lớn làm BBQ, còn lại thì để đấy, vì có làm nhiều cũng không ăn hết.

Thuyền cập bến thì đã hơn 8 giờ, về nhà nổi, cậu bé da đen bụng cá đã nấu xong tới, cảm giác giống như cá được luộc qua nước sôi rồi sấy khô vậy, có điều cá rất tươi, vả lại bản thân thịt cá mú chấm và cá mú đã tươi sẵn rồi. Bối Bối ăn được hai miếng rồi thôi, sau đó cô lấy nước cam vắt uống.

Bật bài “Come away with me – Noral Jones”, rồi để cho tiếng ca đẹp đẽ của cô ấy phiêu bồng trên bầu trời Ấn Độ Dương, hai người bọn họ nằm trong một chiếc vại được bao quanh bởi tinh dầu và bọt nước ấm, cứ nằm im như thế, chẳng làm bất cứ thứ gì, chỉ là ôm lấy nhau. Xuyên qua màn trúc, ngắm nhìn bầu trời ngàn sao qua cửa sổ kia, khi mệt thì lại nhắm mắt lại, hoàn toàn đắm chìm trong giọng ca tuyệt vời ấy, họ

thả lỏng toàn thân, giống như đem những thứ ồn ào huyên náo tẩy sạch vậy.

18. Chương 18: Tình Yêu Ở Maldives 5

Cảnh mặt trời mọc ở nhà nổi vô cùng đẹp.

Khi những ánh nắng xuyên qua chòi tranh phản chiếu vào tầm mắt thì Bối Bối theo bản năng nhắm mắt lại né tránh, cô lắng nghe âm thanh của biển rồi từ từ lại mở mắt ra, hoàn toàn kinh ngạc tới ngầy cả người.

Tại sao lại có cảnh sắc đẹp tới nhường này nhỉ, tình mịch như vậy, cả vùng biển này, cả cảnh mặt trời mọc kia, tất cả là của cô.

Mênh mông vô bờ, kéo dài vô tận, mãi cho tới khi nước và trời gặp nhau.

Mặt trời mọc, rặng mây không còn dày đặc nữa. Mặt nước biển từ màu đen chuyển thành màu lam đậm, một ngày mới cứ như thế bắt đầu.

Trời vừa rạng sáng thì Sa Nghị đã bế Bối Bối lên ra sân, cùng nhau ngồi trên ghế sofa, anh để Bối Bối dựa vào lồng ngực mình rồi đắp cho cô một cái chăn, anh muốn ở bên cô đón mặt trời mọc.

Ở Maldives, không chỉ có mặt trời mọc mà còn có cả cảnh mặt trời lặn.

“Anh sẽ cùng em ngắm mặt trời mọc, mỗi lần mặt trời mọc tới khi mặt trời lặn, mỗi hoàng hôn”

Nửa cuộc đời trước của em có anh tham dự, nửa đời sau, anh tuyệt đối sẽ không buông tay, em chính là mặt trời mọc của anh, không có em, thế giới của anh sẽ trở nên u tối.

Lần đi chơi Maldives này Sa Nghị đặc biệt đặt chỗ tại khách sạn Taj Exotica Resort & Spa để được nghỉ ngơi một cách yên tĩnh. Nơi đây, trừ được ưu đãi bởi các nguồn tài nguyên thiên nhiên, phục vụ tại khách sạn spa này cũng cực kỳ đặc biệt. Spa nằm ở một khoảng sân nhỏ thuộc phần đuôi đảo, vô cùng vắng vẻ. Sau khi ăn sáng xong thì đã 9 giờ hơn, một cô gái bản địa xinh đẹp tới giới thiệu cho Bối Bối các dịch vụ ở spa, dịch vụ Sa Nghị đặt là gói dành cho tình nhân “Gói Tuần Trăng Mặt dành cho cặp tình nhân”, gồm có mát xa cơ thể, tắm bồn spa, và đặc biệt nhất tặng kèm một chai rượu sâmpanh.

Đi thăm quan môi trường xung quanh spa xong bọn họ quay về khoảng sân nhỏ hình chữ T tự, ở trên cát có trồng một vài thực vật và hoa cỏ nhiệt đới, ở trong góc dường như tùy ý đặt vài món đồ gốm đặc sắc khác. Trừ lúc bước vào sảnh, thì ba mặt biển đều có một khu nhà spa được xây dựng độc lập.

Mấy hôm nay đi lặn và du ngoạn, cả người Bối Bối đã hơi ửng đỏ vì phơi nắng, vừa đỏ lại vừa rát làm cho Sa Nghị cực kỳ đau lòng, vừa khéo đi Spa thư giãn đôi chút, hai người chia nhau ra ngồi trên ghế salon bên trái và phải trong phòng spa, chuẩn bị ngâm chân, thợ mát xa bưng tới một cái chậu đồng hình hoa sen, nước đựng trong đó rất ấm, sau khi vẩy thêm tinh dầu, thì bọn họ bắt đầu ngâm chân, thợ mát xa nhẹ nhàng, dịu dàng xoa bóp....Lúc mới được mát xa thì Bối Bối cảm thấy chưa được quen lắm, nhưng về sau, dần dần cô đã bình tĩnh lại.

40 phút tiếp theo là xoa bóp cơ thể bằng tinh dầu, từ lưng tới mặt, cả quá trình làm khiến người ta cực kỳ thư giãn. Mùi hương thoang thoang cộng với động tác mát xa nhẹ nhàng dần ngấm vào da, đánh thức toàn bộ giác quan, cơ thể mệt nhọc và đau nhức từ từ biến mất, sự thoải mái bao trùm lên toàn thân. Trong quá trình xoa bóp, Sa Nghị luôn không ngừng chú ý tới Bối Bối, may mà người mát xa cho cô là một cô gái Ấn Độ, nếu không, chắc chắn gương mặt Sa Nghị sẽ sa sầm lại, kéo Bối Bối đi liền. Có điều, 40 phút tiếp theo, Sa Nghị lại cho rằng, dù là nữ cũng không được, đụng chạm vào cơ thể Bối Bối như thế khiến tâm trạng Sa Nghị hơi khó chịu.

Kết thúc quá trình mát xa, thợ mát xa lùi ra ngoài, thời gian còn lại là thời gian riêng tư dành cho hai người.

Nhìn Bối Bối bước vào hồ nước xanh biếc đầy hoa tươi, trong không khí còn tràn ngập hương thơm, chỉ cần ngâm mình trong nước cũng đủ để người ta suy nghĩ vẩn vơ, nhân viên phục vụ còn chu đáo đưa tới một

đĩa hoa quả nhiệt đới tươi mát và rượu sampanh. Trong điệu nhạc Ấn Độ đầy mê hoặc, hương thơm vẫn vút quện vào hơi thở, lòng tĩnh như nước, cơ thể dần dần căng tràn, như được sống lại vậy.

Về tới phòng, pha một tách trà, nhìn ngắm 270 độ cảnh biển xung quanh, Bối Bối lười biếng nằm trêm ghế tựa ngoài sân, ngắm người. Thấy màu nước biển từ gần tới xa không ngừng thay đổi, vùng xung quanh nhà nổi nước trong suốt màu xanh lam, chẳng khác gì màu ngọc phi thủy, có thể nhìn rõ cả thảm cát trắng mịn ở dưới đáy; xa hơn một chút, màu lam trong vắt dần đậm hơn, từ xanh nhạt chuyển thành lam đậm, nhưng vẫn rất trong; xa hơn nữa, ở vùng nước kéo dài vô tận, nước không còn trong nữa, thay vào đó là màu xanh thẫm của bầu trời đêm; mãi tới tận cùng. Cuối cùng, trời và biển cùng giao hòa cùng một chỗ....

Sa Nghị nằm ở ghế bên cạnh, đặt laptop trên đùi lên mạng. Rốt cục, cũng có thể ngắm cảnh mặt trời lặn trên biển, lúc này, toàn bộ vùng chân trời đã bị ráng chiều vây lại, hiện ra một màu đỏ lộng lẫy. Bối Bối hưng phấn gọi Sa Nghị nhìn, lại còn chạy vào phòng lấy máy ảnh. Ánh nắng chiều soi rọi mặt biển, giống như cả mặt nước được bao phủ bởi một lớp lụa vàng óng ả. Mặt trời lặn đằng tây, dần dần rơi vào biển, bầu trời xa xăm bị nắng chiều nhuộm thành một màu đỏ rực như máu, còn phụ cận Hải Vực thì biến thành màu tím. Đúng là “Nhất đạo tàn dương phô thủy trung, Bán giang sắt sắt bán giang hồng” Trích trong bài thơ: Mộ giang ngâm (Khúc ngâm trên sông chiều) của Bạch Cư Dị – Dịch nghĩa:

Một dải nắng chiều bao phủ mặt nước

Nửa sông vẫn xanh biêng biếc, nửa sông đổi màu đỏ

-Nguồn: thivien.net

Bữa tối, bọn họ ăn tại sunset restaurant cạnh bờ cát, lúc tới nơi thì bàn ăn với ánh nến đã được bày biện xong xuôi, trên chiếc bàn dài khá đơn giản, vài cây nến nhỏ được cắm trên giá, không quá sáng nhưng đủ độ lãng mạn và bí ẩn. Sa Nghị rót rượu vang cho Bối Bối, ngạc nhiên là, Sa Nghị không cho Bối Bối uống rượu. Bởi vì chỉ cần uống một chút rượu vang, dưới ánh nến phản chiếu, cô càng thêm trắng nõn mê người, ánh mắt Sa Nghị luôn dịu dàng nhìn ngắm cô.

Sau khi ăn, tắm rửa xong xuôi, Bối Bối nằm lên giường xem phim, nhưng đầu thì đang nghĩ về bữa tối ngọt ngào lúc nãy, thảo nào nhiều người lại thích bữa tối dưới ánh nến tới thế, như thế cả thế giới chỉ có thể nhìn thấy bạn và người bạn yêu, hạnh phúc xiết bao. Bên cạnh cô chợt phảng phất hương thơm Ấn Độ, giống như vũ điệu thướt tha của một cô thiếu nữ vậy, thúc giục con người ta thấy nhớ nhung. Đôi tay người nào đó duỗi ra, cất laptop đặt trên giường đi, vừa tắm xong nên trên người Sa Nghị chỉ quấn một cái khăn tắm ở hạ thân.

“Bối Bối, em bị choáng đầu hả?”

“Dạ? Vẫn ổn mà, có điều hơi nóng”

“Chốc nữa càng nóng hơn”

Anh dịu dàng, khẽ cúi đầu, hôn lên vùng da lộ ra trên cổ cô, hô hấp của anh dần trở nên nặng nề hơn, từ hôn biến thành mút, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại vươn ra liếm lên phần da thịt trơn bóng. Đôi tay thon dài mân mê trên cơ thể Bối Bối, sau đó tự giác dò xét vào nơi dưới lớp quần áo mỏng manh kia, vuốt ve cơ bắp trơn láng, non nớt, rồi anh dùng sức ôm chặt lấy cơ thể cô, tách đôi chân cô vòng quanh hông anh, áp sát người cô vào người mình, hai cơ thể lập tức dính sát nhau không một kẽ hở, không khí xung quanh từ từ nóng lên.

Bối Bối bị anh hôn tới nỗi không thở nổi, đầu óc cô choáng váng, cô cảm thấy quanh người bốc lên hơi nóng, dần dần trong cơ thể nổi lên từng đợt khô nóng. Cô không tự chủ giãy dụa, muốn thoát khỏi cảm giác khô nóng kia, nhưng cô phát hiện có vật đang chạm vào bắp đùi mình, vật ấy không ngừng căng trướng, người cô càng khô càng nóng hơn.

Buông tha cho đôi môi sưng tấy của cô, anh thuận tiện hôn xuống cần cổ mềm mại của cô, đôi tay không ngừng cởi quần áo Bối Bối. Một tay cởi đồ, một tay vẫn ôm chặt bảo bối trong lòng, rồi anh tùy tiện tháo chiếc khăn tắm ở hạ thân mình ra. Ngón tay anh mò tới nơi mê người của cô, đâm một ngón tay vào nơi đó, thăm dò nơi ướt át ấy.

“Đừng...a....a” Bị anh hôn nên cô chỉ có thể bật ra vài tiếng rên rĩ

Anh đeo bao vào, tuy rất muốn có một đứa trẻ đáng yêu giống Bối Bối, nhưng anh không muốn bé cưng của anh còn trẻ mà đã phải chịu nỗi đau đớn vì sinh đẻ. Anh đưa vật to lớn của mình tới sát nơi thần bí của cô, chà xát nơi cửa vào đôi cái.

“Bé con, cho anh được không?”

Bối Bối bị anh trêu chọc tới nỗi mơ hồ, chỉ biết tùy tiện gật cái đầu nhỏ

Người nào đó dùng sức động thân, mạnh mẽ vọt vào....Cơ thể bị xé rách, đau đớn khiến Bối Bối thét lên...

“A...” Người đàn ông vừa chọt dùng sức vọt vào càng hôn cô sâu hơn, anh cắn nuốt từng tiếng rên của cô, dùng tay揩 lau đi giọt nước long lanh nơi khóe mắt cô, cơ thể đang tiến công dũng mãnh của anh tạm ngừng lại, cảm giác ấm áp, ẩm ướt bao quanh anh, anh cố nén sự kích động muốn điên cuồng tấn công, cố nén cơ thể đang kêu gào của mình.

“Đau, Nghị Nghị” Sự đau buốt vì bị xé rách khiến nước mắt không ngừng rơi từ đôi mắt to tròn của cô

Sa Nghị dang tay ôm chặt lấy cơ thể bất an của bé yêu, sự kích thích này khiến anh không chịu nổi, khoái cảm khi được ma sát khiến anh sắp phát điên, anh cố kiềm nén động tác của mình nhưng lại không đè nén được nơi đó của mình căng trướng, anh không ngừng vừa an ủi vừa hôn bé con...

Bối Bối cảm nhận được sự kiềm chế của Sa Nghị, vật to lớn của anh lại còn không ngừng cương cứng lên trong cơ thể cô, nhưng nỗi đau lúc này không còn sâu sắc nữa, từ từ cô đã có cảm giác.

Cô không an phận, vặn vẹo người, sự cọ xát qua lại mang tới cho Bối Bối sự xoa dịu cùng với cảm giác thoải mái khó hiểu, có điều cô năm lần bảy lượt trêu chọc người đàn ông đang ở cuối giới hạn nhẫn nhịn. Anh bắt đầu thử ra vào một cái, sự giao hợp thân mật tới vậy, nỗi khoan khoái khiến anh không nhịn được ôm lấy bé con, để cô càng sát vào anh, lại không ngừng tăng tốc, xâm nhập càng sâu vào trong cơ thể người yêu.

Cuối cùng, Bối Bối đã thuộc về anh.

19. Chương 19: Ông Đồng Tức Giận

**Sinh nhật Bối Bối dời sang tháng 3 các bạn nhé.(Tới chương này tác giả mới thông báo dời, vì thế kỳ nghỉ mát ở Maldives cũng dời sang thành đi vào tháng 3)

Ngượng ngùng. Đêm qua điên cuồng giằng co rất lâu, Bối Bối đã mê man rồi nhưng người nào đó vẫn chưa buông tha cho cô.

Bối Bối chịu không nổi, một lần, hai lần đã đủ tiêu hao hết sức lực của cô rồi, vậy mà họ lại liên tục làm nhiều lần, người cô mềm nhũn, đành tùy anh định đoạt.

Xế chiều hôm sau, hai người mới ngáp dài, tỉnh lại.

“Nghị Nghị, Nghị Nghị!” vừa dụi mắt, vừa mô hồ gọi

“Ừ?”

“Em đói...đói lắm....đói lắm ý” Cảm giác như có người bế mình lên, Bối Bối liền dựa vào lồng ngực người ấy.

Thấy trên cơ thể vốn trắng nõn nà không tì vết của bé con giờ khắp nơi toàn các vết xanh xanh tím tím, các dấu hôn thì càng đếm không xuể, Sa Nghị thầm tự hào vừa đau lòng, lại vừa thỏa mãn...Anh thấy bản thân mình quá thô lỗ, nhưng có thể mới có thể đóng dấu và lưu lại mùi vị của mình trên cơ thể bé con được.

“Bé con, em có khó chịu chỗ nào không?”

Cô vòng tay qua cổ Sa Nghị, “Nơi đó hơi đau, khó chịu”

“Ồ đâu nữa?”

“Cả người mềm nhũn, mệt quá đi, đều tại anh...”

“Trách anh, trách anh, đi ngâm mình là tốt lên thôi” Anh ôm Bối Bối vào phòng tắm, đợi mấy phút để nước nóng xả đầy bồn, sau đó mới chậm rãi đặt bảo bối vào. Thấy Bối Bối đã thả lỏng không cau mày nữa, Sa Nghị mới yên tâm quay lại phòng ngủ.

Trên giường một mảng hỗn độn, trong bầu không khí mùi vị ân ái vẫn chưa tản hết đi, một dấu vết đỏ tươi khiến Sa Nghị nở nụ cười thỏa mãn, anh vợ hết đồng lộn xộn trên giường rồi ném xuống đất chờ dọn phòng tới thu dọn. Sau đó, anh lấy chiếc ga trải giường mới từ trong ngăn kéo ra, trải lên giường, rồi vào phòng tắm, bế bé con lên, nhẹ nhàng lau khô cơ thể cô.

Bối Bối còn tưởng rằng còn lâu mới phải về nhưng nghe Sa Nghị nói hôm nay đã là buổi tối thứ 2 rồi, ngày mai ở thêm một đêm nữa là phải về nhà, vì vậy cô thấy hơi buồn bực. Phong cảnh đẹp tuyệt vời như thế này vậy mà bọn họ lại phí mất một ngày lẫn lộn trên giường, quá quá xa xỉ rồi. Sa Nghị gọi người mang cơm tối, ăn xong, anh lại muốn cô, anh ôm Bối Bối sát lại gần cô, có điều lần này, đánh chết Bối Bối cũng không làm nữa.

Cô biết Sa Nghị khát vọng mình thế nào, nếu cô lại cho anh vậy ngày mai cũng chỉ có thể ở trên giường mà thôi. Bối Bối chợt nhớ tới một việc, cô leo lên ngực Sa Nghị, vắt chân qua hông anh, gắt gao nhéo lỗ tai anh.

“Tại sao anh lại có thứ đồ này?”

“Thứ gì, bé à, em ngồi như vậy anh nhìn không nổi đâu” Sa Nghị giả bộ, lại còn vươn tay ra sờ cái mông nhỏ của cô

“Hừ, thành thật khai báo mau, có phải anh đã sớm âm mưu rồi đúng không?” Cô vợ lấy cái gối bên cạnh, ấn lên mặt Sa Nghị.

“Em mưu sát chồng”

“Ở đâu ra, khai mau” Vừa nói Bối Bối vừa nâng mông lên, rồi lại ngồi phịch xuống

“Được được, anh nói, anh nói, là mẹ đưa cho anh”

“Ai cơ, mẹ em hả” Bối Bối lại dùng sức ngồi phịch xuống, “Ai hả, hả, anh nói mau? Mẹ nuôi? Mẹ nuôi đưa cho anh thứ này để làm gì?”

Né tránh khỏi bàn tay yêu tinh của Bối Bối, rồi anh nâng đầu lên, “Em nói để làm gì, bé à, anh không ngại nếu về sau em gọi mẹ anh là mẹ đâu”

Một đêm quần quít của Bối Bối, tất cả trường bối đều biết, đúng là mất mặt, mất mặt quá, đều tại Sa Nghị, cô lại hung hăng nện cho anh mấy cái.

Chuyến nghỉ mát ở Maldives chỉ còn lại 1 ngày, Bối Bối đi dạo quanh đảo một lần nữa, cô mua rất nhiều đồ mỹ nghệ linh tinh cùng vài quyển sách ảnh giới thiệu sản vật địa phương, bìa cuốn sách vẫn là loại cá mà lần trước khi lặn cô trông thấy, chuyện này khiến Bối Bối rất khấn khích. Cả buổi chiều, Bối Bối đều ngâm mình trong nước, cảm nhận nốt ngày cuối cùng tại Maldives

Lúc máy bay cất cánh rời khỏi Maldives, Bối Bối có chút buồn bã, giống như ở lâu một nơi thì dù sao cũng coi như nhà mình, đáng tiếc lại không phải, tâm trạng cô hơi khó chịu. Hòn đảo xanh biếc nhỏ bé dần biến mất khỏi tầm nhìn của cô qua cửa sổ máy bay, Bối Bối không nhìn được rơi nước mắt.

Sa Nghị không biết làm thế nào, cô bé này, sống tình cảm quá mà, anh vươn tay ôm cô, hôn lên tóc cô, im lặng dỗ dành cô.

“Hu hu, mất rồi”

“Sao mà mất, chúng ta chụp nhiều ảnh như vậy, khi nào về tới nhà rửa anh ra, dán khắp nhà, dán đầy tường luôn”

“Vẫn là mất, huhu”

“Bé à, sau này chỉ cần em muốn thì chúng ta sẽ tới được không?”

“Huhuu, mất rồi, lần đầu tiên của em, huhuuu”

“...” Cô bé này, anh không phải cũng là lần đầu tiên sao, Sa nghị im lặng nghĩ

Lúc về, không còn hăng hái như lúc đi nữa, dọc đường Bối Bối đều ngủ, khi chuyển máy bay, cô được Sa Nghị bế, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng trong lúc ngủ, anh có phần lo lắng, sao thế nhỉ, hay là cô bị bệnh rồi?

Vừa đến cửa sân bay thì Bối Bối đã bị Dương Tiểu Phàn ôm chầm lấy, bà kích động như thể mấy năm rồi không được gặp Bối Bối vậy. Ông Đồng cũng tới, phía sau còn có mẹ Sa Nghị, câu đầu tiên của mẹ Sa Nghị là, “Sao, đã được việc chưa?” Khuôn mặt Bối Bối đỏ ửng lên, cô vòng tay sang cầu Sa Nghị khiến anh đứng cạnh la oai oái.

Ông Đồng thấy động tác mờ ám của Bối Bối và Sa Nghị, rồi vô tình liếc thấy dấu hôn ở cổ con, khuôn mặt ông lập tức đen lại, ánh mắt ông nhìn Sa Nghị lạnh như băng, như phóng ra cả dao găm, ông kéo Bối Bối bước nhanh ra ngoài.

Bị ông Đồng đột nhiên kéo đi, suýt chút nữa thì Bối Bối ngã sấp xuống, “Á, ba, ba làm gì thế, ba kéo con đau quá”

Dương Tiểu Phàn thấy chồng mình không được bình thường, bà cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra nên đành xin lỗi và cười với Ngô Thiến, sau đó vội vàng đi theo

“Ba, ba đi chậm chút, chậm chút” Bối Bối không theo kịp bước chân của ba, dọc đường cô bị ba kéo đi xềnh xệch, cô còn quay đầu lại nhìn Sa Nghị với ánh mắt cầu cứu.

Sa Nghị đau lòng khi thấy Bối Bối kêu lên, anh nóng nảy, muốn đuổi theo, có điều lại bị Ngô Thiến ngăn lại.

“Đồ ngốc, giờ con đi theo để bị mắng hả, đi, về nhà” Ngô Thiến kéo Sa Nghị về phía bãi đậu xe.

“Con vẫn nên đi xem Bối Bối thì hơn, dọc đường cô ấy chưa ăn gì, sao chịu được cơn giận của chú Đồng”

“Con mà đi thì chú Đồng lại càng giận ấy, đi, về nhà đã, không sao đâu, con không tin mẹ hả, cùng lắm thì lát nữa bảo bố con tới nhà người ta cầu hôn là được chứ gì”

“Mẹ, mẹ nói gì thế, Bối Bối còn nhỏ mà”

“Ồ, nghe kìa nghe kìa, hóa ra con không muốn cưới con bé hả?”

“Không phải, ý con là...”

“Được rồi, được rồi, về nhà nói với bố con đi, ông ấy đang chờ đó”

Hiện giờ, trong lòng ông Đồng đang cực kỳ bất mãn, ông cảm thấy người nóng bừng, nóng tới nỗi từng sợi lông đều như chạm phải ốt, khi ông đồng ý cho Bối Bối và Sa Nghị một mình đi du lịch thì ông đã chuẩn bị tâm lý rồi. Thế nhưng giờ chuyện thực sự đã xảy ra, những chuyện khác chưa vội bàn, nhưng thằng bé Sa Nghị này căn bản không xứng với Bối Bối nhà ông, Bối Bối tuyệt vời biết bao, thành tích tốt, vóc dáng đẹp, lại còn lễ phép, hiểu chuyện, dựa vào cái gì mà lại phải gả cho thằng nhóc kia, nó còn lớn hơn con bé 8 tuổi nữa, không thể tha thứ được. Bối Bối bé như thế, Sa Nghị, tên nhóc chết tiệt, vậy mà, vậy mà nó....Aaaa, nói thế nào nhỉ..

Ông giận dữ nhốt Bối Bối vào phòng, tịch thu cả điện thoại, nhất định phải ngăn cản con bé và Sa Nghị gặp nhau. Ông suy nghĩ thêm, ông thấy vẫn nên để lại cho Bối Bối một cái laptop, nếu không bảo bối của ông ở trong đó quá đáng thương. Ông thở phì phò, ngồi trên ghế salon, rồi đứng lên đi đi lại lại, sau đó lại cúi kinh ngồi xuống, ông Đồng cảm thấy cực kỳ khó chịu, quên đi, hay là tới Cục, ông mà ở nhà thì lại mềm lòng thả Bối Bối ra mất.

Đồng Tỉnh Thừa ngồi trong phòng làm việc xem tài liệu, có người gõ cửa, bước vào là Sa Hạo Khang và Sa Nghị, bây giờ, Đồng Tỉnh Thừa cứ thấy Sa Nghị là lại tức, ông nghiêng người, cố ý né tránh ánh mắt của bọn họ

“Lão Đồng à, chuyện của bọn nhỏ ấy mà, ông phải bình tĩnh, giữ gìn sức khỏe chứ” Sa Hạo Khang tự mình kéo một cái ghế, rồi ngồi xuống, gầy gầy điều thuốc. Sa Nghị tới để thỉnh tội nên nào có dám ngồi, anh đành đứng nghiêm túc cạnh bố.

“Hừ, ông còn có mặt mũi nói chuyện nữa à, xem con trai ông làm ra chuyện gì kìa” Đồng Tĩnh Thừa tức giận nói

“Chú Đồng, cháu xin lỗi” Anh suy nghĩ rồi nói thêm một câu, “Nhưng cháu không hối hận” Sa Nghị đổ thêm dầu vào lửa

“Cậu....cậu....đấy ông xem, nó nói gì kìa” Ông Đồng nghe thấy Sa Nghị nói vậy bèn, “rầm”, đập bàn đứng lên.

“Được rồi, được rồi, chuyện cũng xảy ra rồi, trách bọn trẻ cũng không làm được gì, giờ nên nghĩ xem nên làm thế nào” Sa Hạo Khang đành ở cạnh giảng hòa.

Trong phòng im lặng một hồi lâu, “Giờ phải nghĩ cách giải quyết chứ nhỉ?” Người đặt ra câu hỏi chính là Sa Hạo Khang, ông đang họp thì nhận được điện thoại của Ngô Thiển, vợ ông nói rằng hai đứa trẻ đã về rồi, Sa Nghị lại còn ăn sạch Bối Bối. Sa Hạo Khang cảm thấy đây là chuyện nhỏ, hai đứa nhỏ vốn là một đôi, có điều vợ ông nói cần phải tới nhà bố mẹ Bối Bối thưa chuyện, dù sao mình cũng là người có lỗi, con gái nhà người ta còn nhỏ.

Sa Nghị gật đầu, Sa Hạo Khang nhìn con biểu dương, “Không tệ, rất có trách nhiệm”

“Sao ông có thể nói chuyện này chứ?” Nghe thấy Sa Hạo Khang nói vậy, ông Đồng nhảy dựng lên, “Mở miệng là nghĩ cách giải quyết? Sợ phải chịu trách nhiệm đúng không? Ông vứt thể diện của tôi đi đâu rồi hả?”

“Xem ông nói kìa, tôi không có ý đó, tôi cũng chỉ suy nghĩ cho Bối Bối thôi mà, sao tôi biết được thằng bé lại không biết chừng mực tới thế, vả lại, dù có phát sinh quan hệ thì đã sao? Ai dám mở miệng nói, tôi xử luôn!”

“Hừ, dù sao bây giờ bọn nó cũng không được phép gặp nhau nữa, Bối Bối sẽ dọn về nhà, một mình một phòng, chắc chắn không thể phát sinh chuyện gì nữa”

Sa Nghị vẫn luôn im lặng, anh định để chú Đồng mắng đã rồi chuyện này cứ thế trôi đi, bây giờ thấy ngay cả việc gặp mặt Bối Bối anh cũng không thể, vậy thì nguy rồi, muốn mở miệng phản đối thì lại bị bố ngăn lại.

“Lão Đồng, chuyện này không được đâu, ông không để bọn trẻ gặp nhau thì khác gì đòi mạng con trai tôi? Vả lại tính cách bọn nhỏ bây giờ chưa được ổn định, cách xa nhau một thời gian, tình cảm không còn nữa, lúc đấy tôi xem ông trách ai”

Thế là, cuộc trò chuyện kết thúc không mấy vui vẻ.

Về phía Bối Bối, ngồi trong phòng một mình, không hề phải chịu chút áp lực nào từ bên ngoài, cô muốn làm gì thì làm, cô lên mạng gửi ảnh chụp ở Maldives cho Đinh Đường, rồi lại đi chơi game, trêu chọc mèo con, vui dễ sợ.

“Bối Bối, thời gian này cậu không ở trong nước đã xảy ra chuyện lớn đấy, động đất ở Nhật Bản bị rò rỉ hạt nhân” Qua điện thoại, Đinh Đường nói với vẻ thần thần bí bí

“Nhật Bản? Liên quan gì tới mình”

“Nhật Bản không liên quan tới cậu, nhưng mà Nhật Bản chưa hoảng thì Trung Quốc đã luống cuống, nghe nói muối có thể phòng chống tia phóng xạ, muối ở các siêu thị lớn trong thành phố đều bị mua hết rồi, hôm nay mẹ mình ra ngoài xách 5 túi muối về, lại còn hưng phấn cả buổi chiều nữa chứ”

“Choáng, muối có thể ăn thay cơm sao?”

“À, theo như mình tìm hiểu, chống tia phóng xạ tốt nhất không phải là than chì sao, để không bị tia phóng xạ xâm nhập, mình khuyên cậu nên ăn ruột bút chì, tốt nhất là loại bút chì 2B Made in China, vừa mềm vừa rẻ.....già trẻ đều ăn được”

“Haha, Đình Đường, cậu vui tính quá đấy” Bối Bối cười lẫn lộn.

20. Chương 20: Mùi Nước Hoa Lạ

Trên đời này, đau khổ nhất là gì? Bị phóng xạ mà chẳng còn hạt muối nào.

Trên đời này, đau khổ nhất là gì? Bị phóng xạ mà không dùng được muối.

Trên đời này, đau khổ nhất là gì? Phóng xạ chưa tới mà lượng muối được mua lại quá nhiều.

Gần đây ông Đồng bề bộn nhiều việc, động đất, sóng thần rò rỉ hạt nhân ở Nhật Bản dẫn tới trào lưu tranh cướp muối ở Trung Quốc, thị ủy yêu cầu cục Công an phối hợp với bộ công thương, các ngành vật giá xử phạt khiếm khắc đối với những người kinh doanh phi pháp, đẩy giá muối lên ào ào lần này, đối với những kẻ tung tin, gây sự, kích động quấy nhiễu trật tự xã hội thì phải chặt chẽ nghiêm trị, vì chuyện này, ông Đồng cả ngày nay vẫn chưa được về nhà.

Do đó, Bối Bối không bị ai quản thúc và đã được thả ra, hằng ngày cô vẫn đi học như thường, khi ba về thì cô về nhà ở, ba tăng ca thì ở nhà Sa Nghị.

Anh và cô đều mới được làm quen với tư vị kia, đương nhiên không thể tự khống chế được bản thân, cả ngày dính lấy nhau, Dương Tiểu Phàn không cách nào hạ quyết tâm được như chồng, vả lại, bà đã nhận Sa Nghị là con rể tương lai, đương nhiên bà lại càng không quản nổi Bối Bối.

Sa Nghị rút ra, khiến cho cả người Bối Bối run rẩy, anh lau đi những giọt mồ hôi chảy đầm đìa trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, rồi không nhịn được, lại hôn cô thêm vài cái, sau đó anh ôm bối Bối vào phòng vệ sinh, rửa sạch sẽ cho cô, Bối Bối đã mệt lắm rồi, không mở nổi mắt nữa, hai người bọn họ vừa nằm trên giường vừa trò chuyện.

“Nghị Nghị, em muốn ở cùng anh, không muốn về nhà đâu, một mình khó ngủ lắm” Bối Bối bò dậy, giữ đầu.

Sa Nghị siết chặt vòng tay ôm của Bối Bối, “Không có em, anh cũng không ngủ được”

“Hihi, lần này em thật sự phải cảm ơn động đất ở Nhật Bản đấy, nếu không em vẫn còn bị giam ở nhà”

“Đừng nói lung tung” Anh búng mũi Bối Bối một cái

“Nghị Nghị, anh nói xem, phóng xạ hạt nhân thật sự có thể ảnh hưởng đến chúng ta sao?”

“Sẽ không”

“Tại sao?”

“45 năm trước, Mỹ ném bom nguyên tử vào Hiroshima và Nagasaki, Nagasaki cách Thượng Hải 900km, lần này rò rỉ hạt nhân tại Fukushima cách Thượng Hải 1900km, năm ấy ném bom nguyên tử là vào tháng 8, đúng vào gió mùa ôn đới Đông nam, khi đó, Trung Quốc không hề bị ảnh hưởng, vả lại, lần này gió thổi về hướng Mỹ”

“Oa, Nghị Nghị, gì anh cũng biết hết”

“...Vấn đề bình thường thôi mà”

Ông Đồng qua đợt bận rộn này thì mới phát hiện ra chuyện con gái bảo bối của mình vẫn lén lút gặp nhau, Ông tức giận nhưng cũng không có biện pháp nào, chuyện đã vậy, chẳng nhẽ lại đánh con rể phải bỏ chạy đi ư, vì vậy, ông bàn bạc với ông Sa, hai đứa trẻ cứ không danh không phận sống chung với nhau cũng không tiện cho lắm, hay là, đính hôn?

Chưa kết hôn được, chủ yếu là vì Bối Bối mới 15 tuổi, còn quá nhỏ, mới cấp 2 mà đính hôn thì không hay cho lắm.

Có điều, hai nhà mời bậc trưởng bối hai bên ăn một bữa cơm, để ra hai đứa ra mắt người lớn. Ông nội Sa Nghị là một Đại tướng đã về hưu, tuy ông hơn 70 tuổi rồi nhưng gương mặt ông vẫn rất hồng hào, phong thái không hề giảm so với năm xưa. Hồi trẻ, ông nội Sa Nghị không hề đọc sách mà hoàn toàn dùng báng súng giành lấy chính quyền, đến khi về già, ông luôn hâm mộ những nhà văn hào, giáo sư gì đó, cho nên khi gặp người nào có khí chất Thư hương thì ông đều cảm thấy không tệ, thế là, ông và ông nội họ Đồng, là giáo sư đại học, vừa gặp như đã thân quen, hòa hợp giống như anh em kết nghĩa.

Bà nội Sa Nghị qua đời từ sớm, ông nội Sa Nghị một mình ở vậy, tuy có cảnh vệ và hộ sĩ chăm sóc nhưng lúc nào ông cũng cảm thấy cô đơn, cháu chắt thì không ở bên, các chiến hữu già thì lại ở xa, vừa hay quen được ông Đồng, hai người nói chuyện rất hợp cạ, thế là, ông nội Sa Nghị chuyển sang thành phố H, mua một căn nhà trong khu đại viện Đồng gia ở, làm hàng xóm của bọn họ, ha ha. Ông nội Sa Nghị đã lâu không vui vẻ như vậy, không khỏi uống quá chén.

Ông cụ là người nói là làm, ăn tối xong, ông gọi điện cho thuộc hạ cũ ở thành phố H. Ý tứ nói muốn chuyển tới thành phố H, cậu kia làm thế nào thì làm! Thuộc hạ cũ của ông là Bí thư đảng ủy thành phố H, ông ta vừa nghe xong, không ngừng xuýt xoa, ông cụ Sa gia muốn tới dưỡng lão, ông ta phải chăm sóc ông cụ thật tốt mới được, vốn định thu xếp cho ông cụ một ngôi biệt thự với cảnh quan thiên nhiên, có điều ông cụ lại nói, nơi đó không được, ông cụ phải ở một căn nhà trong đại viện của giáo sư đại học H.

Ông ta bèn lập tức gọi điện cho đại học H, vừa khéo, mấy vị cựu hiệu trưởng của đại học H đã xây một tòa nhà mới, còn chưa dọn qua, vì vậy, 2 tuần sau, ông cụ liền chuyển vào ở căn hộ của hiệu trưởng trường H.

Về cơ bản, đã có danh có phận, Sa Nghị và Bối Bối lại ở bên nhau, sinh hoạt khôi phục như bình thường. Hằng ngày, Sa Nghị dậy lúc 6 rưỡi, đánh răng rửa mặt xong xuôi thì anh làm bữa sáng cho Bối bối. 7 giờ gọi Bối Bối dậy, 7 giờ 10 đưa Bối Bối tới trường, sau đó anh tới công ty. Buổi trưa, Bối Bối đi ăn cùng với mẹ chồng, Ngô Thiển. Buổi tối, cô học thêm muộn, Sa Nghị sẽ tới đón cô rồi cùng nhau về nhà. Cứ như thế lặp đi lặp lại.

Tối hôm đó, sau khi tan học, Bối Bối rất tức giận, cô cực kỳ không vui!

Từ trước tới giờ, Sa Nghị chưa bao giờ tới trễ như thế, anh cũng chẳng hề báo trước cho cô một câu.

Bọn họ luôn hẹn gặp nhau ở một vườn hoa nhỏ ở cửa trường học, bình thường, anh đều tới sớm hơn cô, nếu như có việc, anh sẽ báo trước một tiếng hoặc gọi điện cho cô.

Nhưng lần này, Sa Nghị không hề nói câu nào, cô đợi một hồi lâu, anh vẫn chưa tới, cũng chẳng gọi điện, không nhắn tin, cô gọi cho anh, thì không ai bắt máy!

Bực bội, cực kỳ tức giận, cực kỳ không vui, cô đã từ chối lời mời đưa về nhà của 7 bạn học nam rồi. Bình thường, Sa Nghị tới đón cô, những anh chàng kia đều thấy nên không dám tới gần bắt chuyện, có điều hình như tiểu mỹ nữ hôm nay bị bỏ rơi, thế là, bọn họ bèn ủa tới.

Sa Nghị chưa bao giờ như vậy, chưa bao giờ. Hừ. Không đợi nữa, anh giỗi lắm, hôm nay em tự mình về, không, sau này em cũng sẽ tự về, không cần anh đón nữa.

Lại có một anh chàng nữa tới nhỏ giọng nói muốn đưa cô về nhà, Bối Bối muốn chọc giận Sa Nghị cho nên không thèm nhìn xem bộ dạng bạn nam kia ra sao thì cô đã gạt đầu đồng ý, còn đi trước ra cổng trường. Anh chàng kia vốn cũng không dám ôm hy vọng quá lớn rằng hoa khôi sẽ đồng ý thỉnh cầu của mình, giờ anh chàng thấy Bối Bối sáng khoái đáp ứng bèn sững sờ. Bối Bối đi được vài bước, thấy người đằng sau vẫn chưa đi, cô quay đầu nhìn, gọi, “Không phải bảo muốn đưa tôi về sao, sao chưa đi”

“Dư Bối, nhà cậu ở đâu?” Thấy Đồng Dư Bối im lặng đi cạnh, cậu chàng hơi lúng túng, mở miệng hỏi

“Đồng Dư Bối, cảm ơn!!!” Cô tức giận nói

“Hả?” Rõ ràng, cậu bé này không hiểu cô có ý gì

“Với người không thân quen thì làm ơn gọi tôi là Đồng Dư Bối” Cô lại nhấn mạnh một lần nữa

Cậu bé cảm thấy Bối Bối đang tức giận nên không dám nói gì nữa, nhất thời, chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người.

Đi chưa được bao lâu, thì cả người cô bỗng bị ai đó nhấc lên cao, Bối Bối nhìn bàn tay to lớn, mạnh mẽ cường tráng vòng qua eo mình, chợt hoảng hốt.

“Hắn là ai?” Khi cô đụng vào lồng ngực cường tráng rộng lớn quen thuộc thì nghe thấy giọng nói trầm thấp mang theo sự chắc chắn vang lên

Bối Bối lập tức tỉnh táo, bàn tay nhỏ bé của cô với lên cánh tay cường tráng kia, dùng sức véo một cái, cô mím chặt miệng, không nói câu nào

Thấy Bối Bối ra sức giãy dụa, người đàn ông ấy càng siết chặt cánh tay. Cảm giác áy náy trong lòng càng tăng lên, anh thầm thấy lo lắng, anh không phải cố ý mà...Anh không cố ý tới trễ, nhưng cậu bé bên cạnh Bối Bối là ai, LÀ AI?

Thấy Đồng Dư Bối bị một người đàn ông nào đó ôm, cậu bé thoáng kinh ngạc, nhìn thêm vài lần thì cậu chàng đã nhận ra đó chính là người tới đón Bối Bối mỗi ngày, thấy người đàn ông kia hỏi, cậu chàng đáp, “Chào chú, cháu là bạn học của Đồng Dư Bối”

“Chú?” Sa Nghị nhíu mày, trầm nghĩ, tôi làm gì già vậy!

Bối Bối thấy có người gọi Sa Nghị bằng chú, cảm thấy được trút giận, hừ, đáng đời, đáng lắm, có điều, cô khôn gthèm mở miệng nói chuyện.

Sa Nghị không quản được chuyện mấy bạn học nam này, chuyện quan trọng hàng đầu bây giờ chính là tìm một nơi yên tĩnh, giải thích rõ ràng với bé con, anh ôm Bối Bối đang vùng vẫy lên xe

Lên xe, anh đặt cô ngồi ở ghế lái phụ, định mở miệng giải thích thì thấy Bối Bối đột nhiên hít một hơi thật sâu, rồi cô nhìn anh bằng đôi mắt nghi ngờ, cô nằm úp trên ghế ngửi ngửi, sau đó ngồi bật dậy, định mở cửa xuống xe. Sa Nghị thấy không ổn, anh một mực ôm chặt lấy Bối Bối, Bối Bối càng giãy dụa thì vòng tay ôm cô lại càng siết chặt, trong lòng cô càng thêm tức giận, cô vùng vẫy càng kịch liệt, càng thêm tủi thân, đôi mắt to của cô từ từ ậng nước.

Sa Nghị thầm giật mình, anh dùng sức ôm chặt Bối Bối vào lòng.

“Bảo bối của anh, đừng tức giận, đừng giận mà...không có người phụ nữ xấu xa nào đâu, không có đâu....đừng giận mà”

21. Chương 21: Xin Đừng Xa Anh

Bây giờ, bất kỳ điều gì Bối Bối cũng không nghe lọt tai, nhưng hễ cứ nghĩ tới chuyện Sa Nghị ở bên ngoài có người phụ nữ khác, không cần cô nữa, tất cả những điều tốt đẹp trước đây đều là giả, anh nói thương cô, yêu cô, là dối trá.....thì cô lại càng tủi thân, càng giận, càng khó chịu, cô không kìm được, òa khóc.

Từ nhỏ tới lớn, Sa Nghị chưa từng thấy Bối Bối khóc như vậy, anh bị cô dọa sợ, thật ra anh cũng oan lắm mà.

Hôm nay là ngày ký kết hợp đồng cùng một công ty Thượng Hải, buổi lễ tiến hành vào lúc 5 giờ, anh nghĩ 8g20 Bối Bối mới tan ca học muộn, nên vẫn kịp

Không ngờ, buổi lễ mới tổ chức được một nửa thì đại diện bên kia nói, để tỏ lòng coi trọng lần hợp tác này, công ty bọn họ đặc biệt phái Lý tổng từ tổng công ty tới, nhưng vị này lại vừa mới xuống máy bay và đang trên đường tới đây, vừa nghe xong, Sa Nghị biết người ta có lòng nên anh không tiện từ chối, bèn nói, “Vây chờ đi”. Chờ một lúc mà mất tận 1 tiếng đồng hồ, 6 giờ, Lý tổng kia mới ung dung tới, Lý tổng, Lý Ly là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, đôi mắt chị ta trong veo có thần, lông mày tỉa gọn gàng, mũi thẳng, hôm nay lại còn trang điểm đậm, cả người mặc một bộ sườn xám hình chim ác là màu hoa hồng, bên ngoài khoác một chiếc áo vest satin đỏ tươi, hai chiếc khuyên tai bướm bướm vàng sáng lạn, chói mắt lũng lẳng hai bên gò má, vẻ đẹp của chị ta tỏa ra bốn phía.

Có điều, vẻ xinh đẹp động lòng người này không bao gồm Sa Nghị ở trong đó, Sa Nghị liên tục nhìn đồng hồ, thầm nghĩ nhất định đừng trễ giờ đón Bối Bối, anh nghe thấy có tiếng ồn ào, biết Lý tổng kia rất cực cũng tới, vì vậy anh đứng lên tiếp đón. Lý Ly mới 30 tuổi mà đã có thể leo lên vị trí này, thủ đoạn đương nhiên khỏi cần nói, công ty ký kết hợp đồng lần này cùng chị ta có quy mô không lớn, nhưng lại rất có tiềm năng, vừa khởi nghiệp mà đã đạt thành tích tốt, nghe nói còn có mối quan hệ với văn phòng lãnh đạo tỉnh ủy, lần này chị ta tới không hẳn vì chuyện ký kết hợp đồng, chẳng qua tạt ngang xem một chút.

Song, khi gặp Sa Nghị, Lý Ly đã nổi lên chút hứng thú, đàn ông thấy chị ta, không có ai là không niềm nở, vậy mà trong đôi mắt Sa Nghị lại không có bất kỳ sự kích động nào, những lời mà anh nói cũng chẳng mang vẻ nịnh nọt. Lý Ly là người từng trải, tiếp xúc với trăm loại đàn ông nên chị ta hiểu rõ, loại đàn ông như anh thì chỉ có 2 khả năng, một là loại có sự kiềm chế mạnh mẽ, sinh hoạt rất có quy luật và thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, loại này sự cảm dỗ quá thấp; loại thứ 2 chính là loại mà Lý Ly mong đợi, loại có tâm cơ sâu, lạt mềm buộc chặt; chị ta rất muốn thử xem người đàn ông tuổi trẻ tài cao này có thể chống lại nổi sức hấp dẫn của mình không, Lý Ly lập tức nhìn Sa Nghị bằng ánh mắt quyến rũ.

Ký kết xong xuôi đã 7 giờ, đến trường Nhất Trung phải mất 40 phút, Sa Nghị vội vàng đi về bãi đậu xe.

Xe chưa kịp rời khỏi bãi đậu thì đã bị người nào đó ngăn lại. Vừa nãy, trong buổi họp, Lý Ly đã phát hiện hình như Sa Nghị đang vội, anh không ngừng nhìn đồng hồ, vừa xong việc thì đã mất dấu, chị ta tìm một hồi mới phát hiện ra anh ở đây.

“Sa tổng, tiện đường chở tôi một đoạn được không?” Lý Ly vịn tay trên bánh lái qua cửa sổ xe, hơi cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng nõn.

Sa Nghị ngậy người mất một lúc, rồi anh mới nhớ ra, người phụ nữ này là đại diện của công ty kia, giọng anh lạnh lùng, “Ngại quá, tôi không có thời gian”

Lý Ly coi như không hay biết lời từ chối lạnh lùng của Sa Nghị, chị ta tự mình đi tới vị trí ghế lái phụ, mở cửa, ngồi vào.

“Ha ha, Sa tổng, anh luôn không khách khí thế này à?” Lý Ly hơi nghiêng đầu nhìn Sa Nghị, ánh mắt long lanh giống như ngập nước, cười mà như không cười.

“Mời chị xuống xe” anh không trả lời chị ta, đặt tay lên bánh lái, cũng chẳng thèm liếc nhìn chị ta một lần.

Không ngờ Sa Nghị lại nói trắng ra thế, chẳng lẽ anh không hề quan tâm tới chuyện hai công ty còn phải hợp tác với nhau sao? Chị ta ngoảnh đầu, thấy trên cửa sổ xe của Sa Nghị treo 4,5 con winnie the pooh, chỗ cửa xe còn đặt một hộp kẹo m&m ăn dở. Chị ta hiểu ra, bật cười, hóa ra là đã có vợ, có điều không sao, vậy chơi mới vui.

“Sa tổng, tôi vừa tới thành phố S nên chưa quen thuộc lắm, anh không thể ném tôi lại đây một mình đấy chứ?” Lý Ly hất hất lọn tóc dài bên tai

“Hừ” anh hừ lạnh một tiếng, “Chị đâu phải có một mình?”

“Haha, tôi bảo bọn họ về rồi, Sa tổng, anh xem...” Vừa nói, chị ta vừa ghé sát lại gần Sa Nghị, bộ ngực đầy đặn thấp thoáng lộ ra bên dưới cổ áo trễ, “...Chúng ta...có phải hay không...”

Còn chưa dứt lời, thì một tờ 100 tệ Mao chủ tịch thò ra, nhếch nhác dính lên mặt Lý Ly, “Nếu chị quên mang theo tiền, thì chỗ này đủ để chị về” Vừa nói, anh vừa móc mấy tờ trong ví ra ném cho Lý Ly, rồi mở cửa xe, đẩy chị ta ra ngoài, sau đó anh đóng cửa lại, khởi động xe rời đi.

Lý Ly bị một loạt động tác xua đuổi của anh làm ơ hồ, chưa kịp lấy lại tinh thần thì chị ta đã ngã bệt xuống đất, xe của Sa Nghị “vèo” một phát lướt qua. Từ bao giờ mà Lý Ly này lại bị đối xử như vậy, chị ta bò dậy với gương mặt hung dữ, phủi bụi trên người đi rồi cúi đầu nhìn mấy tờ tiền có hình Mao chủ tịch rơi lả tả bên cạnh, chị ta dậm đạp lên nó vài cái để xả giận. Sau đó ngẩng đầu, đi về phía chiếc xe ở đằng xa, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Sa Nghị, có khí phách!”

Sa Nghị vừa lái xe vừa chuẩn bị gọi điện, anh sờ sờ túi áo thì mới phát hiện, điện thoại đã bị rơi ở phòng làm việc, anh giận dữ đập xuống vô lăng, đành phóng như bay về phía trường Nhất Trung. Nhưng hôm nay, hình như ông Trời muốn đối đầu với anh thì phải, lúc còn cách trường Nhất Trung một con đường thì

bị tắc đường, Sa Nghị sốt ruột nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 20 phút, bình thường giờ này cô đã ra cổng rồi, nửa tiếng sau, anh hấp tấp phóng tới cổng trường nhưng không nhìn thấy bóng dáng Bối Bối đâu, biết bé con nhà mình nhất định giận dữ nên anh đành đi dọc theo con đường để tìm.

“Bảo bối của anh, đừng khóc...” Sa Nghị gắt gao ôm chặt lấy Bối Bối, không dám buông ra

“cút, anh cút đi, anh đi tìm người đàn bà khác đi”

“Ngoan, ngoan, không có người phụ nữ nào khác, thật mà” Anh thầm đau lòng, đau tới nhức nhối, từng giọt nước mắt của cô như đang đốt cháy tim gan anh, hun đỏ đôi mắt anh, anh chỉ hận không thể giết chết người đàn bà kia.

“Em không muốn ở cùng anh, em ghét anh, tốt nhất là chia....”

Bối Bối trừng mắt, chữ cuối cùng chưa kịp bật ra khỏi miệng thì một cửa cô đã bị người nào đó nuốt lấy.

Đôi môi dày của anh áp lên môi cô, đầu lưỡi anh đưa vào bên trong khoang miệng mà cô chưa kịp khép lại, anh lật rồi khuấy đảo lưỡi cô, ném được giọt nước mắt vừa rơi xuống miệng cô, mặn chát, khiến anh càng thêm tự trách và thêm đau lòng...

Anh không thể chịu đựng nổi, từng từ từng chữ như xé nát trái tim anh, vậy nên anh hôn cô.

Một lúc lâu sau, Sa Nghị mới không nỡ buông người yêu trong lòng ra.

Bối Bối thở hổn hển, mắt đỏ ửng, ngồi trong lòng Sa Nghị, lúc này anh mới thoáng an tâm. Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của cô, lòng anh lại nhói lên, anh không nhìn được, cúi đầu, hôn lên đôi môi một sưng tấy của cô.

“Bé à, người phụ nữ kia bị anh đuổi xuống xe rồi, chính cô ta tự mình ngồi lên mà” Anh ngừng lại rồi thêm một câu, “Anh không biết cô ta, thật đấy”

Bối Bối im lặng, có điều cô đã không còn khóc nữa, đôi mắt đỏ lên, không nói lời nào

“Bối Bối, em đừng rời xa anh...” Sa Nghị thấy Bối Bối im lặng, tâm trí anh trở nên rối loạn, “...van em”

Bối Bối giương mắt nhìn Sa Nghị, khuôn mặt anh rất đau khổ, Sa Nghị thấy Bối Bối đã có phản ứng, anh bèn thoáng có hy vọng trở lại, “Bé à, xin em, đừng rời xa anh”

“Tại sao đến muộn?” Bối Bối mở miệng hỏi

Sa Nghị lập tức giống như học sinh tiểu học khẩn trương trả lời câu hỏi, “Chờ người của công ty đối tác tới ký kết hợp đồng, sau đó một chị già trèo lên xe anh, anh đẩy chị ta khỏi xe, vì vậy nên tới trễ”

“Chị già nào?” Bối Bối bắt được mấu chốt.

“Đó là người của bên kia tới ký hợp đồng” Sa Nghị cẩn thận dùng từ

“Vậy mà anh nói không quen? Anh gạt em” Bối Bối kích động

“Không phải, không phải, thật sự không biết mà, anh chưa từng nói chuyện với chị ta, thật mà” Sa Nghị cuống cuống giải thích

“Vậy sau này vẫn gặp chị ta sao?”

“Ngày mai phải đi xác định đề án một chút, có thể sẽ gặp, về sau thì không” Sa Nghị khẳng định

“Ngài mai em muốn đi cùng anh”

“Hả...?” Từ trước tới giờ Bối Bối luôn ngại tới công ty anh, vì ngại phải kiểm chế và nhàm chán.

“Sao? Không muốn?”

“Không phải, không phải, được chứ, dĩ nhiên”

“Hừ, em không hỏi anh, đây là em thông báo cho anh biết, ngốc”

22. Chương 22: Săn Sàng Chiến Đấu

Cứ tưởng Bối Bối chỉ nói đùa, không ngờ hôm sau, lần đầu tiên cô thức dậy còn sớm hơn cả Sa Nghị, ăn sáng xong, Bối Bối vào phòng thay quần áo, Sa Nghị thì dọn bàn.

Dọn xong, anh định bước khỏi cửa thì Bối Bối ra theo, Sa Nghị tròn tròn mắt. Tất ren đen, váy voan nhiều nếp gấp, bên ngoài khoác một chiếc áo ren tua, tóc búi lệch, khuyên tai ngọc trai. Gương mặt cô trắng nõn, làn da mềm mại tinh tế, trông cô vừa giống một nụ hoa mới hé, không nhiễm một hạt bụi nào, vừa giống một yêu tinh xanh, ma mị quyến rũ.

“Bối Bối, em...hôm nay...mặc thế này đi học à?”

“Ừm, hừ, có gì không” Vừa nói cô vừa xỏ giày

“Bé à, đừng như vậy, thay bộ khác đi, mặc thế này đi học không phải là em muốn cố tình làm trễ nãi việc học tập của các bạn khác đấy chứ?” Anh nhìn mà còn vậy, nếu những thằng nhóc kia thấy thì không phát điên mới lạ

“Ai bảo em tới trường?” Bối Bối hỏi vặn lại

“Hả....hôm nay không phải cuối tuần mà”

“Em đã gọi điện cho thầy giáo để xin nghỉ rồi, hôm nay em đi theo anh tới công ty”

“Bối Bối, chuyện này...”

“Đi thôi”

Dọc đường, Sa Nghị vẫn đang trong tình trạng hóa đá, Bối Bối thế này không còn giống một đứa trẻ chỉ biết nũng nịu trốn trong lòng anh nữa, cô biết mình muốn gì, cô đã hiểu được yêu và được yêu, bảo vệ và được bảo vệ là thế nào. Điều này khiến Sa Nghị rất vui mừng, Bối Bối trưởng thành rồi, nhưng chuyện này cũng làm cho Sa Nghị phải lo nghĩ nhiều, Bối Bối như vậy thực sự đủ để thu hút bất kỳ ánh mắt của bất kỳ một người đàn ông nào, yên tĩnh như xử nữ, linh hoạt như thỏ con, thuần khiết như hoa nhài, quyến rũ như yêu tinh.

Bước qua cổng chính công ty, nhân viên đang chuẩn bị chào hỏi Tổng giám đốc thì liền phát hiện một cô gái trẻ thanh tú xinh đẹp đang kéo cánh tay của tổng giám đốc. Wow, tin hot nha, một tổng giám đốc luôn luôn không ăn mặn, giữ mình trong sạch, hôm nay lại dẫn theo phụ nữ tới. Nhân viên công ty không ai biết Bối Bối là chuyện bình thường, bởi vì cô chưa bao giờ tới công ty của anh, cô ghét cái môi trường toàn sự cạnh tranh này, không thích một chút nào.

Vào phòng làm việc của Sa Nghị, Bối Bối tò mò nhìn khắp nơi, không tệ, không tệ, vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, một cái bàn làm việc lớn, một cái ghế tựa xoay, một bộ sofa dài. Còn có một gian phòng nhỏ, cô mở ra nhòm, bên trong có một chiếc giường, tủ lạnh và TV.

Đặt mông ngồi xuống chiếc ghế tựa sau bàn làm việc, cô xoay vòng vòng, cảm thấy rất thoải mái. Trên bàn có hai khung ảnh, một cái là ảnh Sa Nghị chụp cùng bố mẹ, một cái là ảnh với Bối Bối. Sau đó, cô mở hết các ngăn kéo, ừm, không giống như anh đang có người đàn bà khác, cô thoáng yên tâm.

Sa Nghị nhìn Bối Bối kiểm tra khắp nơi, anh thoải mái cởi áo vest, rồi xắn tay áo lên, làm cho Bối Bối một cốc sinh tố.

“Nghị Nghị”

“Ừ?”

“Sao phòng làm việc của anh lại có giường?” Bối Bối hí hóp hỏi

“Để anh nghỉ ngơi vào buổi trưa” Không hiểu cô muốn hỏi gì, anh bưng cốc nước sinh tố cho Bối Bối.

“Nghỉ ngơi với ai?” Cô hỏi tiếp

“Hả?” Lúc này, Sa Nghị trợn tròn mắt, cô hỏi cái gì vậy, nghỉ ngơi với ai hả? Đương nhiên là một mình anh rồi

“Không phải ngủ cùng phụ nữ đấy chứ?”

Anh vươn tay ra ôm lấy Bối Bối, rồi ngồi xuống, đặt cô lên đùi mình, “Bé à, đừng nói là chiếc giường kia, mà là cả gian phòng ấy, đừng nói là phụ nữ, ngay cả sinh vật là giống cái cũng chưa từng bước vào đó đâu”

Cô từ từ thả lỏng, dựa vào lồng ngực Sa Nghị, “Thế còn được, hừ”

Cô mở máy tính của Sa Nghị, chả có gì vui, toàn là những phần mềm và biểu đồ cô không hiểu nổi, “Có trò chơi không anh?”

“Máy này không có, để anh đi lấy đĩa cài cho em” Anh đứng dậy, đặt Bối Bối ngồi vào ghế, rồi ra ngoài tìm đĩa game.

Một lát sau, Sa Nghị đi vào, đằng sau lòi ra thêm một người đàn ông.

“Wow, đúng là có giấu phụ nữ nhé, Sa Nghị, cậu ghê gớm thật đấy” Vừa nhìn thấy Bối Bối, người đàn ông kia tựa như giật mình kêu lên

“Nên làm gì thì làm đi” Sa Nghị không nhin được chỉ muốn đá cậu ta ra ngoài, người đàn ông kia vội tránh ra

“Này này, Sa Nghị, cô bé này cậu dụ dỗ được bao giờ thế? Bảo bối nhà cậu đâu, tình tan vỡ rồi hả?” Người đàn ông kia bước tới cạnh Sa Nghị, tự cho là mình đang nhỏ giọng hỏi.

Từ khi người đàn ông kia bước vào thì Bối Bối đã lén nhìn trộm tai anh ta, anh ta đeo một chiếc khuyên tai màu đỏ như chu sa, hình như cô biết anh ta thì phải.

“Luyện thuyền” Vừa đẩy anh chàng kia ra, anh vừa bước về phía Bối Bối, rồi cúi người bắt đầu cài game

“Bối Bối, đây là trò The Sim 2, anh tìm hiểu một hồi lâu thì chỉ có nó phù hợp cho con gái chơi”

“Cô ấy là Bối Bối? Bối Bối, bảo bối kia của cậu à?” Anh chàng kia hỏi

“Ừ” Anh tùy tiện gật đầu, coi như đã trả lời, “Bối Bối, em xem, trò đấy đấy này” Anh chỉ vào máy tính

“Chào anh, em là Đồng Dư Bối” Bối Bối ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đang khiếp sợ nói

“À à, chào em, chào em, anh là Lạc Dạ Vũ”

“Em biết anh” Bối Bối nở nụ cười

“HẢ?” Lạc Dạ Vũ thốt lên, lần này Sa Nghị cũng giật mình

Lạc Dạ Vũ thấy hơi khó hiểu, lại như có phần hiểu Sa Nghị. Hóa ra bảo bối nhà Sa Nghị lại là một vấn đề lớn như vậy. Hồi cấp 2 cậu ta đã gặp cô một lần, ở canteen, lúc đó Sa Nghị đang hầu hạ cô ăn cơm, lúc ấy, Bối Bối còn là một đứa bé con, dựa theo tuổi mà nói, đứa bé này giờ chắc 15 tuổi nhỉ, sao nhìn cô bé lại trưởng thành, quyến rũ, chín chắn thế cơ chứ, hèn gì Sa Nghị muốn giấu đi, không cho những người anh em này ngấm một chút, nếu là cậu ta, cậu ta cũng sẽ làm vậy!

Cài game cho Bối Bối xong, anh gọi thư ký đi mua chút đồ ăn vặt. Thu xếp cho cô ổn thỏa, anh mới kéo bàn trà lại gần ghế sofa, còn anh ngồi trên ghế sofa bắt đầu làm việc. Thỉnh thoảng, anh lại ngẩng đầu nhìn cô, cả người cô lọt thỏm trong cái ghế rộng lớn, chơi rất vui vẻ.

Hôm nay, Lý Ly cố tình ăn diện một chút, chị ta búi tóc lên, để lộ cổ thon dài, mặc một bộ công sở vừa thể hiện sự chuyên nghiệp vừa để lộ sự giỏi giang của mình, chị ta đi một đôi giày cao gót màu đen, làm tôn lên đôi chân thon dài và dáng người với những đường cong đầy đặn. Chị ta nhìn chiếc gương nhỏ, dặm thêm chút son môi, rồi mở cửa xuống xe, chị ta không tin rằng không thể câu dẫn được Sa Nghị.

Bước từng bước tao nhã về phía phòng làm việc của Sa Nghị, chị ta làm như không nhìn thấy thư ký ngồi bên ngoài, mang theo nụ cười mê người đẩy cửa bước vào

Bối Bối đang ngồi sau bàn làm việc chơi game say sưa, trên bàn là một đồng bừa bộn, đồ ăn vặt còn thừa, túi nilon bỏ đi, các mảnh vụn thức ăn và giấy lau tay. Lý Ly cực kỳ kinh ngạc, nhưng lập tức chị ta hiểu ra đây là chủ nhân của mấy con Winnie the Pooh trên xe Sa Nghị, chị ta xoay đầu, thấy Sa Nghị đang ngồi trên ghế sofa viết lách gì đó.

“Sa Nghị, không giới thiệu một chút à?” Lý Ly nói như thể coi Bối Bối là người ngoài vậy

Sa Nghị ngẩng đầu nhìn người phụ nữ không mời mà tới, “Lý tổng, hình như còn chưa tới giờ hẹn?”

“Haha, chưa tới, có điều tôi muốn tới sớm để tâm sự với Sa tổng chút” Chị ta bước tới gần ghế sofa, định đẩy Sa Nghị để ngồi xuống

“Không cần thiết” Sa Nghị đứng dậy, bước vài bước ra mở cửa

“Tiểu Tần, qua đây, dẫn Lý tổng tới phòng họp” Anh gọi thư ký ngoài cửa dẫn Lý Ly đi

Lý Ly cũng không dây dưa thêm, “Ha ha, được rồi, tôi đi trước” đi tới cửa, chị ta quay đầu lại, “Tôi chờ cậu, Sa tổng, nhưng phải nhanh lên nhé!”

Người phụ nữ kia vừa tới, Bối Bối lập tức ngửi thấy mùi nước hoa trên người chị ta, đúng là mùi nước hoa trên xe Sa Nghị hôm qua. Vậy mà từ đầu tới cuối, Bối Bối không hề biến sắc, cô ngồi im không nói một lời. Ha ha, người phụ nữ thông minh vĩnh viễn không cần tự mình kích động ra tay tiêu diệt kẻ thứ ba, bạn chỉ cần dùng đôi mắt nhìn thật kỹ, nhìn người đàn ông của bạn vì mình xuất chiến, sau đó chọn thời điểm thích hợp, cho Tiểu Tam thêm một đập, để cho Tiểu Tam phải Vạn kiếp bất phục.

“Bối Bối, em ở đây ngoan nhé, một thì vào trong ngủ một lát, anh đi họp rồi về, được không?” Anh cúi đầu, hôn cô

“Không, em muốn đi họp cùng anh”

“Bối Bối”

“Đi mà” Cô kéo kéo vạt áo anh

“Được được được” Sa Nghị coi như sợ cô rồi, vừa nghe thấy anh nói “Được”, Bối Bối lập tức buông tay, cười ngọt ngào

Sa Nghị vừa yêu lại vừa không có cách nào, anh búng nhẹ trán cô một cái

Cô theo Sa Nghị vào phòng họp, mọi người bên trong đều kinh ngạc, tổng giám đốc của bọn họ dẫn theo phụ nữ đến

Lý Ly thấy Bối Bối theo vào nên có phần mất hứng, “Sa tổng, cô ta ở đây có phải không hay cho lắm không?”

“Không sao, họp thôi” Sai người đặt một cái ghế cạnh vị trí của mình, rồi anh dắt Bối Bối ngồi xuống

“Sa tổng, cuộc họp này phải bảo mật, việc này liên quan tới lợi ích công ty của chúng tôi, tôi không đồng ý có người ngoài ở đây” Những người đang ngồi đây đều là lãnh đạo cấp cao, Lý Ly nói rất hùng hồn

“Cô ấy không phải người ngoài, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, giờ có thể bắt đầu chưa?” Anh trả lời một cách thản nhiên.

23. Chương 23: Thím À, Xin Đừng Quấy Rầy Người Đàn Ông Của Tôi

Tuy Lý Ly rất tức khi Sa Nghị không thềm nể mặt mình nhưng thấy mọi người không nói gì, chị ta chỉ có thể im lặng, khoát tay.

Ngọn đèn trong phòng họp tắt ngấm, màn hình chiếu được kéo rộng ra, một nhân viên quản lý bước lên, bắt đầu trình bày một cách chậm rãi.

Sa Nghị bắt chéo hai chân, thoải mái tựa lưng vào ghế chăm chú nhìn màn hình, bọn họ ngồi ở đằng trước, vị trí sát rìa, Bối Bối ngồi bên trong, cô nào còn tâm trí để xem màn hình.

Bối Bối lúc nghe, lúc không, hai tay Sa Nghị thư thái đặt trên đầu gối, còn cô thì nhất quyết phải chen tay vào giữa hai bàn tay anh, dù sao trong phòng cũng tối, bọn họ lại ngồi sát rìa, nên Sa Nghị cũng mặc cô.

Cô đặt bàn tay mình vào giữa đôi bàn tay anh, thỉnh thoảng lại còn không đành lòng, đôi lúc nắm ngón tay của cô lại đan lấy năm ngón tay anh, đôi lúc lại nắm một ngón tay anh, ngón trỏ của cô khẽ vẽ vòng trong lòng bàn tay anh.

Đây đúng là khiến cho người ta không còn lòng dạ nào tập trung vào cuộc họp nữa mà, thỉnh thoảng, anh lại bóp chặt tay cô một cái để cô nghiêm chỉnh lại, cô ngoan ngoãn được một lúc rồi lại bắt đầu ngọ nguậy, cứ như một con khỉ con không thể ngồi yên nổi, có lúc, cô đột nhiên rút tay ra, Sa Nghị cứ ngỡ cô đã nghiêm túc, hóa ra là không phải.

Bàn tay Bối Bối chui vào trong túi quần Sa Nghị, sờ sờ mó mó, ban đầu anh tưởng cô muốn tìm thứ gì nên anh nghiêng người để cô dễ dàng tìm kiếm, về sau anh mới phát hiện, cô bé này đang dần vặt anh, cô chậm rãi sờ túi sờ lui cậu bé của anh, dù không nắm lấy nhưng lại chà sát từ nơi này tới nơi kia, cô cọ xát tới nỗi khiến tim anh đập lạch nhịp, anh chỉ sợ Bối Bối không dừng lại, kích động khiến anh phải lúng túng. Anh cảnh cáo trừng mắt nhìn cô, lỏi bàn tay đặt trong túi quần anh ra.

Anh yên ổn được một lúc, vì cô mãi nghịch điện thoại.

Sa Nghị tiếp tục nghe cấp dưới báo cáo, thỉnh thoảng lại nhìn xem cô đang làm gì, hình như cô đang đánh chữ, trông cô vừa nghiêm túc lại vừa hứng thú.

Đột nhiên, cô vỗ vào người anh, đưa điện thoại tới trước mặt anh, bên trên viết, “Muốn không?”

Con bé láu cá này, dám mê hoặc anh ở đây, anh có ý trêu chọc cô nên nhận lấy điện thoại, gõ hai từ “Không muốn”

Nhìn thấy hai chữ này xong, Bối Bối chẳng thèm nhận lại điện thoại nữa.

Cô nhìn về phía màn chiếu rồi lại giương mắt nhìn anh sau đó quay đầu nhìn màn hình, lấy điện thoại lại, gõ vài chữ, giơ ra trước mặt anh, “Bây giờ em muốn”

Ông trời ơi, vì mấy chữ này, suýt chút nữa thì Sa Nghị thất thố, anh vội bắt chéo hai chân, trông thấy anh thay đổi tư thế ngồi, Bối Bối khẽ thấp giọng cười. Cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, chị ta đang nhìn bọn họ chăm chăm, ánh mắt Bối Bối khẽ động, cô cúi người tới gần chân Sa Nghị, hung hăng cắn bàn tay anh đang đặt trên đầu gối, Sa Nghị bị đau nên bật ra tiếng kêu, tiếp đó, cả người anh căng cứng rồi anh nhắm mắt lại.

Động tác này rơi vào mắt người ngoài, đặc biệt là người ngồi đối diện thì cực kỳ mập mờ, giống như bọn họ đang dùng miệng để XXX vậy, biểu cảm của Sa Nghị lại cực kỳ phối hợp, ha ha, Bối Bối rất hưng phấn, cô nhả răng ra, đầu lưỡi bắt đầu liếm láp theo đầu răng của cô, liếm một lúc, trái tim Sa Nghị dường như cũng tan chảy theo.

Tay anh chậm rãi lật lại, anh dùng ngón trỏ say mê vẽ một đường quanh môi cô, Bối Bối hiểu ý, hé miệng ngậm lấy ngón trỏ của anh, chiếc răng nhỏ của cô khẽ cắn lấy khớp xương, đầu lưỡi của cô nhẹ nhàng trượt lên xuống, sau đó, cô múm môi lại, trượt dọc ngón tay anh, giống như đang... ánh mắt đang nhìn màn hình của Sa Nghị dần dần nheo lại.

Lý Ly ngồi ở phía đối diện luôn chú ý tới tình hình bên Sa Nghị, chị ta thấy lúc bắt đầu hai người bọn họ còn thăm thẳm thì với nhau, sau đó, cô bé kia ngồi im ở đó không nhúc nhích, rồi cô bé đó cúi thấp đầu sát quần Sa Nghị, chị ta không nhìn thấy được động tác của cô bé đó, chỉ thấy Sa Nghị chột rùng mình, sau đó cả người anh trở nên căng thẳng, ánh mắt anh mơ hồ, rõ ràng đây chính là phản ứng khi được làm việc kia mà. Bây giờ các cô gái đúng là quá lớn mật, Lý Ly thầm nghĩ. Trước mặt nhiều người như vậy, tuy ở trong bóng tối nhưng cũng có thể thấy đó nhé, Sa Nghị sao lại thích một cô gái như thế nhỉ, không biết xấu hổ là gì à.

Lý Ly buồn bực, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, Bối Bối đang cúi người nhưng vẫn luôn chú ý tới chị ta, thấy chị ta ra ngoài cô vội ngẩng đầu lên, nói với Sa Nghị rằng mình muốn đi vệ sinh. Sa Nghị nghe xong

bèn nghĩ, để tiểu tổ tông này ra ngoài yên tĩnh một lúc cũng tốt, anh có thể tập trung hợp, anh lập tức gật đầu.

Bối Bối như một cơn gió lao ra ngoài, cô quay một vòng, tìm thấy nhà vệ sinh nữ, cô bước vào, bên trong không có ai, nhưng cửa đang đóng.

Cô chậm rãi rửa tay, thổi khô, rồi nhảy lên, ngồi trên bồn rửa, chân cô lại còn vắt va vắt vèo. Có âm thanh xả nước, rồi cửa mở ra, trông thấy Bối Bối đang ngồi trên bồn rửa, Lý Ly thoáng kinh ngạc nhưng chị ta khôi phục lại sự bình tĩnh rất nhanh, chị ta đi tới cạnh bồn rửa tay.

Lý Ly thầm nghĩ, cô bé này tới đây làm gì nhỉ, có điều, thế này cũng là một cơ hội tốt, chị ta phải cảnh cáo cô bé để cô biết khó mà lui.

Bối Bối vẫn luôn cười híp mắt nhìn Lý Ly rửa tay, thấy chị ta rửa tay, lau khô xong, rồi chị ta ngẩng đầu nhìn thẳng cô.

Lý Ly hừ một tiếng lạnh lùng, mở mồm nói chuyện một cách cay nghiệt, “Sao, tới đây để súc miệng à?”

Bối Bối cười khì khì, nhưng cô không lên tiếng.

Lý Ly thấy cô có vẻ kiêu căng, bèn nói tiếp, “Còn nhỏ tuổi. chuyện khác thì chưa nói, nhưng thủ đoạn dụ dỗ đàn ông thì đúng là nhiều thật đấy”

Bối Bối không cười nữa, cô nhảy từ trên bồn rửa xuống, đi hai vòng quanh Lý Ly, rồi cô khựng lại, nháy mắt, “Thím à, thím là ai?”

“Cô nói ai là thím?”

“Ai là thím thì tôi nói người đó thôi”

“Cô!” Điều Lý Ly kiêng kỵ nhất là tuổi tác của chị ta, Sa Nghị nhỏ hơn chị ta gần 10 tuổi, điều này khiến chị ta có phần thất vọng.

“Ha ha, thím à, chị thiếu đàn ông hả?”

“Cô nói bậy bạ gì đấy, trường cô dạy dỗ thế à? Haha, không có giáo dục” Bối Bối vẫn bình tĩnh nhìn chị ta, hoàn toàn phớt lờ những lời chị ta nói

“Thím à, nếu thím đã không thiếu đàn ông” Bối Bối dừng lại, ánh mắt rét lạnh, mở miệng nói tiếp, “Vây, xin thím đừng quấy rầy người đàn ông của tôi”

Quay lại phòng họp, Bối Bối mở hé cửa ra nhìn, đèn trong phòng đã bật, Sa Nghị đang đi lên bục, gương mặt anh rất rõ nét dưới ánh đèn, vẻ đẹp của anh như được điêu khắc khiến cho người ta mất hồn. Bối Bối bĩu môi, mắt húng, cô lấy điện thoại, gõ vài chữ, “Trong này buồn quá, em đi dạo quanh đây một chút”

Kể cả tầng này thì công ty Sa Nghị có tổng cộng 2 tầng, văn phòng được thuê tại khu trung tâm thành phố, 40 người rải rác thành từng nhóm trong một tầng. Ở những nơi như thế này, thứ không thiếu nhất chính là tin tức Bất quải, cả công ty đã sớm được lan truyền một tin, đó là hôm nay Tổng giám đốc dẫn theo một tiểu mỹ nữ tới, lại còn vào thẳng phòng làm việc, tất cả mọi người đều đang suy đoán mối quan hệ giữa cô và tổng giám đốc. Tình nhân? Anh em? Hay là bạn tốt? Chắc là anh em nhỉ, nghe nói, tổng giám đốc có một em gái mà. Bạn tốt? Bạn tốt thì sao lại tay trong tay thế kia. Cuối cùng, mọi người kết luận, nhất định là người yêu, vả lại, có người cả gan đi qua phòng làm việc của tổng giám đốc, trên bàn làm việc anh có để ảnh một cô gái trẻ tuổi, cô gái này có nét rất giống cô bé trong ảnh kia.

Bối Bối tùy tiện đi xem lung tung, trong công ty, đa phần là nhân viên nam, cô nhận được tin nhắn của Sa Nghị, “Đừng chạy lung tung” Cô thả điện thoại vào trong túi, từ tốn quay lại phòng làm việc của Sa Nghị

Cô nằm lên chiếc giường ở căn phòng nhỏ kế bên, chiếc giường này không lớn nhưng rất ấm áp, cô khẽ hít ngửi, ở đây ngập tràn mùi vị của Sa Nghị, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, cô không biết giờ là giờ nào, nhìn điện thoại, không ngờ ngủ một lúc mà đã một tiếng trôi qua, có vài tin nhắn của Sa Nghị, nội dung đều là hỏi cô đang ở đâu? Đang định nhắn tin cho anh thì cô phát

hiện trên người mình có chiếc áo khoác của Sa Nghị, hóa ra anh đã tìm thấy cô. Cô dụi dụi mắt, xuống giường, đi giày vào, giày của cô vốn đông một chiếc, tây một chiếc, giờ cả đôi được đặt rất chỉnh tề.

Bên ngoài có giọng nói vọng vào, Bối Bối lạnh lợi, lén lút đi tới trước cửa, ghé lỗ tai dán trên cửa.

Bây giờ, Lý Ly đang rất căm hận, vừa nãy cô bé kia bỏ lại một câu nói ở trong nhà vệ sinh, chị ta chưa kịp phản ứng lại thì cô đã bỏ chạy. Chị ta giận đùng đùng quay về phòng họp tìm người tính sổ thì phát hiện người đã không còn ở đây, dĩ nhiên là không có ở đây rồi! Được, cô không ở đây đúng không, rất tốt, người đàn ông của cô coi như cô giữ không nổi nữa nhé.

Chị ta đặt mông ngồi xuống chiếc ghế ban nãy Bối Bối ngồi, Sa Nghị đang chuyên tâm xem tài liệu, anh còn tưởng Bối Bối về, nghiêng đầu trông thấy hóa ra là Lý Ly, anh nhếch miệng, quay đầu tiếp tục xem giấy tờ trong tay.

“Thư ký Ngô, vừa nãy cái ghế tôi ngồi không được thoải mái, tôi muốn đổi chiếc này, dọn đồ của tôi qua đây đi”

Sa Nghị chìa tay ra ngăn cản, “Khỏi cần, Tiểu Tần, quay đây về cái ghế này sang kia cho Lý tổng”

“Haha, sao thế, Sa tổng sợ tôi ăn thịt à” Trong lời nói của chị ta lộ rõ sự ỷ tứ chòng ghẹo, ở đây những người biết Lý Ly đều không lên tiếng, họ chỉ cúi đầu làm như không nhìn thấy

“Tùy chị”

Cuộc họp tiếp tục.

Có điều, Lý Ly bắt đầu học Bối Bối, chị ta không yên phận, lúc thì di chuyển cái tay, không cẩn thận đụng phải tay Sa Nghị, lúc thì lại đá chân, mũi giày lơ đãng chạm vào bắp chân Sa Nghị, Lý Ly không phải là Bối Bối, Sa Nghị không nhận được chị ta, chẳng những anh không cảm thấy quyến rũ, ngược lại anh thấy rất buồn nôn.

Anh lên tiếng cắt lời người đang phát biểu, “Nếu Lý tổng đã cảm thấy cuộc họp này không cần thiết vậy mời chị về, tan họp” nói xong, anh đứng dậy bước ra ngoài.

24. Chương 24: Thi Tốt Nghiệp, Em Là Lớn Nhất!!!

Bối Bối tựa vào sát cửa nghe động tĩnh bên ngoài

“Sa Nghị, cậu nhiều lần khiến tôi khó xử trước mặt mọi người, cậu không cảm thấy cần cho tôi một lý do hay sao?”

“Nếu chị cho rằng lời nói của tôi khiến chị khó xử, vậy tôi xin lỗi” Giờ anh chỉ muốn đuổi ngay bà chị Lý Ly này đi sau đó vào trong ôm bé con ngủ một giấc.

“Haha, thế mà được à? Thành thật mà nói, tôi rất coi trọng cậu, Sa Nghị. Cậu biết đấy, tôi thích ý nghĩ để hai công ty chúng ta hợp tác lâu dài”

“Đây không phải chuyện một mình Lý tổng muốn là được đúng không?”

“Nếu cậu muốn, tôi sẽ giúp cậu, bố tôi là cổ đông lớn nhất trong công ty”

“Ồ, Lý tổng tốt bụng vậy cơ à?”

“Đương nhiên, tôi nói...” Chị ta chậm rãi đứng lên, thông thả tới cạnh Sa Nghị, cúi đầu, ghé sát vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói, “Tôi rất coi trọng cậu”

Ngón tay chị ta chậm chậm vuốt ve bắp vai Sa Nghị, “Tôi muốn biết, cậu thấy...”

“Thấy cái gì?” Cánh cửa phòng “Rằm” một cái mở ra, trên người Bối Bối chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi nam. vạt áo buong lơ, lộ ra đôi chân thon dài cân xứng của cô, nút áo sơ mi chỉ gài mấy cái.

Sa Nghị đứng bật dậy, đi về phía Bối Bối, cởi áo khoác trên người mình khoác lên người cô, “Sao lại mặc vậy ra đây?”

“Người ta chờ lâu ời là lâu mà anh chưa vào, vì vậy ra đây xem thế nào thôi” Giọng nói của Bối Bối cần bao nhiêu quyền rũ thì có bấy nhiêu.

“Ồ đồ”

Bối Bối ôm cánh tay Sa Nghị, giả vờ như giật mình nhìn Lý Ly, “Ấy, thím à, lại là thím hả!!”

“Bối Bối, sao lại vô lễ thế” Nhìn thì có vẻ như Sa Nghị đang phê bình Bối Bối, nhưng trên thực tế, anh lại một lần nữa xác nhận thân phận trưởng bối của bà chị Lý Ly, Bối Bối là bậc dưới đương nhiên phải tôn trọng chị già kia rồi. Vả lại, mặc dù “trác cứ” nhưng anh không hề bảo Bối Bối phải xin lỗi.

“Chết, ngại quá....đi Lý....” Bối Bối làm bộ đáng thương quay về phía Lý Ly, “Xin lỗi”, Hai từ đằng sau cô nói cực kỳ đay nghiến.

Xoa đầu Bối Bối rồi Sa Nghị quay sang nói với Lý Ly, “Ngại quá, Bối Bối bị tôi chiều hư rồi, Lý tổng, chị đừng để bụng”

Nhìn hai người kẻ tung người hứng, Lý Ly hừ hạnh một tiếng, xô cửa đi ra ngoài.

“Haha....” Cánh cửa vừa đóng lại, Bối Bối lập tức cười tới gập cả người, cô bị Sa Nghị vác trên vai, đi vào trong, anh vươn tay, định tết vào mông cô một cái, thì mới phát hiện, tiểu yêu tình này không hề mặc quần lót, cô cởi truồng đi ra ngoài.

Chuyện này thì không thể tha thứ cho cô rồi, anh ném bé con xuống giường, cô vẫn còn nằm đó cười, thế là anh bèn cúi người hôn cô, rốt cục tiếng cười cũng ngừng lại.

Bối Bối hỏi Sa Nghị, cô cảm thấy công ty Sa Nghị chơi khá vui, ngày mai cô có thể tới nữa không?

Sa Nghị lập tức lắc đầu phản đối, một hai ngày thì còn được, nếu ngày nào cô cũng trốn học, chú Đồng chắc chắn không cho cô ở cùng anh nữa. Vả lại, anh nghi ngờ, cô bé này không phải tới để chơi, mà là tới phá hoại.

Bối Bối còn nói, nhưng cô mà không đi thì cô lại lo lắng về anh và cái thím kia.

Anh xoa xoa bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Yên tâm, chồng em rất kiên định, những kẻ phải để vợ ra trận thì đều là những thằng hèn. Tin tưởng anh, tuyệt đối đừng so sánh mình với người khác, nhìn là biết em hơn hẳn bọn họ rồi”

Được rồi, Bối Bối quay lại trường đi học vậy.

Còn về phần Lý Ly, chị ta vài lần chạy tới công ty Sa Nghị, nếu không phải thư ký báo rằng tổng giám đốc ra ngoài thì dù có gặp được người rồi cũng bị thái độ lãnh đạm của Sa Nghị đông cứng. Hơn nữa, Sa Nghị không biết làm thế nào mà lại quen được với bố Sa Ly, anh trực tiếp tìm ông bàn chuyện hợp tác làm ăn. Lý Ly bị Sa Nghị giày vò mất cả hứng, chị ta không còn là một cô bé nữa, không tán nể vậy thì bỏ qua, đi tìm mục tiêu tiếp theo thôi.

Sa Nghị xin nghỉ làm một tuần, bởi vì tuần sau Bối Bối sẽ tham gia kỳ thi tốt nghiệp. Dương Tiểu Phàn vốn định đón Bối Bối về nhà chăm sóc, nhưng Bối Bối nói ở nhà không thể chuyên tâm đọc sách vì bị quan tâm quá mức, vả lại mấy năm nay cô đều ở nhà Sa Nghị, giờ đổi chỗ ở sợ không quen.

Sa Nghị đảm nhiệm trọng trách săn sóc Bối Bối, Sa Nghị lên mạng tìm thực đơn, anh muốn làm cho cô những món ăn đa dạng, nào là ngũ cốc, khoai lang, thịt, trứng, sữa, đậu, rau, hoa quả, dầu mỡ các loại có đủ. Mỗi ngày, cô phải ăn 3 tới 4 trăm gam ngũ cốc, 500 gam rau, 1-2 loại hoa quả, 250-500 gam sữa tươi, 1 quả trứng qu, 100-150 gam thịt, 50gam cá, 50 gam đậu. Dựa vào đó, anh tìm một chuyên gia dinh dưỡng lên thực đơn cho cô.

Bối Bối không thích ăn trứng gà, vậy nên ngày nào Sa Nghị cũng đổi món để dỗ Bối Bối ăn, nào là trứng luộc, trứng chưng, trứng chần nước sôi, trứng đường. Nhưng Bối Bối lại có một ưu điểm, đó là thích uống sữa tươi, cho nên vóc dáng cô tương đối cao, khi kiểm tra sức khỏe trước kỳ thi, cô đo được 1.65m.

Mọi người trong nhà đều bận rộn vì kỳ thi tốt nghiệp của Bối Bối, nhưng đương sự lại rất ung dung, không hề cảm thấy áp lực, cô vẫn giống như ngày thường, chơi ra chơi, học ra học. Đặc biệt, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải chơi một bàn “World of goo”, gần đây Bối Bối cực kỳ say mê trò chơi này, trò này tựa như có ích cho trí tuệ, kiểm tra trí nhớ cũng không tệ, vậy nên Sa Nghị cũng kệ cô.

6 tháng 7, kỳ thi tốt nghiệp đã tới, hôm đó, cả nhà họ Đồng cùng nhau tới, ông Đồng còn đặc biệt xin nghỉ một ngày để đi cùng con gái. Thi môn đầu tiên xong, Dương Tiểu Phàn vẫn rất khẩn trương, bà muốn hỏi Bối Bối thi thế nào, nhưng lại sợ ảnh hưởng tới môn thi tiếp theo của con. Vẫn là Bối Bối hiểu nỗi lo của mẹ, cô bèn chủ động nói mình ôn tập rất khá, chắc chắn không thành vấn đề.

Buổi trưa, bọn họ thuê một căn phòng ở khách sạn 5 sao đối diện trường thi, cả nhà ông Đồng ngồi nghỉ ngơi bên ngoài ghế sofa, để cho Bối Bối vào trong nằm một chốc, tới giờ thi thì gọi cô dậy. Bối Bối chần chừ hồi lâu vẫn chưa chịu vào trong, ông Đồng nóng nảy, không biết con gái làm sao. Bối Bối lí nhí, nói muốn Sa Nghị theo mình vào, nghe con nói xong, ông Đồng không khỏi nhảy dựng lên, cuối cùng không còn cách nào, hôm nay con bé là lớn nhất, con nói gì thì chính là như thế đi.

Thật ra, không phải Bối Bối cố tình khiêu chiến quyền uy của bố, chẳng qua, một mình cô ở trong căn phòng xa lạ, cô sợ thôi mà, với lại, cô cũng thấy hơi căng thẳng, chưa chắc đã ngủ được, có Sa Nghị ở bên, cô cũng an tâm hơn đôi chút. Bối Bối cởi giày, mặc nguyên quần áo trèo lên giường, Sa Nghị tựa ở đầu giường ôm lấy cô. Bối Bối vòng qua hông anh, dựa đầu vào lòng anh, nghe thấy tiếng nhịp tim trầm ổn của anh, cô cũng từ từ bình tĩnh lại.

Môn thi cuối cùng kết thúc, cửa trường mở rộng, các thí sinh ủa ra, Sa Nghị vừa liếc mắt đã trông thấy cô bé con của anh. Cho dù Bối Bối cũng giống các bạn mặc áo sơ mi trắng và quần bò nhưng cô không hề đánh mất vầng hào quang của riêng mình, cô giống một viên ngọc quý sáng chói từ từ lộ ra ánh sáng. Cô bước nhanh về phía Sa Nghị, “Nghị Nghị, em hơi mệt, nhưng cuối cùng cũng xong rồi”, Lúc này, Sa Nghị mới cảm giác được, thật ra Bối Bối cũng thấy căng thẳng, vì cô không muốn mọi người lo lắng nên không hề biểu hiện ra ngoài, chỉ khi ở trong lòng anh, Bối Bối mới có thể không che giấu sự yếu đuối của bản thân.

“Bố, con muốn ăn cua đồng” Trưa hôm qua, Bối Bối muốn ăn món này nhưng ông Đồng sợ cô đang trong kỳ thi, ăn món ăn có tính lạnh này thì bụng sẽ không được tốt, vì vậy, ông đồng ý với con thi xong sẽ đưa cô đi ăn.

“Được, Bối Bối của bố muốn ăn gì thì phải đi ăn cái đó ngay”

25. Chương 25: Các Bạn Cùng Phòng Đáng Yêu

Sau khi tốt nghiệp nửa tháng là bắt đầu phải điền nguyện vọng, trường mà Bối Bối đăng ký chính là đại học S, chuyên ngành thiết kế thời trang và marketing. Dương Tiểu Phàn muốn sau khi tốt nghiệp Bối Bối sẽ tiếp Lovebaby của mình, bà cũng định thành lập nên một chuỗi công ty, tạo ra thương hiệu trang phục của riêng mình. Điều này khiến cho ông cụ Đồng, người đang rất mong đợi cháu gái tới thành phố H học đại học cụt cả hứng, vì để làm yên lòng ông nội, Bối Bối đành phải đồng ý với ông tới thành phố H nghỉ hè.

Không phải làm bài tập, không có áp lực học hành vào kỳ nghỉ hè nên Bối Bối chơi rất vui, cô còn cùng Đinh Đang đi một chuyến tới Cửu Trại Câu. Đinh Đang thi một trường ở vùng khác nên sau này không thể gặp nhau thường xuyên nữa, cả kỳ nghỉ hè này, hai cô gái nhỏ đều dính lấy nhau, nói không hết chuyện.

Tuy Bối Bối rất tự tin, nhưng tới lúc thực sự nhận được thư báo trúng tuyển, Bối Bối có cảm giác muốn khóc. Nhìn những con chữ trên tờ giấy báo đỏ tươi, cô cười khanh khách, cô thấy tương lai thật tươi đẹp và đầy niềm vui. Sau khi ông đồng nhìn thấy tờ giấy thông báo thì ông lập tức quyết định tổ chức vài bàn

tiệc ăn mừng, mời một số người thân thiết, ông nội nhà họ Sa cũng đi cùng ông cụ Đồng tới, hai người gần đây thân với nhau như hình với bóng.

Tối ngày tựu trường, vừa đúng lúc tối phiên ông Đồng phải đi khảo sát ở vùng khác, tuy trong lòng lo lắng, nhưng vợ ông, Dương Tiểu Phàn vẫn khuyên ông nên đi, vì vậy nhiệm vụ đưa Bối Bối tới trường lần này rơi lên người Sa Nghị.

Sa Nghị nâng valy nặng nề bỏ vào trong xe, cốp xa chật ních, “Bối Bối, sao mang nhiều đồ thế?” Anh còn muốn thỉnh thoảng gạt Bối Bối ra ngoài trường mà.

Dương Tiểu Phàn cười, mang vài túi hành lý nhỏ vào trong xe, “Không mang theo sao được, con biết mà, từ bé Bối Bối đã yếu ớt, lại bị dị và con làm hư, đây là lần đầu tiên Bối Bối sống độc lập, nếu không phải sợ không chứa nổi thì dì còn muốn cho con bé mang theo nhiều đồ hơn cơ!”

Nghe mẹ nói vậy, Bối Bối cũng mặc kệ, “Mẹ, con nào có yếu đuối tới vậy, vả lại không phải chủ nhật nào con cũng sẽ về nhà sao?”

Lên xe, đợi Bối Bối và mẹ cô cài dây an toàn xong xuôi thì Sa Nghị mới lái xe ra khỏi tiểu khu. Dọc đường đi tới trường học rất yên bình, thời tiết hôm nay khá nóng, Sa Nghị để hai mẹ con ngồi trong xe, còn mình đi làm thủ tục. Tác phong của Sa Nghị khá nhanh nhẹn, rất nhanh đã làm xong một loạt chuyện lớn như đăng ký, báo danh, anh cầm sổ tân sinh viên và chìa khóa phòng trong tay, rồi khẽ mở cửa xe.

“Dì Dương, có chìa khóa phòng của Bối Bối rồi, chúng ta cùng nhau lên xem đi!” Sa Nghị nhìn cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối, anh tiến lên đưa chìa khóa phòng cho Dương Tiểu Phàn.

Dương Tiểu Phàn cười, đẩy cửa xe bước xuống, “Sa Nghị, hôm nay vất vả cho con rồi, trời nóng vậy mà phải chạy ngược chạy xuôi, nào, đi nhanh thôi” Bối Bối xuống xe, thấy trán Sa Nghị lấm tấm mồ hôi vì nóng, cô nhìn mẹ đi trước mình, sau đó rút khăn tay, kiễng chân nhẹ nhàng lau giúp anh, “Nghị Nghị, chạy nhiều mồ hôi quá, em đi mua nước nhé”

Anh vươn tay, đặt lên một bên hông của cô rồi thât mặt hôn lên trán, “Không sao đâu, đừng lo, phải thu xếp xong hết mọi chuyện của em thì anh mới yên tâm được, không tự mình đi một chuyến, thì trong lòng luôn cảm thấy bức rút”

Bối Bối cười hì hì, cắn bờ môi dưới của anh, “Được rồi, mau buông em ra, đây là trường học, người qua người lại, bị nhìn thấy thì không tốt cho lắm”

Sa Nghị buông bàn tay giữ bên hông của cô ra, sau đó dễ dàng chuyển hướng qua nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, “Tất cả mọi người đều trông thấy mới tốt, như thế thì người ta mới không dám có ý gì với em”

Phòng trọ của Bối Bối ở tầng 3, họ lên cầu thang, bước vào căn phòng thứ hai, sau đó đẩy cửa phòng ra, căn phòng rất lớn, có bốn chiếc giường kê sát tường, chia làm 2 tầng trên và dưới, phía trên là giường phía dưới là bàn, nhìn có vẻ rất rộng, Dương Tiểu Phàn đang bận bịu cạnh chiếc giường sát cửa đang mở rộng, Sa Nghị đi tới, “Dì, để con”

Dương Tiểu Phàn cười vỗ Bối Bối một cái, “Con lớn vậy rồi mà còn bắt Sa Nghị làm giúp con, mau, tự mình trải ga đi”

Bối Bối “ạ” một tiếng, rồi cởi giày leo lên, lần đầu tiên phải ngủ trên cao như vậy cô thấy thật mới mẻ, ngồi trên giường, cô sờ đông ngó tây. Sa Nghị thấy giường khá cao nên có chút lo lắng, đáng ngủ của Bối Bối không được tốt, hy vọng cô đừng ngã xuống đất. Thấy Bối Bối leo lên giường lâu rồi mà ga cũng chưa trải xong, Sa Nghị gọi Bối Bối xuống để mình đích thân leo lên làm.

“Sa Nghị, con đừng chiều con bé quá” Thấy Sa Nghị cuối cùng vẫn leo lên giúp con gái, Dương Tiểu Phàn nói

“Cái này làm từ sợi bông, nhiều bụi lắm, con sợ Bối Bối bị ho mất” Sa Nghị cười tiếp lời bà

Nghe được những lời này của anh, Dương Tiểu Phàn thầm cảm thấy vui lòng, ai mà chẳng muốn con gái mình được con rể yêu thương như thế chứ.

Dần dần, người trong phòng nhiều hơn, ba cô gái ở cùng với Bối Bối cũng đã tới đông đủ, mỗi người đều tự dọn dẹp vị trí của mình. Dương Tiểu Phàn không mất bao lâu đã kết thân với mẹ của mấy cô gái đó, có hai cô bé từ nơi khác tới, còn một cô là ở thành phố S. Mấy bà mẹ như thể tìm đúng cạ nên vô cùng hưng phấn, họ gọi con mình ra để làm quen lẫn nhau, Bối Bối quan sát ba cô bạn cùng phòng, rồi cô cười chào hỏi họ, mấy cô gái cũng thân thiện, sôi nổi tươi cười đáp lại.

Dương Tiểu Phàn còn có việc ở cửa hàng nên đã đi nhờ xe về sớm, Bối Bối tiễn mẹ về xong, cô xoay người nhìn Sa Nghị, người vẫn chưa có ý rời đi, “Anh còn chưa về hả?”

Sa Nghị làm như không nghe thấy, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, “Bé à, năm Nhất đại học quy định bắt buộc phải ở nội trú, không còn cách nào khác. Đợi tới học kỳ sau em dọn về đi, anh lo lắng cho em lắm”

Bối Bối liếc anh một cái, “Em không thèm, em muốn được trải nghiệm cuộc sống đại học, người khác có thể tại sao em thì không?”

“Buổi tối không có ai ôm em, em ngủ được sao?” Sa Nghị cười nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên miệng, hôn một cái.

“Đáng ghét, còn lâu em mới mất ngủ nhé” Bối Bối nghĩ một đằng nói một lẻo, anh bắt đắc dĩ, cúi người hôn cô, “Vậy được rồi, mai anh sẽ tới nữa” nói xong, anh nhẹ nhàng ôm cô một lát rồi buông ra.

Nhìn theo chiếc xe của Sa Nghị vù vù lao đi, Bối Bối có chút không nỡ, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng cách xa Sa Nghị tới mấy ngày liền. Quay về phòng, Cung Huyền Vân và Lý Tĩnh đang nói chuyện với nhau, còn ở chiếc giường trong cùng sát cửa sổ, một cô gái đang ngồi trước bàn sắp xếp lại tài liệu học được phát. Dáng dấp Cung Huyền Vân khá tròn trịa, không hề hợp với cái tên thanh tú của cô bạn tỷ nào, cô nàng đang cầm trong tay một túi khoai tây chiên lớn, đôi mắt mở thật to, tò mò hỏi, “Đồng Dư Bối, người vừa rồi là bạn trai cậu đúng không?”

“Ừ” Cô cười với cô ấy, Bối Bối rất có thiện cảm với Cung Huyền Vân, cô thấy cô ấy rất đáng yêu.

Lý Tĩnh có vẻ hứng thú, cô nàng bèn dịch chiếc ghế, ra ngồi cạnh Bối Bối, “Bạn trai cậu đẹp trai thật đấy, lại rất tốt với cậu nữa, vừa rồi tớ nhìn thấy anh ấy hôn cậu nhé”

Bối Bối đỏ mặt, cô bạn ở giường trong cùng đang lật sách cũng ngẩng đầu lên, “Lúc tớ ra ngoài lấy nước cũng thấy cậu và bạn trai, xe của anh ấy nhìn đẹp nhỉ, đúng là có tiền nha”

Cung Huyền Vân thốt lên, “Wow, đẹp trai lại có tiền, Đồng Dư Bối, cậu đúng là hạnh phúc nhé, cậu xinh, mẹ cậu cũng đẹp nữa”

Bối Bối không chịu nổi sự nhiệt tình, quan tâm của các bạn, cô cầm mấy quả táo đặt trên bàn mà mẹ mang tới lên, “Tớ đi rửa táo, các cậu có muốn ăn không?” Vừa nói xong, cô liền nghe thấy Cung Huyền Vân la lên, “Tớ muốn, tớ muốn, tớ muốn”

Thấy niềm đam mê của Cung Huyền Vân dành cho đồ ăn như thế, Bối Bối nở nụ cười, cũng không tệ nhỉ, các bạn cùng phòng của cô rất dễ gần.

Bối Bối bắt đầu cuộc sống nội trú tại trường đại học của mình, nghe nói Bối Bối chỉ mới 16 tuổi, mọi người ai cũng vô cùng khâm phục và rất quan tâm tới cô em gái này. Sa Nghị không thể tới thăm Bối Bối mỗi ngày, nhưng ngày nào anh cũng gọi điện cho cô, ban đầu Bối Bối quả thực không quen một mình một giường, cho nên mỗi tối trước khi đi ngủ Sa Nghị sẽ gọi điện cho cô, trò chuyện với cô tới tận lúc cô ngủ, đó là nguyên nhân tiền điện thoại của Bối Bối tăng vọt, hơn nửa ngày hôm sau thức dậy điện thoại sẽ hết cả pin.

Chuyên ngành thiết kế thời trang và marketing là sự lựa chọn của ông bà Đồng sau khi bàn bạc với nhau, còn nguyên nhân chọn đại học sư phạm S là bởi vì chuyên ngành này chỉ có ở vài trường trên cả nước, giới thiệu về chuyên ngành này như sau: căn cứ vào nền công nghiệp hiện đại hóa của ngành may mặc hiện nay đòi hỏi chúng ta phải hội nhập quốc tế, trau dồi tri thức và kỹ thuật về thời trang và may mặc, lại vừa phải có kỹ năng về quản lý thương hiệu và marketing, có thể tham gia thiết kế trang phục và phát triển sản phẩm mới, quy hoạch thương hiệu và quản lý nhân lực.

Sau khi nhận thời khóa biểu, Bối Bối mới phát hiện, lĩnh vực cô phải học hỏi và tìm hiểu rất rộng, còn có các khóa học chuyên ngành như nguyên tắc Marketing về xu hướng thời trang và kỹ thuật, giới

thiệt về ngành công nghiệp thời trang, chiến lược tiếp thị thời trang, tâm lý người tiêu dùng may mặc, phát triển sản phẩm may mặc, thể hiện tính sáng tạo của thời trang, thiết kế thời trang và phân tích sản xuất, thương mại điện tử, nghiên cứu thị trường thời trang,.....vân vân và vân vân. Nhờ có Dương Tiểu Phàn mà từ bé Bối Bối đã thích phối đồ và phụ kiện, quần áo cô mặc thường được cô kết hợp thành một phong cách nhất quán, cho nên cô cũng không thấy quá khô khan, ngược lại, cô đi học rất chăm chỉ.

26. Chương 26: Nghiêm Thư Du Là Ai?

Bối Bối dần dần bắt đầu thích nghi với cuộc sống ở đại học, buổi tối Sa Nghị sẽ gọi điện tới, cô chỉ nói qua loa với anh vài câu rồi cúp máy, rồi đi ra trò chuyện với bạn cùng phòng. Trong lòng Sa Nghị cực kỳ bất mãn, Bối Bối không ý lại vào anh nữa, bây giờ lúc nói chuyện phớt lờ anh, vừa mở miệng ra là bọn lớp em thế nào ra sao, Vân Vân cùng phòng với em nói gì....

Mấy hôm nay, các hội nhóm trong trường bắt đầu tuyển chọn tân sinh viên, khắp sân trường nơi nơi đều là biểu ngữ tuyên truyền, có điều Bối Bối chẳng có hứng thú với mấy thứ này, mỗi lần thấy có bạn bắt chuyện, cô đều giả vờ như không nhìn thấy, rồi cúi đầu đi qua. Bối Bối cho rằng tham gia những hội nhóm này không có ý nghĩa gì cho lắm, phải đóng phí hội viên, thỉnh thoảng đi làm vài việc vặt, những người khác trong hội nhóm cũng không hơn gì bạn, trừ việc lớn tuổi hơn, đúng là chẳng có chút ý nghĩa thực tế nào.

Song Bối Bối nghĩ vậy, không có nghĩa là những người khác cũng thế, Cửng Huyền Vân đặt bàn tay tròn trịa của mình lên người Bối Bối, ánh mắt tròn xoe xin ý kiến, “Dư Bối, chúng ta đến báo danh câu lạc bộ kịch được không?”

“Không, tớ không đi đâu, cậu đi đi” Bối Bối lắc đầu, tiếp tục gửi tin nhắn cho Sa Nghị.

Cửng Huyền Vân cúi đầu, thở dài, “Tớ mà đi thì người ta cũng chẳng chọn tớ” Nghĩ tới hội trường câu lạc bộ kịch, trong mắt Cửng Huyền Vân không ngừng bắn trái tim, “Dư Bối, đi đi mà, điều kiện của cậu tốt như vậy nhất định có thể được chọn, nhân tiện dẫn tớ vào đó luôn”

Bối Bối véo một cái lên khuôn mặt bánh bao nhỏ của Cửng Huyền Vân, càng véo càng cảm thấy cô bạn này thật đáng yêu, “Là ai không chọn cậu, mắt người ta bị mù hả, Vân Vân của tớ đáng yêu như vậy” Vừa nói cô vừa dùng cả hai tay chà xát gương mặt bánh bao.

“Nữ sinh tới báo danh câu lạc bộ kịch nhiều lắm, xếp thành một hàng dài ý chứ, tớ thấy bọn họ đều đến vì hội trường đấy, mọi người đều nói anh ấy rất đẹp trai, dịu dàng, vả lại còn chưa có người yêu”

“Ồ mê trai, đẹp trai thì có thể làm cơm ăn đấy, đi thôi, đi ăn cơm”

Bị Bối Bối kéo đi, Cửng Huyền Vân làm bộ thăm thì, “Cậu không mê trai là đúng rồi, bạn trai cậu đẹp trai thế cơ mà”

Buổi tối, cả phòng nằm nói chuyện, Cửng Huyền Vân lại kêu gọi bạn cùng phòng đi báo danh câu lạc bộ kịch, cô bạn này chưa đạt được mục đích thì chưa chịu bỏ cuộc.

“Tớ nghe nói hội trường câu lạc bộ kịch tên là Nghiêm Thư Du, ở học viện tài chính quốc tế, mới năm hai nhưng rất nổi tiếng, nhiều nữ sinh thích anh ấy lắm” Người đang nói là Tiểu thiên hậu bà tám của phòng, mỹ danh Lý Tĩnh, cao đẳng sư phạm luôn nhiều nữ ít nam, tỉ lệ cực kỳ không cân đối, đặc biệt là đại học sư phạm S, tỉ lệ nam nữ là 1:4, dẫn tới thiếu thốn nam sinh, mà nam sinh chất lượng cao thì lại càng hiếm.

“Tớ thấy cũng thường thôi, tớ nhìn từ xa một lần rồi, cứ cho là đối với cậu thì đẹp trai đi, Dư Bối cậu nói xem?” Vu Văn luôn im lặng chợt lên tiếng hỏi Bối Bối.

Bối Bối đang trả lời tin nhắn cho Sa Nghị, Sa Nghị bảo Bối Bối ngày mai tới nhà anh ngủ, nghe thấy Vu Văn gọi mình, cô có chút mù mờ, “Hả, cái gì?”

“Dư Bối, cậu thật là đáng ghét, bọn tớ đang nói tới Nghiêm Thư Du đấy, thế mà cậu chẳng nghiêm túc tí nào” Giọng nói tức giận của Cửng Huyền Vân truyền tới

“Haha, chắc chắn Dư Bối đang tám chuyện với chồng đấy, đồ trọng sắc khinh bạn”

“Hả, không có, các cậu nói cái gì Nghiêm Thư Du cơ? Là ai đấy?”

“Hả hả hả hả hả, Nghiêm Thư Du chính là hội trưởng câu lạc bộ kịch, sao cậu lại có thể không biết chứ?”
Bạn học Cửng Huyền Vân gào lên

“À À, giờ thì biết rồi, nhưng anh ta làm sao?” Bối Bối vẫn hơi mờ mịt.

“Ôi” Ba người trong phòng đồng thanh thở dài

“Quên đi, cậu tiếp tục ngọt ngào với anh trai nhà cậu đi, tớ đi ngủ đây”

Sa Nghị rất nhớ Bối Bối, rất rất nhớ, một tuần rồi anh chưa được gặp Bối Bối, chỉ có thể nghe giọng nói của cô, Sa Nghị nghĩ ngày mai nhất định phải đón Bối Bối từ trường về, giả vờ nỗi tương tư của mình.

Hôm sau vừa tỉnh dậy thì Bối Bối đã bị hai cô bạn cùng phòng kéo đến câu lạc bộ kịch để báo danh, Vu Văn đã đăng ký một câu lạc bộ khác, ban đầu Bối Bối vốn không muốn đi nhưng Cửng Huyền Vân cứ rưng rưng nhìn cô, ánh mắt xuyên thấu người khác: Cậu mà không đi thì cậu không phải là người tốt, cậu xấu xa. Bối Bối không đành lòng cự tuyệt đành đồng ý tới, bản thân cô không có thiên phú diễn kịch nên không nhất định sẽ bị chọn.

Câu lạc bộ kịch được bố trí ở một phòng học nhỏ ở tầng ba một tòa nhà dạy học, lúc Bối Bối và mấy cô bạn tới thì bị tình huống trước mặt dọa cho sợ, nữ sinh tới đăng ký tham gia câu lạc bộ xếp thành hàng dài từ cửa phòng học tới tận cầu thang tầng 1, Lý Tĩnh vào trong giành lấy 3 tờ giấy đăng ký rồi đi ra, “Khoa trương quá đi” Bối Bối có chút khó hiểu.

“Òa, hôm nay còn đông người hơn hôm tớ tới” Cửng Huyền Vân rất hưng phấn

“Đương nhiên, hôm nay Nghiêm Thư Du đích thân tới phỏng vấn đó” Một cô bạn xếp hàng trước mặt bọn họ quay lại, nhìn Cửng Huyền Vân rồi nói thêm, “Tôi nói này, thật là, trọng lượng cậu không đạt tiêu chuẩn, vậy mà cũng tới, đúng là không biết tự lượng sức mình”

“Cậu...” Lý Tĩnh phát hỏa, Bối Bối thò tay kéo cô bạn lại, sau đó vỗ vỗ Vân Vân, kiêu ngạo, mở miệng nói, “Thật ra thì tôi cũng cảm thấy nên đặt lại tiêu chuẩn nhỉ, 1m55 còn chưa tới, vậy thì có thể diễn cái gì chứ?” Cô nhìn về phía cô bạn vừa nói, “Bạn học à, cậu thấy sao?”

Cô bạn kia đi giày cao gót còn chưa cao bằng Cửng Huyền Vân cao 1m60, chỉ trách cô ta tự mình gây chuyện trước, cô ta trợn mắt lườm bọn họ rồi quay đi.

Cửng Huyền Vân ủ rũ kéo Bối Bối, “Dư Bối, tớ...tớ không muốn đăng ký nữa”

“Mới có mấy câu mà cậu đã nhụt chí rồi hả, được rồi, ngoan nào, cậu có thể mà, tin mình” Bối Bối tiếp tục véo véo gương mặt bánh bao nhỏ của cô nàng.

Xếp hàng một giờ hơn nửa tiếng đồng hồ thì mới tới phiên bọn họ, nộp giấy đăng ký rồi đi vào trong giảng đường nhỏ, phòng học không lớn nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, ở góc phòng còn bày một vài đạo cụ sân khấu, một chàng trai đang cúi đầu ngồi đằng sau bàn dài. Cậu bạn kia viết lách xong thì ngẩng đầu lên nhìn, Bối Bối nghĩ trường học đông sinh viên là thế mà nhiều người vẫn thích Nghiêm Thư Du không phải không có lý lẽ.

Khác với vẻ lạnh lùng của Sa Nghị, Nghiêm Thư Du mang lại cho người đối diện cảm giác rất sạch sẽ, dáng người hơi gầy, tóc đen mềm mại rủ xuống trán, đôi mắt trong vắt như thủy tinh ngâm trong nước, khóe mắt hơi xếch lên, ngũ quan thanh tú mang theo vẻ tuấn tú, vừa đẹp trai lại vừa dịu dàng! Từ người của cậu ta tỏa ra khí chất rất phức tạp, giống như sự pha trộn của các loại khí chất vậy, trong vẻ dịu dàng cùng đẹp trai lại có cả sự độc đáo và tuấn tú của riêng mình.

“Đồng Dư Bối” Nghiêm Thư Du ngẩng đầu nhìn Bối Bối, giọng nói có vẻ kinh ngạc.

Bối Bối mơ hồ? Mình không quen người này mà!

“Á, hội trưởng, anh quen Dư Bối của bọn em hả?” Cung Huyền Vân trông thấy trai đẹp là lập tức sống lại, nghe thấy hội trưởng gọi tên Bối Bối, cô nàng vui muốn chết, hóa ra là quen nhau, vậy là có thể đi cửa sau nhỉ.

Cô bạn lại quay ra nhìn Bối Bối đang mù mờ nhìn hội trưởng.

“Không, tôi không quen” Nghiêm Thư Du nói, rồi cầm tờ giấy đăng ký mà bọn cô vừa điền lên quơ quơ, “Trên này có viết, ha ha” Nụ cười của Nghiêm Thư Du có vẻ con nít.

“À” Cung Huyền Vân hơi thất vọng.

Nghiêm Thư Du hỏi bọn cô vài vấn đề liên quan tới kịch, câu hỏi rất đơn giản, điều này khiến Cung Huyền Vân cho rằng người ta khinh chẳng buồn kiểm tra mình, chứ chẳng có hy vọng gì rồi.

“Hội trưởng, bọn em thực sự rất thích câu lạc bộ kịch, anh chọn bọn em có được không” Cung Huyền Vân bước lên, nói lấy lòng.

“Lần này, câu lạc bộ chúng ta chỉ chọn 10 người, vì tối nay lập tức sẽ tổ chức tiệc đón thành viên mới nên sẽ có chương trình biểu diễn, thời gian tập luyện không nhiều, các em khẳng định sẽ không gặp trở ngại chứ?” Nghiêm Thư Du nhìn về phía Bối Bối

“Áy áy, bọn em thì không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề, phải không, Lý Tĩnh, Dư Bối?”

“Tớ không sao, Dư Bối, còn cậu?”

“Tớ nghĩ là tớ sẽ không tham gia đâu, gần đây tớ hơi bận” Bối Bối suy nghĩ thêm, Sa Nghị luôn trách cô không ở bên anh, nếu tham gia câu lạc bộ kịch thì lại càng không có thời gian.

“Câu lạc bộ kịch sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của mọi người đâu, nếu như bạn có thể xin tôi nghỉ phép mà” Nghiêm Thư Du giải thích với Bối Bối

“Dư Bối, cậu đồng ý đi, cơ hội này rất tốt đấy”

Nghe mọi người khuyên nên cô đành cứ đồng ý trước đã, “Vây được rồi”

Vì vậy, từ đó ba người bọn họ chính thức trở thành thành viên câu lạc bộ kịch.

27. Chương 27: Tiếp Tục Ngọt Ngào

Tan buổi học chiều, Sa Nghị tới đón Bối Bối nhân tiện mời các bạn cùng phòng cô đi ăn cơm, ba cô bạn của Bối Bối đều rất hiếu kỳ về Sa Nghị, bọn họ gào thét muốn đi ăn món đắt tiền nhất, cuối cùng quyết định chọn Túy Ngư Tiên, cửa hàng nằm bên trái trường học, một cửa hàng khá nổi tiếng, đặc biệt món ăn tử của cửa hàng “Cá tẩm ngũ vị hương” luôn cháy hàng.

Bối Bối không đói lắm, cô ăn được vài miếng cá và húp vài ngụm canh thì không chịu ăn nữa, Sa Nghị thấy còn thừa nửa bát cơm bèn nhúu mày, rồi dỗ dành cô ăn thêm vài thìa thịt viên, anh dỗ dành mãi nên Bối Bối đành há miệng cho anh dứt một thìa, sau đó, Sa Nghị lấy giấy ăn lau miệng cho Bối Bối, anh đã quen với việc làm bảo mẫu cho Bối Bối, nhưng ba cô bạn kia lại cực kỳ kinh ngạc

“Ôi, cực phẩm, cực phẩm nha!” Cung Huyền Vân hâm mộ tới rớt cả nước miếng.

Sa Nghị thoáng nở nụ cười, vì đã thành thói quen nên anh không cảm thấy chuyện dỗ dành Bối Bối có gì đặc biệt cả, anh quay qua nhìn bạn Bối Bối với vẻ rất thân thiện.

Ăn cơm xong, tạm biệt bạn cùng phòng rồi Bối Bối theo Sa Nghị lên xe về nhà.

Theo thói quen, cô cởi giày, hai chân co lên trên ghế, Sa Nghị ghé sang thắt dây an toàn cho Bối Bối, tư thế ngồi này của cô khi phanh xe rất dễ bị cụng đầu nhưng cô lại thích, cho nên anh đành phải cận thận trông coi cô. Xoa đầu cô, rồi anh khởi động xe, “Bối Bối, mai em muốn đi chơi ở đâu?”

“Không muốn đi đâu, em mệt” Cô nhào qua ôm lấy Sa Nghị đang quặt bánh lái dọa cho anh giật cả mình, anh liên tục đẩy Bối Bối ra, để cho cô ngồi tử tế, Bối Bối cười hì hì, rồi lại nhào tới nữa.

“Ngoan nào, anh đang lái xe, đừng nghịch” Ánh mắt anh lóe lên khi nhìn Bối Bối, “Em đúng là tiểu yêu tinh giày vò người ta” nói xong anh lại duỗi tay véo mũi cô.

“Nghị Nghị, đi siêu thị nhé, em muốn uống sữa chua dâu tây”

“Hôm qua anh mua cho em rồi, lần trước không phải em bảo muốn ăn cả phô mai nữa sao, anh cũng mua hai hộp rồi” Anh ngoảnh lại nhìn bé con, cô đang gửi tin nhắn

“Gửi cho ai đấy?”

“Vợ em, hì hì” Hiện giờ đang rất thịnh hành trào lưu xưng hô thân thiết vợ, chồng.

“Vớ vẩn, vợ em ở đâu ra, em cũng là vợ của người ta đấy”

“Hừ, không nói với anh nữa, vô vị”

Thấy Bối Bối phớt lờ mình, tiếp tục nhắn tin với bạn, Sa Nghị một tay lái xe, một tay giắt lấy điện thoại của cô

“Này này, anh làm gì thế?” Bối Bối vươn tay giữ lại máy nhưng đánh không lại quân địch gian xảo

Sa Nghị liếc qua màn hình rồi ném trả điện thoại lại cho cô, “Hai cô nàng này, xưng hô duyên duyên” Biết Bối Bối đang nhắn tin với bạn cùng phòng, anh yên tâm đưa điện thoại lại.

“Hừ hừ” Bối Bối lấy điện thoại lại, không quên phát ra tiếng hừ bất mãn từ lỗ mũi

Về tới nhà, việc đầu tiên Bối Bối làm đó là lấy đồ ngủ sau đó đi tắm, ở trường phải dùng chung một nhà tắm lớn, hơi nước bên trong quá nồng, do đó nếu tắm 1 sẽ thiếu dưỡng khí. Tuần này, Bối Bối chỉ tắm qua loa rồi đi ra, bây giờ cuối cùng cô cũng có thể thỏa thích tắm rửa rồi.

“Vội thế làm gì, để anh xả nước đã” Sa Nghị thấy Bối Bối cởi giày xong, định phóng luôn tới phòng tắm bèn kéo cô lại

Xả nước ấm xong, anh gọi Bối Bối vào, trong tay bé con này còn cầm một túi khoai tây chiên, “Để khoai tây chiên ở ngoài đi, tắm xong rồi lại ăn”

“Không, em muốn ăn” Cô đặt túi khoai tây chiên xuống chiếc ghế cạnh bồn tắm, rồi bắt đầu cởi quần áo, loáng một cái đã cởi sạch sành sanh, sau đó cô nhảy vào trong nước, ném áo lót và quần chip cho Sa Nghị

“Thay khi nào, có muốn giặt không?”

“Hôm qua ạ, à anh gọi điện ẹ em nói em ở bên này với anh chưa?”

Anh khuấy chậu nước, bắt đầu giặt áo lót và quần chip cho Bối Bối, đồ Bối Bối thay khi tới tháng bình thường đều do Sa Nghị giặt, “Gọi rồi, mẹ em bảo anh trông chừng em, không cho ăn đồ thiếu dinh dưỡng, không tốt cho sức khỏe”

“Đấy toàn là đồ anh mua cho em mà” Bối Bối quệt dầu gội lên đầu, vừa bắt đầu xoa tóc, vừa nói

“Ồ không có lương t

“Hihi”

Tắm rửa xong, Sa Nghị lấy khăn, bọc lấy bé con giống như một con nhộng rồi ôm về phòng.

“Có phải ăn không ngon miệng không? Gầy đi rồi này”

“Gầy đâu mà gầy, anh nhìn này, nhìn này, không có nhé” Cô trần truồng, nhảy tới nhảy lui trên giường, may mà giường này chất lượng tốt, vừa to vừa mềm mại, tuy giường ở ký túc xá có đệm ở dưới nhưng không thoải mái như giường Simmons.

Sa Nghị bắt lấy Bối Bối đang lảng quăng, anh ôm chặt lấy cô, môi anh chạm vào môi cô, càng hôn càng sâu, mãi tới tận lúc Bối Bối không thở nổi nhưng tuy anh không hôn nhưng đôi môi anh vẫn không rời đi mà nhẹ nhàng dính cùng một chỗ với cô.

“Nhớ anh không?” Sa Nghị xoa tấm lưng trần trụi vẫn còn vương vít mùi hương vừa mới tắm xong của cô

“Không nhớ” Bối Bối dứt khoát nói, nói chuyện kiểu này thật là kỳ quái, cô có thể cảm nhận được cả hơi thở của anh, nói xong anh lại còn đem cô ra để trêu chọc

Bốn cánh môi lại dán vào nhau, đầu lưỡi của Bối Bối chậm rãi thăm dò, giống như đứa trẻ hay ỷ lại, từ từ cọ xát vào trong, tới bên trong khoang miệng anh, cô đảo một vòng, sau đó tìm kiếm lưỡi anh, ph với tiết tấu của cô, anh và cô triển miên dầy dụa một lượt. Sa Nghị chậm rãi cởi nút áo sơ mi của mình, Bối Bối lập tức sán lại, ghé sát ngực anh gặm hai cái, lại còn khiêu khích điểm nhạy cảm của anh nữa, “A, Bối Bối, nhẹ thôi, em muốn mạng của anh hả?”

Cô nhảy lên ngồi trên người Sa Nghị, cái mông nhỏ của cô mân mê ngay phía trên bụng dưới của anh, bàn tay của Sa Nghị cũng hướng về phía cái mông nhỏ của cô mà ve vuốt, Bối Bối cười không ngớt, ghé sát lỗ tai anh nói, “Nhớ em không?” cô học theo giọng nói vừa rồi của Sa Nghị.

Anh xoay người, áp Bối Bối bên dưới thân, “Sao có thể không nhớ chứ” nói xong, anh lập tức tiến vào, lần này, cả hai người đều rất thoải mái.

(...)

Lau đi những giọt mồ hôi của người yêu, rồi anh lật người nằm sang bên cạnh để không đè lên người cô nữa, cô ghé đầu nằm dựa trên lồng ngực Sa Nghị, véo hạt đậu đỏ của anh.

“Ngoan, buông tay nào, không phải em ầm ĩ bảo không muốn nữa sao, hay là vẫn muốn nữa”

“Được thôi” bàn tay của cô thôi không lộn xộn nữa, “Nghị Nghị, em tham gia câu lạc bộ kịch nhé”

“Em nghĩ gì mà đăng ký cái câu lạc bộ ấy thế?” Anh vươn tay rút mấy tờ khăn giấy để lau

“Là Vân Vân nhìn trúng hội trưởng của người ta, vì vậy bèn kéo em tới”

“Ngốc, em đi theo góp vui gì chứ”

“Hi hi, nói cho anh nghe nè, hội trưởng người ta quả thật có chút đẹp trai đấy”

Sắc mặt Sa Nghị sa sầm lại, anh lạnh lùng nói, “Phụ nữ có chồng rồi, chú ý hình tượng”

“Hứ, quỷ hẹp hòi”

Hai người bọn họ ở nhà ngọt ngọt ngào ngào, trải qua một ngày chủ nhật “đoạn tuyệt với nhân thế”, buổi sáng thứ hai, Sa Nghị mới đưa Bối Bối về trường. Xe của anh trực tiếp chạy thẳng tới bên dưới khu ký túc xá, hôm qua Bối Bối phàn nàn giường ở ký túc xá cứng quá, do đó hôm nay anh đặc biệt đem một chiếc đệm mềm mại đến. Có điều, ngoài lúc tân sinh viên mới nhập học, thời gian còn lại ký túc xá đều cấm nam vào, Sa Nghị hơi lo lắng, đứng im, ôm lấy Bối Bối.

“Bối Bối, em gọi cho bạn cùng phòng xuống đón đi”

“Em vừa nhắn tin, bọn họ tới thư viện không có ở phòng, không sao đâu, em bê lên được” Cô ra sức lôi cái đệm, cô chỉ chăm chăm nhìn phần trên nên phần phía dưới bèn rút xuống đất, Sa Nghị vội đi lên đỡ

“Anh đi xin người quản lý cho vào trong với em, Bối Bối, đợi đây nhé” Sa Nghị đặt chiếc đệm xuống, rồi đi tìm phòng của nhân viên quản lý ký túc xá.

Trong chốc lát Sa Nghị đã trở lại.

“Người ta đồng ý rồi sao?” Bối Bối hiếu kỳ, người quản lý ở đây rất nghiêm mà.

“Đương nhiên, đi thôi”

Rất nhiều sinh viên đã lên lớp, vì vậy trên hành lang cũng không có nhiều người, Sa Nghị mở cửa ký túc xá, nhìn gói thịt bò khô ăn dở đặt trên bàn Bối Bối, sách vở ngổn ngang, anh bèn bắt tay vào thu dọn

“Á, á, gói thịt bò khô kia em mới bóc thôi, đừng ném nhé”

“2 ngày rồi còn gì, ăn vào sẽ đau bụng đấy, anh sẽ mua gói mới cho em”

“Bé gấu đặt ở đó, áy áy, anh đừng đụng vào chỗ đó” Bối Bối chỉ huy, “Nghị Nghị, lúc này anh nói với quản lý ký túc như nào thế?”

“Còn có thể nói gì chứ, nói rằng anh là chồng em”

Bối Bối hoàn toàn ngây người, cô hỏi với vẻ không thể tin nổi, “Thật hay giả đấy? Anh còn muốn em học ở trường này nữa không, em không sống nổi mất!!!”

Thấy Bối Bối phát hỏa, Sa Nghị không đùa cô nữa, “Lừa em thôi anh nói anh là người nhà em, đặt chứng minh thư ở đó, được rồi, anh đi đây, nói với người ta chỉ lên 20 phút thôi mà”

Anh ôm Bối Bối, hôn hít vài cái rồi không để cô tiễn mình xuống nữa.

28. Chương 28: “hài Hòa” Gặp Nhau

Vài hôm sau, người của câu lạc bộ kịch thông báo muốn mở cuộc họp bàn bạc về các tiết mục chào đón tân sinh viên, Cửng Huyền Vân rất tích cực, chưa tới giờ họp mà cô nàng đã lôi kéo mọi người chạy tới phòng họp. Trong phòng lác đác vài người, bọn họ chọn vị trí chính giữa, được che khuất bởi bức tường rồi ngồi xuống, nằm dài ra bàn.

“Xin chào, các bạn có phải sinh viên chuyên ngành thiết kế thời trang và marketing không?” Bọn họ ngẩng đầu lên, hóa ra là Nghiêm Thư Du đang đứng ở khoảng trống trước mặt nhìn bọn họ.

“Đúng vậy, đúng vậy, hội trưởng vẫn còn nhớ bọn em ạ” Cửng Huyền Vân đắc chí nói

“Ha ha, vẫn nhớ, bởi vì các em là ba sinh viên duy nhất thuộc khoa thiết kế thời trang và marketing, chương trình lần này của chúng tôi cần nhờ các em chọn trang phục giúp, được không?”

“Đương nhiên có thể, không thành vấn đề, anh cứ nói đi ạ”

Bối Bối nhú mày, nói thẳng, “Nhưng bọn em là sinh viên mới, chỉ vừa mới nhập học được một tuần nên chắc không giúp được mọi người nhiều”

Lúc này, Cửng Huyền Vân mới nhớ ra, hình như quả thực bọn họ chỉ có cái danh hão, chứ bọn họ đã học được hết tinh hoa đâu.

“Không sao, vì các em là người chuyên nghiệp nên tôi nghĩ khả năng chọn trang phục cũng không tệ lắm, tôi tin các em có thể làm được” Nghiêm Thư Du cười chân thành.

“Dạ, nếu hội trưởng đại nhân đã nói thế thì chúng em không thể từ chối rồi” Lý Tĩnh phụ họa.

“Đừng gọi tôi thế, gọi tên là được rồi, tôi là Nghiêm Thư Du. lát nữa họp xong, các em ở lại, tôi sẽ nói qua cho các em nghe một chút về hoạt động lần này nhé!”

Mọi người đã tới gần đông đủ, căn phòng 40 người không còn chỗ trống nào.

Người chủ trì buổi họp không phải là Nghiêm Thư Du, mở đầu cuộc họp là tiết mục tự giới thiệu của thành viên mới, tới phiên Bối Bối, cô tùy cơ ứng biến, nói một cách rất tự nhiên phóng khoáng, “Chào mọi người, tôi là Đồng Dư Bối, rất hân hạnh được làm quen người” thấy người đứng lên lần này là một mỹ nữ xinh đẹp, có người ngồi dưới bèn huýt sáo.

Mục đích cuộc họp này đơn giản chỉ để động viên mọi người, sau đó, Nghiêm Thư Du giữ mấy cô nàng ở lại và xin số điện thoại cùng QQ của bọn họ, anh nói sẽ nhanh chóng gửi cho bọn họ mẫu trang phục, mong bọn họ sẽ chuyên tâm giúp.

Ngày hôm sau, Bối Bối gần như đã quên mất chuyện này, một hôm nào đó, cô ở trong phòng lên mạng, chiếc laptop này là Sa Nghị mua cho, đèn flash lóe lên từ chỗ logo apple. Biểu tượng chú chim cánh cụt nhỏ hiện lên, cô liền nhấn vào để bật lên.

(*Biểu tượng của chương trình chat QQ là chim cánh cụt)

(14257289XX) đề nghị thêm bạn. Thông tin kèm theo: Nghiêm Thư Du

Bối Bối nghĩ chắc là các cô nàng kia cũng nhận được lời mời kết bạn này nên cô lập tức đồng ý.

Ming Tỷ.14:20:40

Đồng Dư Bối?

Bé con Sa gia 14:20:5

Ừm

Ming Tỷ. 14:21:05

Tôi là Nghiêm Thư Du

Bé con Sa gia 14:21:08

Em biết rồi. Vừa mới nhìn thấy

Ming Tỷ. 14:21:05

À, nickname của em rất đáng yêu

Bé con Sa gia 14:22:08

Hi...cảm ơn

Nickname “Bé con Sa gia” này là do Sa Nghị nhất quyết đặt, hơn nữa không cho phép cô sửa lại, các bạn thân của cô khi thấy thì đều bật cười, Bối Bối không còn cách nào khác.

Ming Tỷ. 14:22:

Giờ em có rảnh không?

Bé con Sa gia 14:22:20

Có ạ

Ming Tỷ. 14:22:24

Vậy để tôi gửi ảnh cho em xem qua

Cửa sổ trên máy tính thông báo có một tập dữ liệu đang được truyền tới, Bối Bối ấn nhận, tốc độ download rất nhanh, cô mở ra nhìn, trong đó có khoảng mười mấy hình ảnh trang phục cổ trang.

Bé con Sa gia 16:10:20

Em cần phải làm gì?

Ming Tỷ. 16:10:24

Em xem hết rồi chứ, có 2 loại, em nhìn qua đi, tôi gửi kịch bản lần này cho em, em giúp tôi chọn ra trang phục phù hợp với niên đại và địa vị của nhân v

Bé con Sa gia 16:10:40

Được ạ, có điều các bạn em không có ở đây, đợi lát nữa em ấy đưa xem luôn rồi cùng nhau chọn.

Ming Tỷ. 16:10:44

Khỏi cần đưa các em ấy xem, tôi đã phân công cho họ nhiệm vụ khác rồi

Bé con Sa gia 16:10:50

...Được rồi, vậy em xem xong sẽ sớm trả lời anh sau.

Vài hôm sau Bối Bối mới đọc xong kịch bản, cô sửa sang lại tài liệu rồi gửi lại cho Nghiêm Thư Du. Tài liệu rất cặn kẽ, mỗi nhân vật đều được Bối Bối trình bày các nét đặc sắc về trang phục và sự linh hoạt. Nghiêm Thư Du xem xong nói rằng, anh cảm thấy đây còn vượt ra khỏi sự mong đợi và tưởng tượng của bản thân, rất tốt, do đó anh muốn mời Bối Bối đi ăn cơm. Song cứ chần chừ mãi, cuối cùng quyết định sẽ đi ăn vào trưa ngày thứ sáu, Vân Vân về nhà, Lý Tĩnh thì đi gặp bạn học ở ngoài trường, chỉ còn Bối Bối và Vu Văn ở lại phòng. Cô rủ Vu Văn đi cùng nhưng cô ấy lại có hẹn, vì vậy cô đành thay quần áo rồi đi một mình tới chỗ hẹn.

Bối Bối chưa từng đến đó lần nào nên Nghiêm Thư Du đứng ở dưới lầu đón cô, người đi cùng nhau, Bối Bối có chút không quen, cô thoáng chững lại để kéo dài khoảng cách, dọc đường đi có rất nhiều người chào hỏi Nghiêm Thư Du. Nhà hàng nhỏ nằm ở cổng trường học, do một đôi vợ chồng về hưu mở ra, tuy không to nhưng lại rất sạch sẽ, rõ ràng Nghiêm Thư Du là khách quen ở đây, ông chủ cũng lên tiếng chào hỏi anh.

“Ngồi đi, thức ăn ở đây không tệ đâu, tôi và bạn cùng phòng cũng hay tới đây lắm”

“Ừm, được ạ” Bối Bối phát hiện bát đĩa bày trên bàn khá đặc sắc, bát gốm màu xanh biếc, đĩa bằng gỗ lim.

“Tôi có thể gọi em là Dư Bối không?” Nghiêm Thư Du đột nhiên hỏi.

“Dạ?...À” Bối Bối không chấp nhận cũng chẳng từ chối, cô không thích đàn ông gọi cô thân thiết như vậy

“Dư Bối, lần này cảm ơn em nhé”

“Không có gì, em cũng là thành viên câu lạc bộ kịch mà, việc nên làm thôi”

“Haha, Dư Bối em tốt nghiệp trường nào?”

“Trường Nhất Trung”

“Thật khéo, tôi cũng vậy, vậy tính ra em là đàn em của tôi rồi”

Bối Bối hé miệng cười, cô cũng không thừa nhận. Chợt cô thấy hơi lạnh, có điều đúng lúc này thức ăn được dọn lên, Bối Bối bắt đầu vui vẻ ăn cơm, thức ăn ở đây khiến một người luôn kén chọn như Bối Bối cũng phải cảm thấy không tệ, cô nghĩ lần sau phải dẫn Sa Nghị đi ăn thử mới được.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại của Bối Bối vang lên, cô lôi ra nhìn, là Sa Nghị.

“Bé à, em đang ở đâu?” Điện thoại vừa nói thì đã truyền tới giọng nói của Sa Nghị

“Em đang ăn cơm” Cô vừa khảy đĩa gấp một miếng sườn vào miệng, tiếng nhau nhau nhàu vang lên, sườn chua ngọt ở đây ăn ngon thật đấy

“Thế hả, ở căn tin à? Anh tới tìm em”

“Hả, em không ở căn tin, không phải anh đang ở công ty chiều mới tới sao?”

“Anh tan sớm, không ở căn tin à? Vậy em đi ăn cùng ai thế?” Bối Bối luôn ăn cơm ở căn tin trường, Sa Nghị làm cho cô thể cơm trị giá 500 tệ. Cô bé con này rất lười, không thích ra khỏi trường, cô thà ăn ở căn tin còn hơn, may mà căn tin thức ăn cũng nhiều, nếu không Sa Nghị không yên tâm nổi

“Cùng một người bạn học, anh ở trong trường rồi à?” Bối Bối thoáng nhìn Nghiêm Thư Du, cô nghĩ nếu giờ Sa nghị tới đón cô vậy thì không tốt cho lắm.

“Ừ, đang ở dưới ký túc xá của em, còn định dẫn em đi ăn cơm, em đang ở đâu, anh tới đón”

“À, em đang ở khu hộ gia đình, đợi chút, em hỏi người ta”

Bối Bối áy náy nhìn Nghiêm Thư Du, “Xin lỗi, bạn trai em tới đón”

Nghiêm Thư Du cúi đầu, một lát sau anh nói, “Haha, không sao, vừa khéo chúng ta chỉ mới bắt đầu ăn, gọi bạn trai em tới ăn cùng đi”

“Nghị Nghị, anh ăn chưa...” Bối Bối còn chưa nói hết câu thì đầu dây bên kia truyền tới âm thanh tức giận của Sa Nghị, “Em ăn cơm cùng đàn ông hả?”

“Anh sao thế?” Nghe thấy giọng nói giận dữ của anh, Bối Bối có chút khản trương.

“Nói địa chỉ”

Chưa tới năm phút sau, Sa Nghị mệt mỏi lao tới như một cơn gió, anh tiến lên ôm chầm lấy Bối Bối, rồi quay lại giơ tay về phía Nghiêm Thư Du, “Chào cậu, tôi là bạn trai của Bối Bối, Sa Nghị”

Nghiêm Thư Du hí hóp mắt, giơ tay ra, “Chào anh, tôi là đàn anh của Dư Bối, Nghiêm Thư Du”

Bối Bối thấy hai người họ bắt tay cả nửa ngày trời mà vẫn chưa buông ra, cô ngây người, hai người này có gian tình à?

“Này” Bối Bối lên tiếng

“Khụ” Sa Nghị buông tay ra rồi ngồi xuống

“Haha, Bối Bối của tôi làm phiền cậu rồi” Sa Nghị cười hí hóp mắt nhìn Nghiêm Thư Du. Vừa nghe thấy những lời này, Bối Bối thấy kỳ quái, vừa rồi anh còn tức giận, sao giờ lại khách khí tới vậy

“Không phiền, chuyện nên làm thôi, Dư Bối đã giúp tôi một việc gấp” Nghiêm Thư Du nâng chén trà lên, thổi thổi hơi nóng.

“À? Chuyện gấp gì thế, sao Bối Bối chưa từng nhắc qua với tôi nhỉ” Vừa nói anh vừa nhìn Bối Bối, Bối Bối rất không có chí khí, lập tức giải thích rõ, “Là chuyện của cậu lạc bộ kịch, em nói qua với anh rồi còn gì”

“Ra thế, cậu lạc bộ kịch, đúng rồi, Bối Bối đã từng nhắc qua, chút chuyện nhỏ này Bối Bối cũng nên làm, cậu không cần để trong lòng”

29. Chương 29: Nếu Như Đây Là Ngược.

Dù thế nào đi chăng nữa thì Bối Bối cảm thấy bầu không khí giữa hai người này không được bình thường cho lắm, cực kỳ không bình thường, nói thế nào nhỉ, không phải bọn họ gương cung bạt kiếm, ngược lại, bọn họ rất khách khí với nhau, khách khí một cách lạ lùng, bầu không khí “hài hòa” hơn bao giờ hết.

Cơm nước xong xuôi, lúc tạm biệt Nghiêm Thư Du, hai người đàn ông này còn lưu luyến “nắm tay” mãi không buông, chỉ thiếu nước không thể tiến xa hơn vì cùng giới tính.

Lên xe, Bối Bối lập tức phát hiện sắc mặt Sa Nghị có vẻ khác biệt, trông anh rất u ám dọa người.

“Nghị Nghị, anh không sao chứ?” Bối Bối vươn tay chạm vào người anh, nhưng chưa kịp chạm thì Sa Nghị đã nhanh như chớp né tay ra.

Anh nổ máy xe, lao vút ra ngoài, Bối Bối còn chưa thắt dây an toàn, kết quả đầu cô bị đập vào cửa sổ xe, vang lên một tiếng bốp, Bối Bối ôm đầu, túi thân rơi nước mắt.

Tốc độ chạy xe của Sa Nghị chậm lại, có điều anh vẫn chẳng thèm chú ý tới cô, Bối Bối bắt đầu thút thít khóc, thấy Sa Nghị vẫn ngó lơ mình vì vậy cô dần dần khóc to lên, khóc tới nỗi nước mắt nước mũi tèm nhem, không cần giữ hình ảnh hình tượng gì

Xe chợt ngừng lại, Sa Nghị tựa trên vô lăng, nhìn thẳng phía trước, song vẫn không nhìn cô.

Bối Bối cảm thấy cực kỳ tủi thân, cô không làm gì mà sao Sa Nghị lại đối xử như vậy với cô, “Huhu, anh sao lại làm như thế với em....huhu”

“Em cùng cậu ta có quan hệ gì?” Sa Nghị thở dài, cuối cùng cũng mở miệng.

“Huhu....không phải đã nói với anh rồi sao, anh ấy là hội trưởng của bọn em...”

“Hừ, hội trưởng? Chỉ là hội trưởng mà lại mời em đi ăn cơm riêng hả?”

“Thật mà, chỉ là hội trưởng thôi, còn chưa nói chuyện vượt quá hai câu ấy”

“Chưa nói chuyện quá hai câu vậy mà cũng đi ăn cơm riêng với đàn ông được, em giỏi quá rồi đấy, Đồng Dư Bối!!!!”

Từ trước tới giờ Sa Nghị chưa bao giờ gọi thẳng cả họ cả tên cô, lần này Bối Bối cũng nổi giận, “Anh đừng có vô lý thế....anh chưa bao giờ như thế này cả”

“Anh vô lý hả? Anh vô lý vậy thì ai có lý? Cậu ta?” Sa Nghị nghiêng người, nắm chặt

“Anh...anh...” Nói được hai chữ anh, rồi không nói thêm được gì nữa, khuôn mặt của cô đỏ bừng lên vì tức giận

“Anh...anh làm sao? Sau này không được gặp cậu ta nữa” Sa Nghị bá đạo tuyên bố

“Dựa vào cái gì?” Bối Bối búnh bình hỏi

“Haha, dựa vào cái gì, dựa vào anh là chồng em” Từ cuối cùng vừa bật ra thì Sa Nghị nín đầu Bối Bối lại rồi hung hăng hôn lên môi cô

Hai người đều tức giận, không ai nhường ai, hôn không được mà không hôn cũng chẳng xong, Sa Nghị hung dữ, hôn tới nỗi đầu lưỡi của Bối Bối nhói đau, rốt cục cô cũng không kìm được tiếng khóc.

“Huhu, anh không biết xấu hổ, huhu, anh không phải là chồng em”

Anh vùi đầu Bối Bối vào trước lồng ngực mình, “Ai dám nói anh không phải, trừ anh, ai dám?”

“Huhu...” Vừa khóc cô vừa hung hăng đá anh

“Được rồi, bảo bối, đừng khóc, rõ ràng thằng kia có ý đồ với em, sau này đừng lại với hắn nữa”

“Vớ vẩn, ý đồ cái gì, người ta chỉ mời em một bữa cơm thôi mà, huhu...”

“Bé à, anh là đàn ông, anh hiểu rõ ánh mắt của người đàn ông khi nhìn người phụ nữ mình thích thế nào, tình cảm cậu ta dành cho em chính là ái mộ”

“Em không thấy thế, hừ, anh kiểm soát, chẳng qua anh không thích em tiếp xúc với người khác”

“Bé à”

“Không nghe, không nghe, không nghe....anh khốn khiếp, vừa rồi còn khiến em bị cụng đầu”

Vừa rồi chỉ mãi lo tức giận anh quên bém mất chuyện này, anh vội vàng quay ra xem xét, trán cô đỏ ửng một mảng, còn hơi sưng lên làm anh đau lòng gần chết.

“Bé à, anh xin lỗi, anh sai rồi, còn đau không em” Anh vươn tay ra định xoa, nhưng lại sợ làm đau cô.

“Đau muốn chết, hừ” Bối Bối bĩu môi

Anh hôn lên môi Bối Bối, “Lát nữa về rồi anh bôi thuốc cho nhé, bé con của anh đừng khóc!”

“Hừ”

Sau hôm đó, Bối Bối bị “quản chế” rất nghiêm, chỉ cần cô không phải lên lớp thì Sa Nghị đều sẽ tới đón cô đi, làm cho Nghiêm Thư Du vài lần gửi tin nhắn online mà không nhận được hồi đáp, Bối Bối cũng nào dám trả lời anh ta. Tuy cô không cảm thấy Nghiêm Thư Du có tình ý gì với mình song lời của Sa Nghị cô cũng không dám không nghe, tránh cho anh không hài lòng, lại nổi dóa.

Buổi trưa cô muốn tới siêu thị gần trường mua đồ ăn vặt, Sa Nghị có việc nên tối đón cô trễ, nhưng cô rất đói bụng, đành phải đi mua đồ ăn trước.

“Dư Bối”

Thấy có người gọi, Bối Bối theo phản xạ quay lại, hóa ra là Nghiêm Thư Du

“Haha, sao nhìn thấy tôi lại giật mình thế, mấy lần tôi gửi tin online cho em mà không thấy em trả lời”

“À, vậy hả, chắc lúc đó em bận nên treo QQ” Bối Bối giả ngu

“Em tới siêu thị mua đồ?”

“Dạ, vâng”

Nghiêm Thư Du đột nhiên chuyển đề tài, “Hôm đó em có sao không, hình như bạn trai em có tính chiếm hữu rất mạnh thì phải” dừng lại một chút, “Như vậy không tốt lắm”

“Haha” Bối Bối cường ngượng ngùng, cô không quen thảo luận vấn đề này với người lạ nên có chút lúng túng

“Dư Bối, em không cảm thấy tức giận sao?”

“Không hề” Bối Bối bây giờ chỉ muốn rời đi nhanh chóng mà thôi

“Haha, Dư Bối, em rất đặc biệt”

“Hả, à vâng, cảm ơn, em còn có việc nên đi trước đây, tạm biệt” Đồ ăn còn chưa kịp mua, Bối Bối rời đi tựa như muốn chạy trốn, do đó cô không hề hay biết, sau khi cô rời đi, Nghiêm Thư Du vẫn luôn nhìn chăm chăm theo bóng lưng của cô

Hiện tại, ngay cả bản thân Bối Bối cũng đã cảm thấy Nghiêm Thư Du hình như có ý đối với mình, kỳ quái thiệt, căn bản cô chưa từng gặp anh ta mà, chẳng lẽ anh ta “nhất kiến chung tình” ư? Lắc đầu, cô vẫn nên về làm tổ ở ký túc xá, thế là an toàn

Vừa về tới nhà, chuyện đầu tiên cô làm chính là tắm rửa, bật máy tính, mở QQ, gần đây Bối Bối rất thích đi trộm rau, lúc nào cô cũng lôi kéo Sa nghị giúp một tay.

Sa Nghị giúp Bối Bối thu hoạch rau xong rồi mà cô vẫn chưa tắm xong, anh định tắt QQ của cô đi thì một biểu tượng thoáng lóe lên, anh mở ra, một nickname xa lạ, có điều lại có tên ghi chú phía sau: Nghiêm Thư Du

Nghiêm Thư Du. 19:21:05

Dư Bối

Nghiêm Thư Du. 19:21:10

Dư Bối, xin lỗi về buổi chiều nay nhé, tôi không nên nói những lời đó

Nghiêm Thư Du. 19:21:16

Em không quan tâm tới tôi nữa hả?

Nghiêm Thư Du. 19:21:18

Tôi không cố ý chia rẽ mối quan hệ giữa hai người đâu, chẳng qua chỉ là nhắc nhở

Nghiêm Thư Du. 19:21:20

Dư Bối. Em có đó không?

Chắc là anh chàng biết Bối Bối đang không online nên rốt cục lấy được dũng khí mở miệng.

Nghiêm Thư Du. 19:21:30

Tôi thích em, Dư Bối. Lúc tôi còn học ở Nhất Trung, em nhỏ hơn tôi 1 tuổi, tôi đã chú ý tới em từ rất lâu rồi, nhưng tôi không dám tới gần em, tối hôm ấy em bảo tôi đưa về, dù chỉ là lợi dụng tôi để làm bạn trai em ghen, song tôi vẫn rất vui, có lẽ tất cả những chuyện này em đều không nhớ, em không nhớ tôi. Đúng vậy, tôi đã thay đổi rất nhiều, tôi luôn nghĩ, tại sao khi ấy lại không có dũng khí để có thể cất lên lời...Dư Bối, anh ta không hợp với em, thật sự...

Avatar QQ vẫn cứ nhấp nháy, cuối cùng, Nghiêm Thư Du không tìm được chủ đề gì để nói nữa, Sa Nghị dịch chuyển con chuột xuống khung chat, thản nhiên đánh bốn chữ.

Bé con Sa Gia. 19:22:00

Tôi là Sa Nghị.

Sau đó, cả thế giới tĩnh lại, avatar không nhấp nháy nữa. Sau vài giây, Nghiêm Thư Du offline. Sa Nghị lôi nick Nghiêm Thư Du vào danh sách đen,” lựa chọn này sẽ xóa Nick này trong danh sách khác”, anh nhấn YES.

Chuyện này Sa Nghị chẳng hề nói một lời nào với Bối Bối, Bối Bối đương nhiên cũng chẳng biết rằng bốn chữ kia của anh đã tiêu diệt một tình địch, lại còn đem người ta đánh cho thương tích đầy mình nữa chứ. Về sau, Sa Nghị nhất quyết yêu cầu Bối Bối rút khỏi câu lạc bộ kịch, Bối Bối không thể làm gì khác hơn viết đơn xin rút lui, rồi giao cho Vân Vân nhờ cô nàng chuyển giúp. Trường học rất lớn, hơn nữa người ta lại cố ý tránh né nên sau đó Nghiêm Thư Du không còn xuất hiện trước mặt Bối Bối nữa. Bối Bối còn tưởng căn bản từ trước tới giờ người ta hoàn toàn không có ý với mình, uống công cô hiểu lầm Nghiêm Thư Du.

Có điều, mặc kệ quá trình thế nào kết quả mới là quan trọng nhất, rốt cục Nghiêm Thư Du vẫn không thể để cho Bối Bối nghe được tiếng lòng của mình, cũng có thể trong lòng anh chàng nên thấy mừng vì ngày đó người đọc được những dòng đó là Sa Nghị.

30. Chương 30: Tiếp Nhận Lovebaby

Lên năm 3 đại học, Bối Bối bắt đầu tiếp quản ba cửa hàng LoveBaby ở thành phố S, hiện tại LoveBaby có tất cả 5 cửa hàng ở thành phố S và H. Không phải Dương Tiểu Phàn không có năng lực mở rộng hơn mà là thật sự bà quản không xuể, mỗi lần nhập hàng, bán hàng, thậm chí bày biện cửa hàng sau khi bán, từng việc từng việc Dương Tiểu Phàn đều phải quan tâm tới, LoveBaby được gây dựng với sự góp sức của những chị em tốt của bà, mọi người ai cũng rất nỗ lực, tuy không có vấn đề gì về sự tín nhiệm nhưng dấu sao bọn họ không phải người trong ngành nên tính ra vẫn kém một chút. Nhưng bọn họ đã theo Dương Tiểu Phàn nhiều năm, làm sao bà có thể nói bỏ là bỏ chứ, hằng tháng bà tuyệt đối không hề chia thiếu một phần lợi nhuận nào cho họ.

Bối Bối lên 6 tuổi đã được chuyển tới S do đó mấy cửa hàng ở thành phố H Dương Tiểu Phàn ít quản hơn, lần này quay về thành phố S để xác minh tài khoản, Dương Tiểu Phàn phát hiện có một cửa hàng của mình xuất hiện nhãn hiệu trang phục khác, và lại số lượng không hề ít, toàn bộ phong cách của cửa hàng thay đổi hoàn toàn, điều này khiến Dương Tiểu Phàn vô cùng tức giận.

Bà gọi quản lý cửa hàng kia tới, kết quả, có người nói người quản lý không hề sai, bởi vì 5 cửa hàng đều đồng thời nhập hàng sẽ dẫn tới việc phải chia đều nguồn hàng tới mỗi cửa hàng, như vậy nếu có cửa hàng nào đó bán tốt hơn thì cửa hàng đó sẽ điều hàng từ cửa hàng khác tới. Song không phải cửa hàng nào cũng bán được hàng, và không phải cửa hàng nào cũng có mối quan hệ tốt với nhau.

Dương Tiểu Phàn có 2 cửa hàng tại thành phố H, một cái ở khu trung tâm thương mại buôn bán tốt nhất, còn một cái ở bên cạnh khu dân cư cao cấp. Thông thường, cửa hàng tiêu thụ tốt kia khi bán hết hàng sẽ gọi điện cho cửa hàng bên này giao hàng, một lần hai lần thì còn được, nhưng nhiều lần ai mà chịu nổi, đặt ra quy định ban đầu là để tránh việc nhân viên quản lý làm việc không chăm chỉ, tiền lương của bọn họ đều dựa vào doanh thu của cửa hàng họ làm việc. Có nhân viên quản lý mỗi tháng kiếm được 1 vạn, nhưng có người chỉ kiếm được 5000 tệ, chắc chắn trong lòng người kiếm được ít hơn sẽ không thoải mái.

Chuyện này khiến Dương Tiểu Phàn phải hao tâm tổn trí, bà không thể từ chối điều hàng đi, việc quay vòng nguồn cung hàng là điều rất bình thường, và lại trừ vấn đề này, Dương Tiểu Phàn còn phát hiện, một số nhân viên quản lý làm việc hơn chục năm đều có xu hướng “chiếm núi xưng vương”, mỗi lần kiểm tra sổ sách tuy không có vấn đề gì lớn nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không thích hợp. Mỗi cửa hàng đều mời nhà thiết kế có chuyên môn chịu trách nhiệm trang trí và phối đồ trong cửa hàng, thông thường nhân viên quản lý đều đẩy việc phối đồ và bày biện cửa hàng sang cho nhà thiết kế, còn việc thu tiền và làm sổ sách thì giao cho nhân viên thu ngân, còn bản thân thì ngồi mát ăn bát vàng, tới tháng thì lĩnh tiền.

Việc sử dụng nguồn lao động này lặp đi lặp lại, nói trắng ra chính là bộ máy nhân viên vô cùng rối ren, nếu đã có nhà thiết kế và nhân viên thu ngân có năng lực gánh vác cả một cửa hàng thì có gì tôi phải cần tới nhân viên quản lý nữa? Tôi trực tiếp quản lý bọn họ không phải tốt hơn sao?

Dương Tiểu Phàn ở thành phố H vài ngày rồi mới về, bà không thể không lo lắng được, về sau đột nhiên bà nhớ tới chuyện Bối Bối nhà mình không phải học chuyên ngành này sao, học cách quản lý cửa hàng thời trang thôi mà. Do đó bà gọi Bối Bối về, nói cho con gái biết tình hình hiện tại rồi quyết định giao 2 cửa hàng ở thành phố H cho Bối Bối phụ trách.

Sau khi Bối Bối quay về trường học, đặc biệt nhờ đàn chị học chuyên ngành luật phác thảo hợp đồng, sau đó tự bản thân cô lập một bản kế hoạch, xong xuôi cô chào Sa Nghị rồi chạy tới thành phố H.

Năm ấy, khi Dương Tiểu Phàn lập ra chuỗi cửa hàng LoveBaby thì đều dựa trên lời nói ngoài miệng, nào có điều khoản trói buộc trên giấy trắng mực đen, lần này Bối Bối quay lại, chuyện đầu tiên cô làm chính là ký hợp đồng. Chỉ rõ ràng nhân viên quản lý cũng chỉ là người làm thuê cho LoveBaby, về sau có trả tiền thì cũng không có chuyện chia tiền theo lợi nhuận, mà chỉ là tiền lương như bao người. Đương nhiên, để các nhân viên quản lý không cảm thấy không thoải mái, tiền lương của họ không hề ít, ngược lại còn nhiều hơn hiện tại, bởi vì về sau tiền lương không còn dựa theo doanh thu từng cửa hàng, mà sẽ do 5 cửa hàng thống nhất phát tiền lương căn bản, 5 cửa hàng đều phát tiền lương ngang nhau.

Hơn nữa, Bối Bối đề nghị với mẹ rằng cả 5 cửa hàng không nhất thiết phải cùng làm ăn phát đạt, dù sao luôn luôn sẽ xuất hiện một cửa hàng đóng vai trò chủ đạo và một đóng vai trò phụ. Ví dụ như một cửa hàng ở đường vành đai số hai của thành phố S, làm ăn phát đạt nhất, doanh ngạch mỗi tháng so với cửa hàng bán kém nhất cũng gấp hơn một lần. Vì vậy quy mô của cửa hàng này được mở rộng, trở thành trụ sở của Lovebaby. Dù sao, tiền lương của nhân viên sẽ chia thành ba bậc, mỗi bậc còn được cộng thêm 400 tệ so với thứ bậc đồng hạng ở cửa hàng chi nhánh, như vậy nếu nhân viên chi nhánh có biểu hiện xuất sắc và đã làm việc được một năm thì nhân viên đó có thể chuyển tới làm ở trụ sở.

Bản hợp đồng trên vừa được thảo ra thì hai nhân viên quản lý của cửa hàng ở thành phố S liền bỏ việc, nói thế nào thì năm ấy bọn họ đã cùng nhau gây dựng sự nghiệp, tuy Dương Tiểu Phàn là người phát tiền nhưng cũng không thể làm loại chuyện giết gà dọa khỉ này được. Bối Bối biết chuyện thì mặc kệ, anh không làm nữa, OK, coi như cửa hàng này thuộc về anh đi, chỉ có điều, bằng hiệu thì phải sửa lại, sửa thành gì nhỉ? Tự anh nghĩ đi, dù sao cũng không thể đặt là LoveBaby được, LoveBaby là thương hiệu đã được đăng ký! Hơn nữa, khi ấy hai cửa hàng ở thành phố S đều là do Dương Tiểu Phàn bỏ tiền ra mua, không phải là đi thuê, dù sao đi chăng nữa số tiền này anh cũng nên bỏ ra một nửa chứ nhỉ, ban đầu trị giá 10 vạn tệ, bây giờ ít nhất cũng phải trị giá 30 vạn, chỉ cần anh có thể bỏ ra 15 vạn thì cửa hàng này thuộc về anh. OK

Hai người quản lý kia vừa nghe nói không được phép dùng tên LoveBaby thì vậy cửa hàng này so với các cửa hàng bình thường khác có gì khác nhau, lại còn phải bỏ ra thêm 15 vạn, đúng là giết người. Bối Bối nghe xong vẫn mặc kệ. Tốt, còn một lựa chọn nữa, vài chục năm nay các cô chú kiểm cũng không ít tiền nhỉ, bây giờ sổ sách có vấn đề gì tôi không truy cứu nữa, mà còn ổi người 5 vạn tiền phí bồi thường và rồi đi! Bối Bối không phải là Dương Tiểu Phàn, cô không kiêng dè tình chị tình em gì cả, lúc Bối Bối rời đi cô mới 6 tuổi, bây giờ cô cũng chẳng nhận ra nổi 2 nhân viên quản lý này là ai nữa.

Đây là lý do tại sao Dương Tiểu Phàn để Bối Bối xử lý chuyện ở thành phố H thay bà, điện thoại di động bà tắt máy, điện thoại nhà riêng thì bà không nhận, mặc kệ Bối Bối xử lý thế nào về sau khi gặp mặt bà vẫn có thể nói rằng, “Ấy, con bé này, sao lại xử lý như thế chứ, làm khó cho các chị rồi, nhưng bây giờ cửa hàng đó tất cả đều thuộc về Bối Bối, tôi cũng không nói nó được” với lại ai mà biết có còn đụng chạm nhau nữa hay không.

Bối Bối xử lý những việc này quả thực không hề báo cho Dương Tiểu Phàn mãi tới khi cô quay về thành phố H, giữa tay xin bà 5 vạn tệ, trong quản lý thì một đồng ý rồi đi, một người thì không. Lúc này, Dương Tiểu Phàn mới biết về quyết định của Bối Bối, bà suy nghĩ kỹ và thấy đây đúng là phương án tốt, lần này giải quyết được khá nhiều vấn đề nhỉ.

Vả lại Bối Bối còn nói về sau cửa hàng kia không có quản lý, cũng không cần thuê quản lý nữa, đích thân Bối Bối sẽ tới đảm nhận, tới lúc đó người ta nhìn vào sẽ thấy, tuy cửa hàng này không có quản lý nhưng lại làm ăn tốt hơn khi xưa, họ sẽ không động tay động chân và không còn ai dám có lòng riêng nữa.

Thuận lợi xử lý xong xuôi việc này, trong lòng Dương Tiểu Phàn cũng buông xuống được một nút thắt, đúng là người có chuyên môn vẫn hơn, Bối Bối quá giỏi! Vì vậy, Dương Tiểu Phàn bắt đầu từ từ giao 3 cửa hàng ở thành phố S cho Bối Bối luôn, còn bà thì phụ trách việc nhập hàng và xã giao! Các bạn khoan

hăng nói, từ khi Bối Bối tiếp nhận công việc, thu nhập của cửa hàng ở thành phố H đã tăng lên trông thấy, bà đã làm một điều hoàn toàn đúng đắn.

31. Chương 31: Mua Nhà Mới

Lại một năm một tháng trôi qua, mùa đông năm nay dường như đặc biệt tới sớm hơn.

Có điều lúc này Bối Bối muốn ở lì trong phòng điều hòa cũng chẳng được, cả ngày cô bị Sa Nghị kéo tới kéo lui ở các cửa hàng đồ gia dụng, giá nhà đất thì cứ ngày một tăng cao cho nên Sa Nghị nói tốt nhất vẫn nên mua sớm, như thế mới có lợi, vì vậy mất một ngày để Bối Bối và Sa Nghị mua xong nhà mới, căn nhà nằm trong khu dân cư nhỏ cao cấp mới được khai phá, ông Sa chỉ một nửa số tiền, do đó bọn họ chọn một căn biệt thự nhỏ hai tầng.

Bối Bối vốn không có ý định kết hôn sớm, nhưng Sa Nghị không đồng ý, nếu không gắn cái móc phụ nữ có chồng thì tới lúc cô bắt đầu đi làm, bận rộn khắp nơi, lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu con ruồi con nhặng vây quanh cô nữa! Thế là anh dụ dỗ Bối Bối rằng, trước tiên chưa vội kết hôn, cứ mua nhà đã, nếu vài năm nữa mới mua không chừng sẽ tốn gấp đôi tiền. Không nói lại Sa Nghị nên cô và anh cùng nhau đi xem nhà, bọn họ nhìn trúng một căn nhà 120 mét vuông, có điều ông Sa biết chuyện, ông bèn cho hai người thêm tiền để mua biệt thự, về sau bọn họ có con ông còn có thể dọn vào ở cùng, hưởng phúc.

Thế là cứ như vậy chuyện mua nhà được quyết định, căn biệt thự 2 tầng xấp xỉ 300 mét vuông, tầng một là phòng khách, tầng 2 có 3 phòng ngủ cộng thêm 2 phòng vệ sinh, 1 thư phòng, 1 phòng bếp và 2 phòng trống, đợi sau này họ có con thì sẽ bố trí sau, kế hoạch của Sa Nghị đâu ra đấy. Mua nhà xong, việc đầu tiên anh làm là gọi cho công ty thiết kế nội thất, lúc ấy có người hỏi, anh muốn thiết kế căn nhà theo phong cách gì? Bối Bối nói thích phong cách Địa Viên thoải mái, không cần phải quá tao nhã hoa lệ, như thế chẳng còn gì thú vị, cô muốn căn nhà của mình trông phải thật ấm áp mới lạ.

Ông Đồng nghe nói con rể và con gái sắp mua nhà, lại còn do Sa Nghị và Sa Hạo Khang bỏ tiền, ông ngẫm nghĩ thấy như thế không hay cho lắm, bọn họ trả hết tiền như thể coi người làm bố như ông này không làm tròn trách nhiệm vậy. Ông bàn bạc với Dương Tiểu Phàn rằng chi phí trang trí biệt thự sẽ do bọn họ trả, trang trí thật đẹp cho ông, phải dùng vật liệu tốt nhất, phải khiến cho con gái ông thoải mái sống trọn đời.

Thời gian thi công, Sa Nghị nói giữ lại một phòng trống trang trí thành phòng trẻ em, sớm muộn gì anh cũng có con, nếu như lúc cô mang thai lại phải sửa chữa, sơn sơn quét quét đối với phụ nữ mang thai không tốt chút nào. Bối Bối nghe vậy đầu hiện đầy vạch đen, cô còn chưa tốt nghiệp mà anh đã nghĩ tới con rồi. Cuối cùng, phòng trẻ con vẫn cứ được hoàn thành, nhưng tới lúc chọn giấy dán tường họ lại phải tốn tâm tư, con trai hay con gái còn chưa biết vậy nên chọn giấy màu hồng hay xanh nhĩ? Sa Nghị nói chọn màu xanh, ngộ nhỡ là con gái thì cũng có thể dùng được. Nếu màu hồng, ngộ nhỡ sinh con trai về sau nó mà biết chắc nó khóc thét mất. Thấy ý kiến của anh có lý, thế là sau đó căn phòng được thiết kế toàn bộ theo kiểu trung tính, cùng lắm thì về sau đổi lại một số chi tiết nhỏ là được.

Mua nhà rồi mới biết việc thiết kế cũng là một nghệ thuật. Đầu tiên, đồ nội thất trong phòng tắm nhất định phải chọn loại có chất lượng, đồ nội thất trong phòng tắm là một trong những thứ có tỉ lệ được sử dụng cao nhất trong cuộc sống gia đình, nếu không chú ý tới chất lượng sản phẩm, sau khi lắp đặt xong có hỏng hóc gì, thay cái khác sẽ cực kỳ phiền phức. Bối Bối vừa ý một cái bồn rửa mặt hình chữ nhật khá đặc biệt, có hai van nước, trông chẳng khác gì một đài phun nước nhỏ vậy, chơi rất vui.

Có điều Sa Nghị không đồng ý, kiểu dáng mà cô thích rất khó vệ sinh, coi nó là đồ trang trí còn tạm được, thấy Bối Bối thực sự thích nó, anh bèn mua và lắp đặt trong phòng vệ sinh đơn ở phòng ngủ vậy, như vậy hai người có thể dễ dàng vệ sinh nó hơn. Song phòng vệ sinh ở tầng dưới nhất định phải mua cái khác, bởi vì khi có khách tới sẽ thường xuyên phải sử dụng phòng vệ sinh đó. Sau đó, ở phòng vệ sinh tầng dưới, họ đặt mua một bộ nội thất thương hiệu nhập khẩu từ Pháp, thiết bị vệ sinh và tủ cùng một bộ, màu trắng phối với màu đen, nền bóng mờ.

Tiếp theo rất quan trọng, đó là chọn sàn nhà, lần này hai người đều nhất trí dùng sàn gỗ là tốt nhất, tuy dễ mòn và bảo trì phiền phức, nhưng khi ở nhà, dùng sàn gỗ so với sàn gạch men trông ấm áp hơn nhiều, về màu sắc không thể quá nhạt, cuối cùng, họ chọn nền nhà màu cà phê đậm. Họ còn mua một tấm thảm Batur dày và lớn trải dưới bộ sofa và bàn trà đặt trong phòng khách, Bối Bối ở nhà thích ngồi ở đó xem TV, mua thảm trải ngồi xuống cũng sẽ cảm thấy ấm áp hơn. Về sau có bé, bé con bò dưới đất cũng an toàn.

Sau cùng, quan trọng nhất chính là chọn giường ngủ, cuộc đời con người 1/3 thời gian là nằm trên giường, không mua đồ tốt sao được, do đó Sa Nghị quyết định mua một cái giường 3 vạn làm Bối Bối đau lòng muốn chết, song thấy sản phẩm, Bối Bối lập tức quên ngay, chiếc giường có màn che bay phất phơ phong cách nhiệt đới, đầu giường thiết kế kiểu ghế tựa sofa, phía trong có chứa các nút chức năng, bạn có thể điều chỉnh đầu giường cao thấp hoặc nghiêng bất cứ lúc nào, ngoài ra đầu giường còn bố trí thêm một chiếc bàn nhỏ, mặt bàn lúc nào cũng có thể xoay được, như vậy khi nằm trên giường Bối Bối có thể lên mạng chơi game. Chỗ khung giường, Bối Bối có thể trưng dụng làm nơi bày đồ vật, cô định đặt lên đó những con gấu Pooh nhỏ bé mà cô sưu tầm được lâu nay. Hơn nữa dưới gầm giường còn có thể kéo ra thêm một chiếc phản, cộng thêm một ngăn tủ lớn có thể làm nơi cất giữ chăn đệm và đồ chưa dùng tới.

Sau mấy tháng, khi căn nhà đã được trùng tu xong thì sinh nhật tuổi 20 của Bối Bối cũng trôi qua, cô đang chuẩn bị để làm luận văn tốt nghiệp, đề tài mà cô được giao là “Luận bàn về việc phát triển xu hướng thiết kế thời trang và may mặc thời nay”. Cả tháng, Bối Bối chỉ tới hai địa điểm, đó là nhà và cửa hàng, nhưng cô có thể vừa bận rộn buôn bán vừa tiến hành điều tra thị trường đối với khách hàng, xem gần đây khách hàng thích gì, thịnh hành xu hướng thế nào.

Sa Nghị vô cùng buồn phiền, Bối Bối bận, anh cũng bận, hai người chẳng có thời gian để ở bên nhau, mỗi ngày chỉ có thể gặp nhau vào buổi tối và ở trên giường, vả lại, vì bận rộn cả ngày nên Bối Bối rất mệt mỏi, ngã người xuống là cô ngủ ngay, hai anh có sức nhưng lại không có gan làm! Hai người bọn họ cũng chưa dọn tới ở nhà mới, bởi vì nhà mới vừa được lắp đặt thiết bị, muốn ở cũng phải sau ba tháng, khi bé Bối Bối do không cẩn thận dọn vào ở sớm nên đã ngã bệnh, lần này không thể mạo hiểm được, tốt nhất là ba tháng sau hãy dọn đi.

“Bé à”

“Ừm?” Bối Bối vừa liếc đồng tài liệu cao ngất, vừa đánh chữ “lách cách”, cô chỉ ừm một tiếng chứ không ngẩng đầu lên.

“Em ngồi máy tính lâu lắm rồi đấy, nghỉ ngơi thôi” Anh dịch tới ngồi cạnh Bối Bối, ôm lấy cô từ phía sau lưng

“Ấy, đừng làm phiền em” cô đẩy Sa Nghị ra, “1 tháng nữa là phải bảo vệ rồi, em còn phải nộp cho giáo viên đọc qua một lần nữa, bọn Vân Vân đều nộp hết rồi”

“Đợi lát nữa làm tiếp được không, ngồi với anh một lúc đi, anh nhìn em nửa ngày rồi, hôm nay anh còn cố ý về sớm nữa này”

“Em vừa làm vừa ngồi cạnh anh, vậy nhé”

“Khụ, đây là em nói nhé, vậy em làm đi” Anh kéo bàn tay trái của Bối Bối đang đặt trên bàn phím ra, bàn tay cô rất đẹp, không hề gầy gò mà rất tròn trịa, mềm mại, ngón tay lại thon dài.

Bối Bối không để ý tới anh, cô dùng một tay để lật tài liệu, chưa tới một phút thì Bối Bối không thể không chú ý tới anh nữa.

Mới đầu, anh chỉ đặt tay cô trước ngực mình vuốt ve, một lát sau, anh kéo tay cô tới hông anh, kéo quần ra, rồi chậm rãi trượt xuống phía dưới, cuối cùng chạm vào vật to lớn ở đó, hai tay anh bao lấy tay cô cầm lấy nó. Bối Bối chợt nắm chặt tay lại, không thêm quan tâm tới anh.

“Á, em không nói lỏng ra chút thì anh biết làm sao đây” Sa Nghị cấp bách, vội gỡ nắm tay cô ra

“Em thì bận làm bài, anh thì tinh trùng xông lên n

“Bé à, anh muốn em, em sờ nó đi, khó chịu quá”

Bối Bối nổi ý xấu, giang tay rồi chợt bóp mạnh.

“Á, á” Sa Nghị kích động kêu lên, “Bé, em muốn chặt đứt *tính phúc* nửa đời sau của mình sao?”

“Hừ” định rút tay về thì cô không ngờ Sa Nghị lại nhanh tay hơn, đôi tay anh nắm lấy tay cô, không cho cô cử động, Bối Bối cảm thấy nơi ấy của anh cứ to lớn dần lên.

Anh chàng này vậy mà lại tự mình cử động, lôi kéo tay cô trượt lên trượt xuống, còn cố ý phát ra tiếng rên tiêu hồn, “A, a, bé làm anh thật thoải mái...”

Bối Bối:

Thế này thì làm bài thể quái nào được nữa, cô đỏ mặt tía tai muốn rút tay nhưng bị anh dùng sức kéo giập lại.

“Ồi, em sợ anh rồi đấy, dừng, dừng chút”

Sa Nghị bật cười xấu, nhào tới ôm cô, “Sao mà sợ anh hả?”

“Đồ háo sắc”

“Anh chỉ háo sắc em thôi, bé à, em đã mấy ngày không cho anh rồi đấy” Anh bắt đầu hôn lên cổ Bối Bối, trông lên đó từng *quả dâu* một.

Anh chuẩn bị tấn công, tìm BCS ở đầu giường nhưng mà oái oăm thay lại dùng hết mất rồi, chỉ còn mỗi một cái hộp trống không, trời ạ, Sa Nghị la lên, hạ thân anh to lớn lắm rồi, anh trở mình lật tung cả căn phòng. Bối Bối thấy vậy cười ngất ở trên giường, “Này, này, không có vậy coi như thôi nhá, đừng làm nữa”

Sa Nghị đỏ cả mặt, “Tiểu yêu tinh em giấu đâu rồi”

“Hừ, oan cho người tốt, em nào dám” Bối Bối cười trộm, có điều cô thật sự không làm cái chuyện vô vị này mà

“Nghị Nghị, thôi đi, đừng làm nữa, nếu không thì anh tự mình giải quyết được không?” Bối Bối *tốt bụng* đề nghị.

Sa Nghị phớt lờ cô, anh leo lên giường, kéo mạnh Bối Bối nằm xuống bên dưới mình, gỡ chân cô ra, muốn đi vào.

“Á, á, anh làm gì thế, đừng mà, em không có, em không giấu mà”

“Vậy thì không cần nó nữa” nói, ấn cơ thể xuống.

“Huhu, anh đừng mà, nếu có thai thì phải làm sao, em còn chưa tốt nghiệp, tháng trước em vừa tròn 20 tuổi thôi, em vẫn còn là cô bé mà, huhu...” Bối Bối ra sức phản kháng

“Bé? Anh chính là ước hiệp bé con em đấy”

“Đừng mà, Nghị Nghị, anh trai, anh trai tốt của em, anh trai đáng yêu ...”

“Không sao đâu, bé đừng sợ, em đang kỳ an toàn, lát nữa anh sẽ không ra ở bên trong đâu”

“Thật không, làm sao anh biết?” Cô nghi ngờ, chính cô cũng không biết kỳ an toàn của mình rơi vào những ngày nào nữa mà

“Anh vừa tính ra”

Không đợi Bối Bối mở miệng thêm, anh chợt nhấn mạnh xuống, Bối Bối khóc không ra nước mắt.

Cái người đàn ông này, trước khi lên giường thì cái gì cũng chiều theo cô, dù là sao trên trời cũng được, nhưng một khi tình trùng xông lên não thì anh lại quên sạch, anh nói không ra bên trong cuối cùng lại quên mất, một khi kích động ai mà nhớ được chuyện này nữa, xong rồi, anh ra hết ở bên trong cô rồi

Được rồi, Bối Bối tin anh một lần vậy, cô đang trong kỳ an toàn, không sợ.

32. Chương 32: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Trước buổi bảo vệ luận văn 1 tuần, rốt cục cô cũng hoàn thành luận văn, chỉ còn chờ giáo viên duyệt nữa là được.

Từ hôm đó, cô không cho Sa Nghị chạm vào mình nữa, thật quá đáng, anh dám cưỡng chế cô XXOO, quá lắm rồi. Về sau, Sa Nghị mua một tá *áo mưa* để xin lỗi, hừ, cô chẳng thèm nhìn nhé, không thương lượng gì cả, không cho anh chạm vào cô một tháng, muốn anh phải làm sao hả? Tự mình giải quyết chứ sao, nhìn xem, hai hũ mật ngọt, đảm bảo sẽ phục vụ khiến anh phải hài lòng. Hai hũ mật là gì hả? Tay trái, tay phải chứ sao!!!

Sa Nghị cực kỳ phiền muộn, chỉ trong chốc lát, hạnh phúc cả một tháng trời rỗng rã của anh đã bị phá hủy, anh chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, đúng là mèo cào chó gãi mà!

Ngược lại, Bối Bối rất vui sướng, thấy bộ dạng bút rứt của Sa Nghị, tâm trạng cô cực kỳ tốt, ăn cũng ngon miệng hơn, một bữa cô làm hẳn 2 bát cơm. Buổi tối về nhà mẹ chồng ăn cơm, Bối Bối thấy món sườn xào chua ngọt liên chảy nước miếng, thơm, thơm quá đi, tình cảm của Bối Bối dành ón sườn xào chua ngọt này vô cùng thấm thiết, ăn cả trăm lần cũng không chán. Ngô Thiển nấu ăn trong phòng bếp, Bối Bối thì bưng bát đứng đằng sau, thỉnh thoảng nhúng đũa vào trong nồi chấm mút chút nước đường cho thỏa cơn thèm ăn.

“Mèo con tham ăn, xem bộ dạng thèm thuồng của con kìa” Ngô Thiển cười không ngớt, con bé này lớn rồi mà vẫn giống hệt hồi

“Mẹ nuôi, mẹ nhanh lên đi, nhanh một chút”

“Không phải mẹ đang làm đây sao, lần trước nấu chưa đủ độ, con chê không ngon còn gì”

“Ôi ôi, được rồi mà, được rồi mà, con thấy ăn ngon lắm rồi, mẹ mau cho con ăn đi, mẹ nuôi, mẹ nuôi”

“Haha, Sa Nghị ở nhà không cho con ăn no hả?”

Bối Bối chưa kịp đáp thì Sa Nghị đã ai oán mở miệng, “Mẹ, người không được ăn no là con thì có ấy....mẹ chả thương con trai gì cả” vừa nói, anh còn vừa nhìn BốiBối, bộ dạng rất tủi thân

“Hai đứa con đúng là dở hơi, được rồi, Sa Nghị ra ngoài bày bát đũa đi, Bối Bối, gọi cha nuôi ra ăn cơm”

Trên bàn cơm, Bối Bối chiếm luôn món sườn xào chua ngọt, cô ăn bốc bằng tay luôn, nhem nhuốc hết cả mặt, Sa Nghị lấy khăn lau cũng không kịp.

“Ngon quá, mẹ nuôi, ngon quá đi. Con còn có thể ăn hai bát cơm nữa ấy chứ” Cô gơ hai ngón tay bóng nhẫy ra

“Haha, nghe bùi tá đấy, ăn được là tốt rồi, đừng học mấy cô gái, gì mà giảm cân chống béo, Bối Bối ăn nhiều chút nhé, nào” nói xong bà gấp cho Bối Bối một khúc cá.

“Bối Bối gần đây ngoan hơn nhỉ, ăn cơm không cần người đút nữa rồi” Sa Hạo Khang bật cười, nhìn đứa con gái nhỏ này, tâm trạng ông thấy tốt hơn hẳn

“Hừ, con không cần đút từ lâu rồi mà” Vừa nói cô vừa dùng mu bàn tay lau miệng.

“Ấy, không phải có giấy ăn đây sao, lấy tay lau sao sạch được, lát nữa lại làm bẩn quần áo giờ” Sa Nghị vội đưa cô giấy ăn

Ăn cơm xong, bà Sa giữ bọn họ ở lại ngủ, vừa khéo mai là chủ nhật, hai người không phải đi làm.

Tới giờ đi ngủ, Sa Nghị thì đọc sách, Bối Bối mất hứng bèn bật dậy tìm khắp phòng Sa Nghị tất cả những cuốn vở và sách anh để lại nhà lúc còn đi học.

“Hừm, Nghị Nghị, sao không thấy anh viết nhật ký nhỉ?”

“Không có đâu, em im lặng chút cho anh nhờ, qua đây nào, ngoan, ngồi xuống”

“Không thích, Nghị Nghị, em phát hiện chữ anh viết trong quyển này rất xấu nhé”

“Quyển em cầm là sách từ hồi anh học tiểu học, chữ em viết hồi tiểu học có thể đẹp hơn anh không”

“Hừ, mẹ em nói, chữ em hồi tiểu học rất dễ nhìn”

“Thôi đi, anh còn không biết chắc, đó là do dì dỗ dành em thôi, chữ em hồi tiểu học phải gọi là xấu như quỷ ý”

“Linh tinh, linh tinh, mai em sẽ về nhà lấy vở hồi tiểu học cho anh xem”

“Còn cần phải về nhà em lấy sao, trong ngăn kéo bên trái bàn kia toàn bộ là vở của em đấy”

Bối Bối nhảy tới xem, cô không nói nên lời, đây là do cô viết sao? Chữ vừa mập lại vừa to, còn xấu hơn cả Sa Nghị, hồi bé sao cô lại thấy mình viết đẹp nhỉ.

“Hừ” Cô bé nào đó mắt hững

“Được rồi, qua đây, xem cái này đi”

Bối Bối cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề, cô nhún nhó lên tới

Lúc tối, khi Sa Nghị đi tắm, dạ dày của Bối Bối hơi khó chịu, cô nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Đột nhiên, cô “ọe” một tiếng, nôn hết ra mép giường, nước mắt giàn rụa, cô khó chịu tới nỗi òa khóc, Bà Sa còn chưa ngủ, nghe thấy Bối Bối khóc trong phòng Sa Nghị, bà còn tưởng chồng son cãi nhau nên định qua khuyên nhủ thì Sa Hạo Khang kéo bà lại bảo đừng để ý, bọn nó đầu giường cãi nhau cuối giường lại làm hòa ý mà.

Một lát sau, không nghe thấy tiếng Sa Nghị an ủi, Bối Bối thì vẫn còn đang khóc, lúc này bà mới thấy không được bình thường, bà vội vã chạy qua, phát hiện Bối Bối chỉ mặc mỗi đồ ngủ ngồi trên giường, dưới đất là một mảng hỗn độn.

“Ôi, Bối Bối, Bối Bối, sao thế?”

Thấy mẹ nuôi tới, Bối Bối có chút ngượng ngùng, cô nôn cả ra giường, càng thêm tủi thân, khóc càng dữ dội hơn.

“Khó chịu quá, mẹ nuôi, con khó chịu”

“Sa Nghị đâu rồi, ôi, thằng bé này chạy đi đâu rồi, làm mẹ lo lắng chết mất” Bà khấn trương nghiêng người Bối Bối để mặc áo vào cho cô, tránh để cảm lạnh

“Huhu, anh ấy đang tắm”

Bà Sa ngoảnh đầu bước ra, đá hai phát lên cửa phòng tắm, “Còn tắm hả, mau ra đây, Bối Bối nôn nhiều quá”

Sa Nghị đang chà xát phòng lên người, giọng mẹ hòa với tiếng nước chảy nên anh không nghe rõ, anh tắt nước hỏi, “Mẹ gọi con hả?”

“Không gọi con thì gọi ai, nhanh, con để một mình Bối Bối trong phòng, con bé nôn đầy ra đất rồi này, nhanh lên ra đây” Nỗi lòng, bà liền đi tìm thuốc cho Bối Bối

Bối Bối nôn? Nghiêm trọng tới nỗi anh mặc kệ chưa rửa sạch xà phòng trên người, lập tức mặc quần đùi rồi để phần trên trần trụi ra ngoài.

“Bối Bối, để anh xem nào, em sao thế?”

“Huhu” Thấy Sa Nghị tới, cô bèn choàng hai tay quanh cổ anh khóc

“Bé à, không sao, không sao, bây giờ còn khó chịu không?”

“Huhu, khó chịu, bụng khó chịu lắm”

Lúc này, bà Sa cũng bước vào, “Hay là do ăn phải món gì hỏng không? Nôn tới nỗi này cơ mà!” Bà định tìm thuốc cho Bối Bối nhưng lại không biết nên lấy thuốc gì

“Hay là do buổi tối ăn nhiều sườn? Hôm nay Bối Bối ăn hết nửa đĩa, lại còn ăn một bát cơm lớn nữa” Sa Nghị có chút gấp gáp, từ trước tới giờ Bối Bối chưa từng bị thế này

“Mẹ nghĩ nên cho con bé uống thuốc chống nôn?”

“Vớ vẩn” Ông Sa cũng mở cửa vào, “Thuốc làm sao có thể uống tùy tiện? Bố gọi tài xế rồi, Sa Nghị, con đưa Bối Bối tới bệnh viện khám xem sao, con với Bối Bối nhanh chóng thay quần áo đi”

Sa Nghị tay chân luống cuống mặc quần áo cho Bối Bối, anh còn sợ giờ đã muộn nên ngoài trời lạnh do đó anh bọc cô trong một tấm chăn mỏng, rồi bế cô xuống nhà

Bà Sa muốn đi nhưng ông Sa nói bà đi theo cũng không có tác dụng gì, vì vậy bà ở nhà quét dọn qua căn phòng để lát nữa Bối Bối về có thể ngủ ngon giấc.

Sa Nghị nhanh chóng lái xe tới bệnh viện.

Đến phòng cấp cứu, bác sĩ bảo cô đi xét nghiệm máu xem có phải ngộ độc thức ăn không, Bối Bối vừa nghe thấy phải đi lấy máu thì lập tức nói mình khá hơn rồi, không còn khó chịu nữa. Cô nói Sa Nghị đặt cô xuống, có điều đi vội nên ngay cả giày Bối Bối cũng chưa kịp đi, cô cứ thế chân trần bị bế ra ngoài, bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục để anh bế thôi

Tuy cô không muốn nhưng vẫn phải đi lấy máu, đợi nửa tiếng đồng hồ mới có kết quả xét nghiệm, bác sĩ cầm tờ kết quả nhìn hồi lâu, vừa nhìn vừa cau mày, nghĩ tới việc đây là trường hợp mà viện trưởng bảo phải quan tâm, giờ xảy ra sự tình này, thoái thác được thì cứ thoái thác thôi, sau đó, bác sĩ bảo Sa Nghị tranh thủ đưa Bối Bối đi siêu âm.

Bác sĩ nói thế làm Bối Bối bị dọa sợ, hết xét nghiệm lại tới siêu âm, không phải cô có khối u gì đấy chứ? Nếu là ác tính thì sao? Cô sẽ chết ư?

Cô ôm cổ Sa Nghị, có đánh chết cô cũng không làm siêu âm, chết cũng phải chết trong lòng Sa Nghị. Sa Nghị cũng sợ chết khiếp, nghiêm trọng vậy à? Nhưng nhất định phải phát hiện sớm để còn điều trị, Bối Bối còn trẻ, điều kiện kinh tế của bọn họ lại tốt, bệnh tình nghiêm trọng gì cũng không sợ.

Nằm trên bàn siêu âm dài, bác sĩ vừa di chuyển thiết bị vừa hỏi, “Giữ hay không?”

“Hả?” Bối Bối ù ù cạc cạc

“Không muốn thì phải nhanh, chuyện này mà chậm thì sẽ càng làm hại tới cơ thể”

“Bác sĩ, tôi không hiểu bác sĩ đang nói gì?”

“Anh chị kết hôn chưa?”

Bối Bối mờ mịt, có bệnh với kết hôn thì liên quan gì nhỉ, “Chưa kết hôn”

“Bác sĩ, bác sĩ có thể nói rõ hơn không?” Sa Nghị dường như đã hiểu ra bác sĩ nói về chuyện gì rồi

“Cô ấy có thai”

Quả nhiên!!!

33. Chương 33: Một Nhà Vui, Một Nhà Buồn

Bà Sa đang lau nhà thì nhận được điện thoại của Sa Nghị, bà choáng váng mất một phút rồi bất chợt bật phát ra tiếng cười “rung chuyển trời đất”. Ông Sa đang cho cá ăn bị tiếng cười của vợ dọa tới nỗi run cả tay, đổ mất nửa túi thức ăn vào trong, ông vội vàng lấy cái muôi vớt bớt thức ăn ra, lúc đó, bà Sa từ trong phòng chạy ra, “Nhanh, đi, đi tới bệnh viện”

“Làm gì mà hoảng hoảng hốt hốt lên thế!” Ông hất tay vợ ra, tiếp tục múc thức ăn của cá.

“Trời ơi là trời, Bối Bối có thai rồi, tôi sắp được làm bà nội, haha, đúng rồi, vừa nãy con trai nói cầm theo đôi giày cho Bối Bối, thêm cả mấy bộ quần áo nữa, em đi sắp đồ, anh cũng nhanh lên”

Vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện thì đã 10 giờ, trong rất lạnh, ban nãy khi Sa Nghị gọi điện nói mình đã tìm viện trưởng Tạ để thu xếp một phòng đơn cho Bối Bối, vì thai nhi không được ổn định cho lắm nên họ muốn theo dõi qua đêm xem sao. Đẩy cửa phòng ra, hai người thấy Sa Nghị đang ngồi ở chiếc ghế cạnh giường, không ngừng vuốt ve gương mặt tái nhợt của Bối Bối.

Trông thấy bố mẹ bước vào, anh đưa một ngón tay đặt lên miệng mình, bà Sa gật đầu, thấp giọng nói, “Bối Bối sao rồi?”

“Bác sĩ nói ba tháng đầu, thai nhi chưa được ổn định nên phải chăm sóc thật tốt, không thể ăn nhiều giống hôm nay được”

“Đúng, đúng, sau này mẹ sẽ trông nom việc ăn uống của Bối Bối, ôi, bây giờ nghĩ lại, Bối Bối ăn cả một đĩa sườn cơ mà, cháu của mẹ sao mà chịu nổi” Bà Sa hơi kích động nên hơi lớn tiếng.

“Mẹ, mẹ nhỏ giọng chút, Bối Bối vừa mới ngủ thôi” Sa Nghị kéo chăn giúp Bối Bối, thấy cô không có dấu hiệu tỉnh giấc thì anh mới bắt đầu nói chuyện.

Ông Sa ngồi cạnh không nói tiếng nào, vùng chân mảy ông cũng chưa một phút buông lơ, “Bối Bối tròn 20 tuổi rồi nhì”

“Vâng, vừa tròn 20, bố, bố xem...”

“Đợi tới tháng sau đi đăng ký đi, càng kéo dài thời gian thì bụng càng lộ” Ông Sa rút một điều thuốc từ trong bao ra, định châm thuốc, nhưng nhìn Bối Bối, ông

“Sa Nghị, con gọi điện cho bố mẹ Bối Bối chưa?” Bà Sa cảm thấy không đúng cho lắm, Sa Nghị và Bối Bối còn chưa đăng ký kết hôn

“Chưa ạ, vừa rồi không phải con cũng không phản ứng kịp sao” vừa biết tin Bối Bối mang thai thì trong lòng Sa Nghị đã mừng tới nỗi thấp thỏm không yên, anh vui vì đời này Bối Bối sẽ không thể rời xa anh, thấp thỏm vì Bối Bối nhất định sẽ tức giận với mình, đều tại anh nhất thời tham vui, anh chắc chắn sẽ phải đổ cô một thời gian rất lâu rồi.

“Sao chưa gọi, ôi trời, chuyện này là chuyện tốt mà” Ngô Thiển vừa nói vừa lấy điện thoại ra, gọi điện cho Dương Tiểu Phàn.

“Đừng gọi vội” Vẫn là ông Sa đủ tỉnh táo, “Việc này với em là chuyện tốt, nhưng với lão Đồng thì chỉ có nỗi traten lộn đình, con gái nhà người ta còn chưa gả đi mà, này, Sa Nghị, lần này con hơi quá đấy”

“Bố, con sai rồi, con đi thỉnh tội với chú Đồng” Sa Nghị lo lắng nhìn bố, anh rất sợ bố bảo Bối Bối bỏ đứa trẻ này đi

“Con thỉnh tội thì ích gì, tính tính lão Đồng kia rất nóng nảy” Ông chấp tay sau lưng, đứng dậy lắc đầu một cái, “Bố đi nói vãn hơn”

Hôm sau, khi Đồng Tĩnh Thừa biết tin con gái bảo bối của mình mang thai, lại còn chưa có danh phận gì đã mang thai nữa chứ! Ông tức giận tới nỗi quên cả phải rống to lên, ông thở hồng hộc, đi đi lại lại, không ngừng đi đi lại lại, rồi xông tới trước mặt, chỉ thẳng vào mặt ông, “Ông...các người...” Những lời ông muốn nói mà nửa buổi vẫn không thể thốt ra

“Lão Đồng, ông đừng giận, tháng sau tôi sẽ bảo Sa Nghị đưa Bối Bối đi đăng ký” Thấy ông bạn chí cốt phần nộ, Sa Hạo Khang có chút xấu hổ, ôi, thằng con trai ông làm ra cái chuyện gì thế này!

“Đi đăng ký? Đăng cái gì mà ký, tôi không đồng ý, bỏ đi, nhanh chóng bỏ ngay!!!!” Đồng Tĩnh Thừa không đếm xỉa gì tới Sa Hạo Khang nữa, ông lao nhanh ra cửa

Khi ông tới bệnh viện thì con gái bảo bối đã tỉnh, Đồng Tĩnh Thừa hung dữ trợn mắt liếc Sa Nghị, ông bước lên đẩy Sa Nghị ra, cứng chiều nhìn Bối Bối, “Bối Bối, con muốn ăn gì không, bố sẽ bảo mẹ mang tới”

“Bối” vẫn giống như ngày còn bé, Bối Bối ôm lấy hông bố, vùi mặt vào vai ông, khi người con gái ở trong thời điểm rối loạn nhất thì luôn luôn y lại vào bố.

“Bối Bối ngoan, không sao đâu” Ông vỗ đầu Bối Bối, rồi khựng lại, thử dò xét, “Bối Bối, chúng ta không giữ đứa trẻ này, có được không?”

Cảm giác thấy cơ thể mềm mại của Bối Bối trong lòng ông chợt cứng đờ lại, còn Sa Nghị đứng cạnh nghe thấy ông Đồng nói muốn bỏ con mình, anh không khỏi kích động, “Chú Đồng, đứa bé này là con của con, con không đồng ý bỏ nó”

Đồng Tĩnh Thừa làm như không nghe thấy, ông tiếp tục vuốt ve tóc Bối Bối, rồi ông hít một hơi thật sâu, xoay người, giơ tay, mạnh mẽ c một cái tát.

“Bốp”, âm thanh giòn giã vang lên chói tai trong phòng bệnh an tĩnh, Bối Bối sợ hãi rụt người lại, Sa Nghị thì mím môi không nhúc nhích, gò má bị tát của anh nhanh chóng đỏ ửng lên

Ngô Thiến xách canh gà tới, đi theo Sa Hạo Khang vào cửa liền thấy con trai đứng thẳng tắp cạnh giường bệnh, gò má sưng lên, miệng run run như muốn nói gì đó, nhưng thẳng bé lại không nói lên lời, bà đặt chiếc cặp lồng lên chiếc tủ đầu giường rồi mở ra, múc một bát canh còn nóng hổi, “Bối Bối, nào, uống chút canh gà đi, hôm nay mẹ không kịp nấu nên mua ở quán Phúc Tụ Duyên mà con thích nhất đấy” Đỡ Bối Bối dậy rồi bà chêm một cái gối đằng sau lưng cô, múc từng muỗng canh nhỏ, thổi thổi, sau đó chậm rãi đút vào miệng Bối Bối

“Khụ” dường như muốn phá tan cái cục diện lúng túng này, Sa Hạo Khang ho một tiếng, “Hai đứa trẻ này đáng đánh, lão Đồng, ông cứ tha hồ đánh đi, khỏi cần lo tôi...”

“Hừ, tôi vốn chẳng lo tới ông” Ông Đồng hừ lạnh lùng

“Ấy...” Ông Sa ngượng ngùng sờ khóe miệng, “Chuyện đứa bé, chúng ta nghe xem bác sĩ nói gì rồi hẵng quyết định, Bối Bối còn trẻ, sợ rằng sức khỏe con bé không chịu nổi”

“Hừ” Ông Đồng lại lạnh lùng, hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ sức khỏe Bối Bối không chịu nổi mà con bé lại chịu được chuyển hoài thai 10 tháng à?”

Ông Đồng cảm giác được Bối Bối đang kéo một góc mình, ông vội nghiêng đầu, “Bối Bối, sao thế?”

“Bố” Bối Bối này giờ luôn im lặng chợt yếu ớt lên tiếng, giọng điệu mang theo chút tùy hứng, “Bố, con muốn đứa trẻ này...”

Ánh mắt u ám của Sa Nghị lập tức phát sáng, ha ha, Bối Bối muốn đứa bé này!

“Bối Bối, con còn nhỏ” Đồng Tĩnh Thừa thấy con gái nói thế có chút lo lắng, “Con không biết mang thai sẽ phải trả giá thế nào đâu, ngoan nào Bối Bối, bố sẽ giúp con thu xếp tốt”

“Con biết, nhưng...vừa rồi lúc con ngủ thiếp đi, con có thể cảm nhận được bé con, con muốn nó” Bối Bối cúi đầu, sờ bụng, đây chính là cảm giác huyết mạch tương liên đúng không, có một sinh mệnh trong bụng cô, thật là kỳ diệu, cô vừa vui lại vừa có chút lo lắng.

Ông Đồng không nói với Bối Bối nữa mà đứng dậy ra khỏi phòng, ông định đi tìm bác sĩ nói chuyện, còn Sa Hạo Khang và Ngô Thiến đứng đối diện khẩn trương đi theo.

Rất cục Sa Nghị cũng có thể ở một mình với Bối Bối, anh ngồi ở mép giường, anh muốn ôm Bối Bối nhưng chưa kịp chạm vào cô thì đã bị cô tránh né.

“Bối Bối?” Không phải Bối Bối muốn giữ lại con à, nhưng sao cô còn tức giận chứ, Sa Nghị không giải

“Hừ” Bối Bối nghiêng đầu

“Bảo bối, chúng ta có con rồi, haha” Sa Nghị ngốc nghếch cười rộ lên

“Anh còn dám nói” cô quay đầu, chọc chọc đầu ngón tay vào ngực anh, “Không phải anh nói đang kỳ an toàn sao, an toàn chỗ nào hả, hừ”

“Bảo bối à, anh tính toán sai rồi mà, được rồi, đừng giận nữa, anh có con rồi, tốt quá, phòng sơ sinh ở nhà có thể dùng tới rồi”

“Chỉ vì dùng tới căn phòng kia à?” Bối Bối mắt híp, bĩu môi

“Đương nhiên không phải, Bối Bối, em ở trong lòng anh nặng bao nhiêu, em còn không biết sao?”

Bối Bối nhìn gò má sưng lên của Sa Nghị, anh còn cười hả, cười xấu xí bỏ xừ, bộ dạng này của anh mà đi ra ngoài, người ta không cười anh mới lạ

Vuốt ve gò má bị sưng lên của Sa Nghị, cô hỏi, “Đau không?”

“Không đau, bố đánh rất đúng”

“Ai là bố anh chứ” Bối Bối che miệng cười, đồ ngốc, “Cẩn thận, lát nữa bố em nghe thấy lại cho anh hai đấm nữa đấy”

34. Chương 34: Điềm Báo Sinh Non

Ông Đồng tới trưng cầu ý kiến của bác sĩ, ông nghĩ nên để Bối Bối phẫu thuật sớm để con bé có thể bình phục nhanh. Nhưng bác sĩ lại đề nghị rằng tốt nhất không nên phá thai trong lần mang thai đầu tiên, bởi vì Bối Bối còn ít tuổi nếu phá thai sẽ làm rối loạn tử cung, về sau rất dễ sinh non.

Nghe bác sĩ nói vậy, ông Đồng bèn do dự, lẽ nào lại để Bối Bối sinh đứa trẻ này ra? Nhưng Bối Bối còn nhỏ như vậy, con bé chỉ vừa mới 20 tuổi mà thôi, đứa trẻ này ra đời lúc này thực sự thích hợp sao? Ông cứ phiền muộn như vậy ngồi ngoài phòng không bệnh, không ngừng nghĩ, không ngừng phiền, ông nắm chặt tay. Sa Hạo Khang đứng cạnh một lát thì đi tới, ngồi xuống bằng ghế sát bên.

“Lão Đồng” Ông Sa gọi, “Còn nhớ khi chúng ta học đại học không, người làm chuyện xấu luôn là tôi, vậy mà hại ông chịu phạt cùng, haha, nghĩ lại thì đúng là rất lâu rồi nhỉ”

Đồng Tỉnh Thừa nghe Sa Hạo Khang nói chuyện, ánh mắt ông cũng lay động nhìn về phía xa xa. Đúng vậy, đã nhiều năm trôi qua rồi. Khi còn đại học, thật ra hai người bọn họ luôn không vừa mắt nhau, cuối cùng đánh lộn, ông nhỏ tuổi hơn, đánh không lại ông Sa, vì thế bèn “đâm sau lưng”, sau bài thể dục buổi sáng, ông bèn ném chiếc quần của ông Sa ra khỏi phòng, hại ông ấy tới muộn, rồi còn cho ông ấy uống phải nước tiểu....ông Sa phát hiện ra rằng càng về sau quan hệ giữa họ càng ác liệt hơn, ông Sa thường xuyên làm chuyện xấu sau lưng rồi mách lẻo ông Đồng là đồng lõa, thế là cả hai cùng nhau chịu phạt. Nhưng không biết từ lúc nào, hai người dần trở nên thân thiết như thế, haha, không nghĩ ra nổi, dù sao khi còn trẻ, ai mà làm ra những chuyện điên rồ như thế chứ.

“Lão Đồng, con cái chúng ta có thể ở bên nhau, tôi rất vui mừng, Bối Bối đáng yêu như thế, từ khi con bé còn nhỏ thì tôi đã thích nó rồi, ở trong lòng tôi, nó chính là con dâu nhà họ Sa” Ông quay lại nhìn Đồng Tỉnh Thừa, ông ấy không có phản ứng gì quá quyết liệt, ông suy nghĩ sắp xếp từ ngữ rồi nói tiếp, “Sa Nghị lần này tuy hơi quusa, nhưng ông nghĩ xem, Sa Nghị lớn hơn Bối Bối 8 tuổi, nó đã đủ lớn để lập gia đình và có con. Cho nên tôi mới nói Bối Bối có thai cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Chúng ta có thể sớm ôm cháu, ông sinh Bối Bối muộn, chẳng nhẽ phải chờ tới lúc chúng ta già cả, đi không nổi rồi mới để con bé sinh con sao? Lúc ấy, chúng ta đứng thôi cũng mệt lử rồi, nào giống bây giờ, tôi còn sức, còn mạnh khỏe, có thể trông cháu được, ông thấy đúng không?”

Đồng Tỉnh Thừa trầm mặc hồi lâu rồi đi gọi điện cho Dương Tiểu Phàn, ông liếc Sa Hạo Khang một cái sau đó thở dài bước vào phòng bệnh. Lúc này, Sa Hạo Khang mới thở phào nhẹ nhõm, ông nghĩ thầm, thẳng nhóc con này, vì chuyện của mày mà bố mày ngay cả năm tháng tuổi trẻ cũng phải lòi ra mà nói đấy.

Vậy là, đứa bé cứ như thế được giữ lại, người vui mừng nhất đương nhiên là Sa Nghị rồi.

Có điều, ông Đồng nói tuy đồng ý để bọn họ sinh đứa bé nhưng Bối Bối không thể ở nhà Sa Nghị, con bé phải quay về nhà họ Đồng, ông và Dương Tiểu Phàn sẽ đích thân chăm sóc. Lần này, Sa Nghị chỉ biết trợn tròn mắt, anh không được gặp Bối Bối ư, đó không phải là ông muốn mạng của anh hả.

Bối Bối theo bố về nhà, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không mà cô chợt thấy ăn không ngon, chỉ cần nghĩ thấy mùi thức ăn là cô đã cảm thấy buồn nôn. Sau khi Dương Tiểu Phàn biết tin Bối Bối có thai, bà kinh ngạc tới nỗi bật khóc, bình thường bà luôn cảm thấy Sa Nghị là người rất chững chạc, sao có thể làm ra loại chuyện này cơ chứ, song chồng bà nói đã nghĩ thông rồi, đứa trẻ này sẽ giữ lại, còn Sa Nghị và Bối Bối tháng sau phải đi đăng ký kết hôn.

Dương Tiểu Phàn mua rất nhiều sách dạy nấu ăn, bà tiến hành nghiên cứu rất nhiều loại thực phẩm, mua đồ ăn ở ngoài thì không yên tâm, ở ngoài người ta cho rất nhiều dầu mỡ, vẫn là đồ nhà mình làm sạch sẽ hơn. Hai ngày nữa, Bối Bối còn phải đi bảo vệ tốt nghiệp, vậy mà giờ con bé có không có tinh thần gì cả, chính xác là buồn muốn chết.

Ở nhà, Bối Bối không muốn ăn, chỉ thích ngủ, Sa Nghị ở bên kia thì ngủ không nổi, chỉ cần nhớ tới Bối Bối đang mang thai đứa con của mình mà mình lại không thể ở bên cô là anh lại khó chịu, anh lo Bối Bối mặc không đủ ấm, lo cô tham ăn, hừm, ăn nhiều cũng tốt chỉ sợ Bối Bối tùy hứng, ăn linh tinh.

2 ngày sau, Bối Bối bảo vệ xong, tình trạng này vẫn chưa có chuyển biến theo chiều hướng tốt hơn, thấy vậy ông Đồng cũng hết cách, đành ngầm đồng ý để Dương Tiểu Phàn gọi điện cho Sa Nghị.

Chỉ mới vài ngày thôi mà Sa Nghị đã gầy đi trông thấy, trên mặt anh toàn râu ria, mấy hôm nay anh toàn ở nhà bố mẹ, hôm nay nhận được điện thoại của bà Đồng nên vừa xong việc ở công ty là anh lập tức chạy tới. Dương Tiểu Phàn đang làm bữa trưa cho Bối Bối, bà ra mở cửa cho Sa Nghị, bà nói Bối Bối đang ở trong phòng rồi bà lại quay lại bếp.

Anh hơi ngượng ngùng đi tới phòng Bối Bối, Bối Bối đang nằm lỳ trên giường chơi game, trông thấy Sa Nghị vào, cô cố tình trở mình, quay cái mông nhỏ về phía anh

“Bối Bối” giọng anh hơi khàn khà

“Con vẫn khỏe chứ?” Thấy Bối Bối phớt lờ mình, anh không còn cách nào khác là đổi chủ đề

“Hừ, vừa tới là hỏi con, không thèm quan tâm tới em”

“Haha” Bối Bối rất cục đã trả lời anh, “Sao lại không quan tâm em chứ, cả ngày nay anh chỉ muốn gặp em thôi đấy”

“Vậy mà anh cũng có tới thăm em đâu” Bối Bối nhỏ giọng oán trách

“Anh muốn tới lắm chứ, nhưng chú Đồng không nói chính xác bao giờ mới để anh gặp em”

“Bố không gọi thì anh không tới à, anh sẽ không đến sao?” Hừ, chẳng có chút thành ý gì cả

“Bối Bối, sau này anh sẽ không thể nữa” Vừa định ôm lấy cô thì cửa phòng mở ra, Dương Tiểu Phàn bưng một cái khay nhỏ vào

“Bối Bối, mẹ làm cho con súp trứng cà chua và bông cải xanh xào này, dậy ăn một chút thôi được không?”

“Con ăn không vô, sáng nay không phải đã ăn trứng luộc rồi”

“Đó là bữa sáng, giờ đã 11 giờ rồi kìa, con nên ăn cơm trưa rồi, ngoan, trong bụng con còn có một người nữa, bé sẽ đói bụng đấy” Dương Tiểu Phàn đặt cái khay lên tủ đầu giường, thấy Bối Bối vẫn bật máy tính, bà nói, “Bối Bối, con đừng chơi máy tính vào buổi sáng, máy tính bức xạ lớn lắm đấy, mau tắt đi không đùa được đâu”

“Dạ” Những chuyện liên quan tới bé con, Bối Bối rất cẩn thận, cô đưa laptop cho Sa Nghị đặt lên bàn, rồi tự mình ngồi dậy ăn cơm

Lúc đầu chưa biết mình mang thai, khẩu vị của cô rất tốt, giờ biết rồi, ngược lại ăn không vào, ăn một bát cơm thôi mà mất cả buổi, mãi không dứt vào miệng được.

“Bối Bối, sao không ăn thế?” Sa Nghị rót cho cô cốc nước, đã lâu mà cơm trong bát cô vẫn còn nguyên

“Em không muốn ăn, em muốn uống sữa ngô KFC cơ” sau khi mang thai, Bối Bối luôn đặc biệt muốn ăn một thứ gì đó, đặc biệt muốn, nếu không được ăn thì cô sẽ khó chịu

“Dù nhiều dù ít thì em cũng ăn một miếng được không, mẹ vất vả làm cho em, em ăn hết bát cơm này anh liền đi mua cho em nhé?”

“Vâng, em muốn đi cùng anh” Đã nhiều ngày cô không được ra ngoài, cả người cô bứt rứt chết mất

“Được, mẹ nuôi em nói phụ nữ có thai phải hoạt động nhiều mới

Nói hết lời Bối Bối mới được hơn nửa bát, ăn xong cô bắt đầu đòi ra ngoài, Sa Nghị nói với bà Đồng, bà bảo Bối Bối mặc nhiều quần áo vào rồi hẵng đi. Trước khi đi, bà Đồng gọi hai người lại, dặn dò Sa Nghị đưa Bối Bối tới trung tâm thương mại để mua mấy bộ quần áo có phòng chống bức xạ, Bối Bối thích nằm trên giường nghịch máy tính, phóng xạ quá lớn, không tốt cho thai nhi tí nào.

Sa Nghị dẫn Bối Bối đi mua vài bộ quần áo chống bức xạ, tiện thể tới nhà sách mua mấy quyển sách liên quan tới việc mang thai, Sa Nghị định từ giờ trở đi nếu không bận thì sẽ đọc, tính Bối Bối còn trẻ con, cái gì cô cũng không hiểu, nếu anh cũng không biết mà chỉ ý lại vào bố mẹ cũng không được.

“Nghị Nghị”

“Ừ? Bảo bối sao thế, em đói hả?”

“Em không đói, Nghị Nghị, em hỏi anh một chuyện”

“Ừ, anh nghe”

“Nghị Nghị” Bối Bối lại gọi, gương mặt cô hơi ửng hồng, “Anh....nếu anh muốn cái kia thì phải làm sao bây giờ?”

“.....muốn cái gì???”

“Chính là....cái ấy ấy”

Giờ Sa Nghị mới hiểu được Bối Bối đang nói gì, anh giang tay ôm cô vào lòng

“Không sao, anh nhận được” Anh vuốt ve bụng cô, chỉ cần con và Bối Bối bình an, sự nhẫn nại này anh có.

“Nhưng, em sợ”

“Sợ gì?”

“Nếu anh không nhận được đi tìm người khác thì làm sao?” Bối Bối ngẩng đầu, khẩn trương nhìn Sa Nghị, hai ngày nay cô luôn rầu rĩ vì chuyện này, ham muốn của Sa Nghị luôn rất mạnh mẽ.

Sa Nghị mặt đen lại, “Linh tinh, trừ em ra, ai anh cũng không cần”

“Thật không?”

“Thật hơn vàng”

Nghe thế, Bối Bối yên tâm

Trong gần một tháng thai kì, Sa Nghị và Bối Bối đã đi đăng ký kết hôn

Bởi vì thời gian chuẩn bị tiệc cưới rất ngắn nên bọn họ cũng không mời nhiều khách khứa, bọn họ thuê một phòng tiệc nhỏ, người tới đều là bạn thân giao chí cốt của bố mẹ. Bối Bối không có ý định nói cho bạn đại học biết, cô chỉ mời ba cô nàng bạn cùng phòng ký túc thôi. Ngược lại, bạn của Sa Nghị tới khá nhiều, ai cũng chúc mừng anh “song hỉ lâm môn”, một mũi tên trúng hai đích. Vào ngày tổ chức hôn lễ, Sa Nghị cực kỳ vui vẻ, ai mời rượu anh cũng không cự tuyệt, chỉ trong chốc lát anh ôm Bối Bối uống rượu mà mặt đã đỏ ửng lên

Từ 7 giờ sáng Bối Bối đã bị kéo đi trang điểm, do đang có thai nên mỹ phẩm đều được chọn lựa cực kỳ kỹ, dù cô ngồi không nhưng những ngày kế tiếp vẫn mệt mỏi kinh khủng. Buổi tối, Sa Nghị đã ngà ngà say, bọn họ đã đặt phòng tân hôn ở khách sạn tổ chức tiệc cưới, tuy là đêm tân hôn của hai người, nhưng Sa Nghị lo Bối Bối đang mang thai nên cả đêm chỉ đơn thuần ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau, Bối Bối cảm thấy thất lưng hơi tê, cô không quá để tâm, cứ tưởng do hôm qua quá mệt mỗi nên thế, song về tới nhà, thất lưng bị đau vẫn không đỡ hơn. Lúc đi vệ sinh, cô phát hiện đáy quần lót có tia máu màu cà phê, cô vội gọi mẹ vào xem. Dương Tiểu Phiền khiếp sợ, đây không phải là điềm báo trước sẽ sinh non sao?

Sa Nghị tương đối điềm tĩnh, tuy rằng trong lòng anh không hề bình tĩnh chút nào.

Anh lập tức đưa Bối Bối tới bệnh viện, Dương Tiểu Phiền sợ Sa Nghị đàn ông đàn ang, cái gì cũng không biết nên bà cũng đi theo. Sau khi nhìn kết quả xét nghiệm máu, bác sĩ sẽ bảo kết quả không quá nghiêm trọng, lượng progesterone trong thai nhi của Bối Bối khá cao, bác sĩ kê cho cô thuốc an thai và vitamin E và dặn Bối Bối phải nghỉ ngơi nhiều, nếu mệt mỏi quá độ và mất sức cũng dễ dàng dẫn tới sinh non. Lần này, cả nhà không ai dám khinh thường việc này nữa, Sa Nghị đem hết công việc về nhà làm, có chuyện gì cần thì anh sẽ mở cuộc họp qua mạng.

35. Chương 35: Tin Vui

“Bối Bối, nào, lúc thuốc còn nóng thì uống đi” Sa Nghị bưng chén thuốc nóng qua

Bối Bối đỡ chén thuốc, nhìn rồi lại nhìn, nhưng cô vẫn chưa uống.

“Nghị Nghị, anh cầm bình nước trái cây cho em, em uống thuốc xong phải lập tức uống nước trái cây”

Đợi Sa Nghị mang nước trái cây tới, 5 phút đồng hồ nữa trôi qua mà cô vẫn chưa uống

“Trong nhà có chocolate không, em uống thuốc xong muốn ăn ngay”

Sa Nghị lại đi lấy chocolate cho cô, lúc này Bối Bối mới đưa chén thuốc sát vào mũi ngửi, vị thuốc đông y khiến cho dạ dày cô cực kỳ khó chịu, thế là cô nôn khan đôi lần.

“Nghị Nghị, khó ngửi quá, em có thể không uống được không?”

“Bối Bối ngo, đó là do ảnh hưởng tâm lý của em thôi, uống vào lập tức hết ngay, nghe lời anh nhé”

Biết có kéo dài thời gian nữa cũng không thoái thác được nên cuối cùng cô vẫn uống hết chén thuốc, cô bĩu môi, bóp mũi, một hơi uống sạch.

Uống thuốc xong, Bối Bối muốn mở máy tính lên mạng, Sa Nghị bước vào thấy thế bèn cất máy tính đi

“Giờ không thể lên mạng được, em về giường nằm đi” Bác sĩ đã nói cô phải tĩnh dưỡng rồi, sao cô vẫn cứ coi bản thân giống như người bình thường thế nhỉ?

“Hôm nay em nằm cả ngày rồi” Bối Bối kháng nghị, tuy cô vô cùng không tình nguyện song vẫn ngoan ngoãn quay về nằm lên giường

Cuối cùng đã tới tuần mang thai tháng thứ 9, lúc đi kiểm tra lại, Bối Bối thấp thỏm đi xét nghiệm nước tiểu, kết quả khá tốt, trên giấy siêu âm viết, “Thai nhi nằm trong tử cung có nhịp tim đều, phù hợp với tuần mang thai hiện tại” Khẩn trương mất mấy tuần, rốt cục Sa Nghị đã có thể thở phào nhẹ nhõm, có điều bác sĩ nói thai nhi của Bối Bối hơi lớn, lúc sinh sẽ khá vất vả.

Vì tiện chăm sóc Bối Bối, Sa Nghị dọn tới ở nhà họ Đồng luôn, Bối Bối vừa tốt nghiệp, giờ lại mang thai nên không thể đi làm. Do đó cô trở thành một người rảnh rang, thỉnh thoảng cô lại theo mẹ tới cửa hàng kiểm tra, còn lại phần lớn thời gian cô đều ở nhà, mỗi ngày sau bữa cơm tối Sa Nghị sẽ cùng đi đi tản bộ ở vườn hoa, bác sĩ nói, vận động vừa phải sẽ rất tốt với đứa trẻ

“Bối Bối, dậy đi, mẹ anh làm món trứng hành băm, lại còn mua bánh quẩy mà em thích này” Giọng nói của Sa Nghị vang lên bên tai Bối Bối

Bối Bối chẹp miệng, trở mình, kéo chăn che đầu, tiếp tục ngủ

Gần đây lúc nào Bối Bối cũng ngủ mãi không tỉnh, nếu không ai gọi thì cô có thể ngủ một mạch tới hơn mười một giờ trưa, sau khi ăn cơm xong, hai ba giờ chiều cô lại ngủ, tới hơn 5 giờ chiều cô mới tỉnh, ăn cơm tới xong, hơn 9 giờ lại chìm vào giấc ngủ, “Bảo bối, ăn sáng xong lại ngủ tiếp được không” Sa Nghị gọi một lần nữa, nếu không phải trong sách viết “Ham ngủ” là một loại phản ứng khi có thai thì chắc chắn Sa Nghị đã đưa Bối Bối tới bệnh viện khám.

Đã chui vào trong chăn rồi mà vẫn không thoát khỏi âm thanh ma quỷ này, Bối Bối liền không tình nguyện từ trên giường bò dậy

Thời gian trước, vì bé con còn nhỏ nên Bối Bối chưa cảm giác được sự tồn tại của bé, đôi khi cô còn quên mất mình đang có thai, nhưng gần đây, bé con đã lớn rất nhanh, sáng ngủ dậy Bối Bối luôn sờ bụng đầu tiên, sau đó lại ngạc nhiên phát hiện dường như con lại lớn thêm một chút! Dương Tiểu Phàn nói, rốt cục giờ Bối Bối đã có chút dáng vẻ của người sắp làm mẹ, hằng ngày mỗi khi lên mạng cô đã tự giác mặc áo chống bức xạ, cô cũng không vì xinh đẹp mà mặc ít quần áo nữa. Sở thích lớn nhất của Bối Bối bây giờ chính là mua quần áo cho bé con, trẻ con vừa ra đời bình thường chỉ mặc quần áo sơ sinh, nhưng Bối Bối lại không muốn con của mình quá bình thường như thế, do đó cô mua rất nhiều váy công chúa và áo yếm liền quần, Dương Tiểu Phàn nói một câu đả kích cô rằng những thứ này trẻ sơ sinh căn bản không mặc được, chất liệu thô không phù hợp với làn da non nớt của bé.

Thời điểm cô mang thai 4 tháng, bé con bắt động tĩnh trong bụng, Bối Bối cảm giác như có một con cá bé nhỏ đang bơi trong bụng mình, cảm giác này rất mới lạ, cô kéo tay Sa Nghị đặt lên bụng, để anh cảm nhận cùng cô, nhưng không biết có phải do bé xấu hổ hay không mà Sa Nghị vừa đặt tay lên thì bé liền bắt động. Chuyện này làm Sa Nghị tức giận gần chết, tốt xấu gì anh cũng là bố nó, đứa trẻ này sao lại không thân thiết với anh cơ chứ, vì vậy anh bắt đầu dành hơn nửa ngày để sờ bụng Bối Bối, anh không ngừng nói chuyện với con, một tuần trôi qua, trời không phụ lòng người, Sa Nghị đã cảm nhận được con đang cử động.

“Con à, con ở trong đó ngoan nhé, đừng làm khổ mẹ con nghe chưa”

“Haha, con làm sao hiểu anh nói gì, Nghị Nghị, anh nói xem em có thể sinh ra một đứa trẻ quái dị không, giống tôn ngộ không ấ”

“Vớ vẩn, con của anh chắc chắn sẽ rất đẹp, nếu là một đứa con gái giống em thì tốt, haha!”

“Hừ, nếu là con trai thì sao? Con trai thì anh không thích à?” Bối Bối bĩu môi, bực bội, cô mới không cần con gái tranh giành chồng với cô nhé, cô muốn sinh con trai.

“Ngaoan, chỉ cần là con do em sinh thì gì anh cũng thích”

Khi mang thai tháng thứ 5, Bụng Bối Bối đã to giống như quả bóng, mỗi ngày lại có thể nhận thấy rõ rệt rằng nó to thêm một vòng, Sa Nghị khó hiểu, sao lại thế nhỉ, anh bèn chạy tới hỏi hai bà mẹ.

“Chà, hình như quả thực lớn hơn tuần trước nhỉ!” Ngô Thiến xoa xoa vòng quanh bụng Bối Bối, tâm trạng bà nội Ngô Thiến gần đây rất tốt, ngày nào bà cũng cười híp cả mắt.

“Đúng vậy, chẳng nhẽ do Bối Bối ăn uống tốt quá? Đứa trẻ này lớn quá khi sinh cũng không tốt đâu” Dương Tiểu Phàn sờ cái bụng cồng kềnh của Bối Bối, nghi ngờ, tuy bình thường đồ ăn bà nấu cho Bối Bối rất ngon song con bé lại ăn ít, lúc nào cũng la hét muốn ăn thức ăn nhanh, tuy Sa Nghị cưng chiều có điều thực phẩm không tốt cho sức khỏe con bé ăn cũng ít mà, thế nhưng bụng cũng không nên lớn thế này chứ?

“Đúng rồi, khi tôi sinh Sa Nghị cũng ăn nhiều lắm, suýt nữa thì khó sinh đấy, sắp tới chúng ta phải chú ý tới chế độ ăn uống của Bối Bối mới được, để con bé ăn ít và đi lại nhiều hơn”

Thế là, Bối Bối đau buồn bị nhắc nhở không được ăn quá no, đồ ăn vặt mỗi ngày cũng bị cấm, đồ ăn của cô Sa Nghị phải quản chế chặt chẽ.

Nhưng cho dù có thế, một tuần nữa trôi qua, Bối Bối phát hiện cái bụng mình vẫn lớn hơn. Chuyện này làm mọi người nóng ruột, vội vã đưa Bối Bối tới bệnh viện

Kết quả kiểm tra đó là “Song thai”! Bởi vì mấy tháng trước có một đứa lớn hơn nên che mất đứa phía sau, do đó mới không nhận ra, tháng này hai đứa trẻ đều phát triển mới có thể nhìn thấy.

Nhận được kết quả, Ngô Thiến mừng tới phát điên, bà vui mừng ôm lấy Bối Bối.

“Ôi, ôi, con dâu tốt của mẹ, đúng là không chịu thua kém ai, tôi có hai đứa cháu rồi. rồi, mẹ phải gọi điện cho Sa Hạo Khang ngay mới được. Hạp, hạp gì mà hạp, mau về ôm cháu ngay, hahaha!!!”

Dương Tiểu Phần bề ngoài có vẻ tương đối bình tĩnh, bà thương Bối Bối tới lúc sinh con sẽ vất vả. Ông Đồng tuy vẫn có khúc mắc về chuyện Bối Bối chưa kết hôn đã mang thai song nghe tin con gái mang song thai ông cũng cực kỳ phấn khích, thế này thì nhà ông và nhà họ Sa mỗi nhà có thể nhận một đứa, thế là có một đứa trẻ mang họ Đồng rồi

Bố mẹ hai nhà đều đang chìm trong niềm hân hoan, đương nhiên người vui hơn cả chính là Sa Nghị, Sa Nghị có nằm mơ cũng không ngờ tới chuyện Bối Bối sinh đôi, anh cười hihahaha sờ bụng Bối Bối, trong này có hai đứa bé của anh và Bối Bối, tốt quá, tốt quá.

Từ sau khi kiểm tra biết là song thai, mọi người không giới hạn ăn uống của Bối Bối nữa, ngược lại Bối Bối đã bắt đầu lên kế hoạch dưỡng thai.

“Nghị Nghị, em quyết định từ giờ trở đi phải chăm sóc cho con thật tốt” Bối Bối nhìn màn hình máy tính, đá đá Sa Nghị đang ngồi phía trước mặt.

“Em định chăm sóc thế nào?” Dù bây giờ cô có mặc áo chống bức xạ nhưng mọi người cũng chỉ cho cô ngồi máy tính lướt mạng một tiếng thôi

“Trên này nói, thính giác của bé cực kỳ nhạy, so với người lớn còn mẫn cảm hơn biết bao nhiêu lần, theo số tuổi trưởng thành, thính giác lại có xu hướng giảm xuống, cho nên đó là lý do vì sao các nhạc sĩ đều được bồi dưỡng từ rất nhỏ. Anh xem, chúng ta đều không có tế bào âm nhạc, vậy thì ngày nào em cũng sẽ cho con nghe nhạc, về sau không chừng con có thể trở thành Clayderman ấy chứ!”

*Richard Clayderman (tên thật Philippe Pagès, sinh ngày 28 tháng 12 năm 1953 tại Pháp) là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng

Thế là chiều hôm đó, Bối Bối kéo Sa Nghị tới hiệu sách để mua đĩa nhạc dưỡng thai. Vì là chủ nhật nên người đến hiệu sách rất đông, Sa Nghị cẩn thận che chở cho Bối Bối, anh chỉ sợ ai đó sơ ý đụng phải cô

“Bối Bối, chúng ta về thôi, anh bảo thư ký của bố anh đi mua là được mà, chỗ này đông người, sợ lát nữa lại đụng phải con anh thì sao”

“Không thích, em phải tự chọn”

“Bối Bối, nghe lời anh nào, vậy đợi lúc vắng người, anh lại đưa em tới được không?”

“Hừm....mua trước một cái đã, đầu tiên để con thích ứng trước đã”

Vì vậy, cô chọn một đĩa nhạc toàn tập Beethoven rồi vui vẻ đi về nhà.

36. Chương 36: Sinh Con

Vài ngày sau, Bối Bối chợt bắt đầu nôn nghén, cô ăn gì nôn đó, nghĩ thấy mùi thức ăn là sẽ buồn nôn. Khuôn mặt nhỏ bé của cô trở nên nhợt nhạt phờ phạc, Sa Nghị thấy mà đau lòng, ngay cả anh ăn cũng không ngon nữa.

“Bối Bối, hôm nay có đỡ hơn không?” Sa Nghị đặt một cái gối ra sau lưng Bối Bối, vuốt ve gương mặt mệt mỏi của cô

Anh đỡ Bối Bối dậy thì cô lập tức thuận thế nằm xuống đùi anh, “Tạm tạm” Giờ Bối Bối đã biết cách kìm nén tâm trạng của mình, nếu cô không quá khó chịu thì cô cũng sẽ không làm ầm ĩ lên.

“Bà bối, mẹ làm súp chim bồ câu, anh lấy cho em một bát nhé?”

Tuy cô không hề muốn ăn nhưng cô vẫn gật đầu, cô sờ bụng, có một trái bóng lớn căng tròn thế này, tự dưng cô nảy sinh ra một loại cảm giác tự hào.

“Nào, Bối Bối, món này không cho dầu mỡ và khử tanh rồi, rất thanh đạm” Anh chậm rãi múc từng thìa nhỏ, thổi thổi, rồi đưa tới miệng Bối Bối

Cô cảm giác có một mùi khai phả vào mặt, cô che miệng nhào tới mép giường “Ơ” một cái, nôn ra, hôm qua cô không ăn được là bao nên giờ nôn ra chỉ toàn dịch vị.

“Bối Bối!” Sa Nghị vội cầm khăn lau miệng cho cô

Dương Tiểu Phàn thấy Bối Bối lại nôn ra thì nhanh chóng lấy cây lau nhà ra dọn, vừa lau bà vừa rơi lệ, con gái bà từ bé tới giờ chưa từng khổ thế này, mấy ngày nay ngay cả xuống giường con bé cũng không thể. Nhìn Bối Bối không muốn ăn nhưng vẫn cố ép bản thân phải nuốt vào, lòng bà xót xa biết bao.

“Mẹ, hay là chúng ta đưa Bối Bối đi khám” Sa Nghị ôm chặt vai Bối Bối, anh đau lòng tới nỗi đỏ cả mắt

“Ôi, chuyện này không còn cách nào khác đâu, phụ nữ đều phải trải qua giai đoạn này. Bối Bối ngoan, con có đặc biệt muốn ăn gì không?”

“Không, không muốn ăn” Cô nắm lấy áo Sa Nghị để che miệng, lúc này cô mới ngăn chặn được cơn buồn nôn ngừng lại

Buổi chiều, nghe nói Bối Bối bị nôn nghén nghiêm trọng thế là Ngô Thiên cũng chạy tới, bà còn xách theo một thùng bưởi lớn.

“Đây là cấp dưới của bố Sa Nghị mang tới, là bưởi chính gốc huyện Quảng Tây đấy, không phải lần trước Bối Bối nói muốn ăn đồ chua sao, mẹ mang tới rồi này” Đặt thùng bưởi xuống rồi bà vội vào phòng thăm Bối Bối

“Bối Bối, mẹ nuôi tới thăm con này, nhìn kìa, khuôn mặt nhỏ bé của con lại gầy đi rồi, ôi, Bối Bối của mẹ thật khổ” Ngồi ở mép giường, bà vuốt ve gò má Bối Bối

“Mẹ nuôi, con không sao” Sau khi kết hôn, Bối Bối vẫn không sửa nổi thói quen gọi mẹ nuôi, mọi người cũng kệ cô

“Không hổ là người phụ nữ sắp làm mẹ, Bối Bối thật hiểu chuyện, Sa Nghị, lấy nửa quả bưởi mẹ mang tới cho Bối Bối ăn đi”

“Mẹ, Bối Bối vừa nôn ra, ăn cái đó liệu có tốt không?”

“Trước tiên cứ thử đã, thay đổi khẩu vị chút”

Anh cầm bưởi tới, không ngờ Bối Bối lại ăn, hơn nữa lại rất ngon miệng, sau khi ăn xong nửa quả bưởi cô còn ăn thêm một bát cơm nhỏ, chuyện này khiến mọi người rất vui, có thể ăn được là tốt rồi.

Vì vậy, ngày nào Bối Bối cũng ăn bưởi, đến là tham. Sa Nghị sợ phụ nữ có thai ăn bưởi không được tốt nên anh đặc biệt hỏi chuyên gia khoa sản, chuyên viên nói, bưởi có thể ăn được, nó bổ sung vitamin C nhưng mỗi ngày không được ăn quá 1/4 quả.

“Bối Bối, đưa ra đây” Mặt Sa Nghị đen lại

“Không, không có gì cả!!” Cô chấp tay sau lưng, nắm chặt, lắc đầu

Sa Nghị đã quy định mỗi ngày chỉ cho Bối Bối ăn 3 miếng bưởi nhỏ, Bối Bối có làm nũng cũng vô dụng, cô chỉ có thể thừa lúc anh không chú ý là ăn vụng, lần này đã là lần thứ 4 cô bị anh bắt quả tang rồi

“Ng Sloan, em không quan tâm tới con sao?”

“Huhuhu, cái này em cũng không cho em ăn, cái kia cũng không cho ăn....huhuuuuuu” Bối Bối ném miếng bưởi trong tay xuống đất, bắt đầu khóc lóc

“Nào, được rồi, đừng khóc, đợi sinh con xong em muốn ăn gì thì ăn, thế được chưa?”

“Không được!!! Không được!!! Anh chỉ quan tâm tới con thôi chứ có quan tâm gì em đâu, em muốn ăn cũng không cho em ăn”

“Bối Bối, em nghe lời được không, bác sĩ nói rồi, không thể ăn nhiều bữa được, cả nhà không ai ăn bữa của em cả, tất cả đều để dành cho em hết mà”

“Huhuuu...đều tại anh, tại anh!!”

“Được, được, tại anh, đều do anh!” Anh vỗ về Bối Bối, xem ra cô còn khóc một lúc nữa

Về sau anh vẫn không yên lòng, tất cả bữa trong nhà đều cất vào trong kho khóa lại, mỗi ngày tối giờ, anh sẽ mang cho cô 1/4 quả bưởi, thời điểm Bối Bối hạnh phúc nhất trong ngày chính là giờ ăn bưởi.

Mang thai tới tháng thứ 7 thì thùng bưởi trong nhà đã bị Bối Bối ăn hết, Bối Bối bắt đầu không ăn cơm, cả ngày cô chỉ nhả tối bưởi và bưởi, mọi người không còn cách nào khác, đành mua về một thùng bưởi đặc sản nữa, nhưng cô thể mà lại kén ăn, cô không chịu ăn giống bưởi này, vả lại mọi người đã mua vài loại cô cũng không ăn nổi. Thế là đành phải nhờ ông Sa giúp, ông Sa biết tin bèn thấy không ổn, hai đứa cháu quý báu của ông sao lại không có cơm ăn được, vì vậy ông gọi một cú điện thoại sai người mang tới 2 thùng.

Có bưởi Quảng Tây, Bối Bối ngoan cường sống lại, dường như còn mạnh mẽ hơn cả cậu bạn nhỏ Tiểu Cường. con gián nhỏ.

Tối tháng thứ 8, Đồng Dư Bối đã không thể xoay người nổi, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng phải có người giúp, bụng cô lớn tới nỗi không nhìn thấy chân đâu cả. Mỗi tối, Sa Nghị yên vị tựa vào đầu giường, rồi kéo Bối Bối vào lòng, sau đó anh lấy tay đỡ bụng để cô dễ chịu hơn đôi chút, đôi khi, một buổi tối cô phải đi tiểu đêm tới 6 hoặc 7 lần, đều là do anh ôm cô đi. Đồng Dư Bối có thể nói hoàn toàn mất tự do, đi tắm, đi ăn, đi ngủ toàn bộ cô đều muốn đích thân Sa Nghị phục vụ, Sa Nghị bì giày vò tới nỗi đôi mắt thâm quầng như gấu trúc.

Tối tháng thứ 9, Sa Nghị xuất hiện triệu chứng u buồn tiền sản, không sai, là Sa Nghị! Cả ngày anh lên mạng tìm kiếm tài liệu sinh sản, anh chỉ sợ Bối Bối xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đọc được bài báo đưa tin về mẹ và song thai tử vong trên bàn mổ, cả người Sa Nghị rét run, anh chỉ muốn đuổi song thai trong bụng Bối Bối ra, không sinh đẻ gì nữa thôi.

Một ngày nào đó vào tháng 10, Đồng Dư Bối đang ăn ngẫu nhiên miếng bưởi Sa Nghị dứt cho thì đột nhiên, cô thét lên một tiếng kinh thiên động địa, không xong rồi, vỡ nước ối rồi. Tuy sớm đã có chuẩn bị nhưng tay chân Sa Nghị vẫn cứ luống cuống. Anh ôm Bối Bối lao xuống tầng, vừa lái xe vừa gọi điện cho bố mẹ hai bên. Khi tới bệnh viện, bố mẹ cả hai đã chạy tới, còn kêu bác sĩ chờ sẵn ở cửa, xe vừa dừng lại thì cô đã được đặt lên cáng cứu thương đưa vào phòng giải phẫu.

Bà Sa thấy con trai mình môi trắng bệch, cả người run cầm cập, bà nóng ruột, vội vàng tiến lên ôm con trai, thằng bé sao thế này, lo sợ quá chăng?

Tuy toàn bộ quãng thời kỳ thai nghén, Sa Nghị đều chuẩn bị cho ngày Bối Bối sinh nhưng hôm nay ngày này thật sự tới, anh chỉ có một loại cảm giác, đó là hoảng sợ. Người con gái mình yêu vì mình nằm trên bàn mổ, sống chết không rõ, bản thân mình thì chẳng còn chút sức lực nào. Song anh không thể ngồi xuống được, bởi vì chắc chắn Bối Bối còn cần tới anh, anh đẩy vòng tay mẹ ra định xông vào phòng đẻ. Bà Sa thấy thế liền không cho anh đi vào trong, con dâu còn chưa đẻ mà con trai đã sợ thế này, nếu thằng bé vào trong chắc té xỉu mất. Không được rồi, bà phải cố giữ Sa Nghị lại.

Sa Nghị nóng nảy, anh nghe thấy tiếng Bối Bối khóc, tiếng khóc của cô làm lòng anh đau như cắt, anh không quản được ai đang giữ lấy mình nữa, anh hung hăng hất ra rồi xông vào trong. Bà Sa sao chịu được lực lớn như thế, bà còn tưởng mình sẽ ngã xuống, may mà ông Sa nhanh mắt đỡ lấy bà.

Sa Nghị vào phòng giải phẫu, thay đồ y tá đưa, đội mũ chụp và khẩu trang, khi anh bước vào phòng liền thấy Bối Bối đang nằm trên bàn mổ gào khóc, anh xông lên cầm chặt tay cô, “Đừng sợ, đừng sợ, Bối Bối đừng sợ, chồng em ở đây, đừng sợ...” Sa Nghị không còn biết nói gì khác hơn, chỉ biết lặp đi lặp lại vài câu này.

Trước khi Đồng Dư Bối sinh con, bác sĩ đã hỏi cô rằng muốn mổ đẻ hay là tự sinh, bởi vì khi siêu âm vị trí hai thai nhi của cô rất bình thường, có thể đẻ thường được. Vì vậy, Sa Nghị và Đồng Dư Bối sinh ra bất đồng ý kiến, Sa Nghị không đành lòng để Bối Bối chịu đựng cơn đau dài dằng dặc khi đẻ thường do đó anh kiên trì muốn cô được gây tê đẻ mổ, còn Bối Bối nghe nói đẻ thường bé con sẽ phải trải qua sự dồn ép của

sản đạo, đại não của con sẽ phát triển hoàn chỉnh hơn nên cô khẳng định muốn được dễ dàng. Về sau, hai người tranh cãi mãi, cuối cùng đành dựa theo tình huống khi sinh mà quyết định vậy.

*sản đạo (đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài)

Trong phòng sinh, Đồng Dư Bối không còn sức gào thét nữa rồi, tần suất đau đẻ 5, 6 phút một lần của cô đã biến thành 2,3 phút một lần, cô cảm thấy phần hông cực kỳ đau, tất cả cơn đau đều tập trung về phần hông, cuối cùng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong khi cô cắn chặt môi, Sa Nghị thấy thế, sợ Bối Bối cắn hỏng cả môi bèn vươn cánh tay mình ra đặt trong miệng Bối Bối.

Đồng Dư Bối không còn ý thức nữa, cô mở miệng, hung dữ cắn, lập tức có máu chảy ra, y tá đứng cạnh thấy thế bèn nói anh đứng là một kẻ ngu si, bỏ miếng vải vào trong miệng cô là được, không phải sao.

Về sau, Đồng Dư Bối vẫn cứ phải đẻ mổ, Sa Nghị thấy Bối Bối đau tới nỗi không còn sức khóc bèn khăn trương ký tên để bác sĩ phẫu thuật.

Lúc phẫu thuật xong, thấy hai đứa trẻ được đẩy ra, Sa Nghị cũng té xỉu, do căng thẳng cao độ cộng thêm hai đứa trẻ đã suôn sẻ ra đời, trong nháy mắt anh không chịu nổi nữa. Ông Sa và bà Sa, hai người vừa được tấn chức làm ông bà nội chẳng thêm quan tâm tới con trai, trực tiếp vậy người đưa con vào phòng bệnh, còn mình thì đi thăm hai đứa cháu bảo bối trong lồng kính, ông bà kích động tới nỗi cười mãi không thôi. Bà Đồng và ông Đồng thì theo Bối Bối tới phòng bệnh, vẫn là con gái nhà mình quan trọng nhất, Bối Bối ngấm thuốc mê chưa tỉnh lại, bà Đồng nhìn bộ dạng mệt mỏi của con gái mà bật khóc.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 1: Trai Và Gái

Bối Bối tỉnh lại là chuyện của mấy tiếng đồng hồ sau, sau khi Sa Nghị tỉnh thì luôn một mực ngồi ở đầu giường nhìn cô, thấy cô dậy, anh vội ôm chặt lấy cô.

Bối Bối theo thói quen sờ bụng, nhưng giờ lại thấy xẹp lép, cô hoảng sợ “Con em đâu?”

Sa Nghị trấn an, vỗ lưng cô, “Bố mẹ đang trông rồi, không sao đâu, đừng sợ”

Lúc này Bối Bối mới nở nụ cười, “Là con trai hay con gái?”

Sa Nghị sững sờ, anh cũng không biết, anh chỉ mãi lo tới Bối Bối mà quên mất chưa hỏi con là trai hay gái

Thấy Sa Nghị không nói lời nào, Bối Bối sốt ruột, vội chống người định ngồi dậy, “Các con thế nào?”

Sa Nghị ôm lấy cô, không cho cô lộn xộn, vết mổ vẫn còn rướm máu đấy, “Không, bọn nhỏ đều rất khỏe mạnh, chỉ là anh....anh không biết là nam hay nữ”

Bối Bối phì cười, nào có ai làm cha như anh chứ

“Nghị Nghị, tốt quá, chúng ta có con rồi” Bối Bối mắt cô long lanh, đây không phải là niềm hạnh phúc lớn lao nhất hay sao

“Ừ, cảm ơn em, bảo bối” Sa Nghị tiến lên, môi anh dán chặt lấy môi cô, cứ như vậy.

Sau khi sinh con, quan trọng nhất chính là việc đặt tên, khi cô đang mang thai, Sa Nghị đã nói với bố rằng để cho phụ huynh hai nhà cùng đặt. Ông Sa mang theo quyển từ điển đi tìm ông Đồng, mấy ngày nay ông Đồng chẳng thêm quan tâm tới công việc, ông đi khắp nơi khoe khoang rằng mình sắp có cháu ngoại. Chưa hết, giờ ăn trưa chưa tới mà cả Cục đã biết nhà họ Đồng sắp có một cặp sinh đôi. Đến giờ tan tầm, cả thành phố đều biết cái tin vui “giật gân” này.

Vào nhà ông thông gia, ông Sa bèn ngồi xuống ghế sofa, “Lão Đồng, hôm nay tôi tới để bàn bạc về chuyện đặt tên cho cháu tôi”

“Cái gì, gì cơ? Cháu ông? Thế hóa ra không phải chuyện của nhà lão Đồng tôi hả?”

“Ấy, không phải, không tranh cãi với ông, là chuyện đặt tên cho cháu chúng ta, được rồi chứ”

“Hừ, vậy còn được”

“Ông nói xem nên đặt tên là gì để có thể thấy được cháu trai Sa Hạo Khang tôi có sức mạnh, cơ trí, dũng cảm, thông minh?”

“Ồ hay, đó là cháu ngoại tôi!”

“Được, được, tôi sai, tôi sai rồi, tôi đã bảo ông đừng căng thẳng mà lại”

“Tôi không căng thẳng, chỉ tại suy nghĩ của ông cứ bị lệch lạc, nhất định tôi phải điều chỉnh cái thái độ này của ông ngay”

“Rồi rồi, ông thấy đặt là Sa Phong Lâm, Sa Phong Vận thế nào”

“Thường thôi, tên gì mà sát phong cảnh thế, quá tệ, chẳng có trình độ gì cả, tôi nghĩ nên đặt là Đồng Hạo Hồng, Đồng Hạo San”

“Tư tưởng của ông lại càng xa rời thực tế hơn tôi rồi đấy, đúng là tiến bộ quá thể nhỉ, ngay cả họ của cháu tôi ông cũng đổi mất tiêu, rõ ràng cháu tôi là họ Sa, nó chỉ là cháu ngoại ông thôi!”

Kết quả, hai ông già ầm ĩ tới trước mặt hai bà vợ, nhường cho hai bà phân xử. Sa Nghị không thể đắc tội với bất kỳ ai trong hai phe phái này nên anh đành nói rằng mỗi nhà đặt tên ột đứa, thế là cả hai bên đều vui mừng.

Rồi anh quay sang hỏi ý kiến Bối Bối, cô nháy nháy mắt, “Ai nói để ọi người đặt tên thế, con của em, em tự đặt”

Ông Đồng vô cùng cưng chiều con gái, ông phụ họa theo, “Đúng đúng, nên để cho Bối Bối nhà tôi đặt tên, Bối Bối nhà tôi vất vả cực nhọc lặnsinh ra được hai đứa nó mà”

Sa Nghị hỏi, “Vậy em muốn đặt tên là gì?”

Bối Bối suy nghĩ một lúc, sau đó nắm chặt tay lại nói, “Con gái đặt là Sa Diên, còn con trai, em thấy đặt là Sa Trần Bạo cũng không tệ nhỉ” Cái gì gọi là tục nhưng thanh nhã, cái gì gọi là tầm ngẩng tầm ngẩng mà đậm chất voi, chính là chỉ hai cái tên này đây.

Mọi người sợ xanh mặt, hai cái tên này, hai cái tên này....có phải quá mất mặt hay không!!!! Nếu tới Bắc Kinh không phải sẽ bị đánh đuổi về nhà hay sao!!!

“Không được, không được!!!! Tôi mặc kệ, dựa vào cái gì mà cả hai đứa đều phải theo họ Sa chứ, tôi cũng phải có phần!” Ông Đồng, à không, bây giờ phải gọi là ông ngoại Đồng không chấp nhận

“Được rồi, được rồi, tôi rút lui, tặng cháu trai cho ông đấy, tôi xí cháu gái!” Ông nội Sa rất thích đứa cháu gái này, ngày nào ông cũng ôm cháu gái tới không nỡ buông tay

“Hừ, ý kiến của ông cũng được đấy!”

Thế là, trải qua cuộc đàm phán giữa hai bên, bé trai được đặt tên Đồng Vũ Mặc, bé gái tên là Sa Diêm Nụ.

Đồng Vũ Mặc ra đời sớm hơn em gái 30phút, đầu của cậu cũng lớn hơn. Ngô Thiển thấy cháu gái chỉ lớn hơn bàn tay một chút thì đau lòng gần chết, bà đổ thừa tại anh trai đã lấy hết dinh dưỡng của em gái.

Phụ huynh hai nhà đều dọn tới nhà mới của đôi vợ chồng son, lại còn tuân thủ quy tắc, cháu ai người ấy chăm

“Ồi, ông xem Diêm Nụ nhà tôi này, ngoan quá đi mất, vừa nhìn đã biết sau này là một mỹ nhân rồi!” Ông nội Sa ôm cháu gái cười toe toét.

“Hừ, Vũ Mặc nhà chúng tôi mới khiến người ta vừa nhìn đã giật mình nhé, nó lớn lên chắc chắn còn đẹp trai hơn bố nó!” Ông ngoại Đồng ôm cháu trai đi tìm con gái cho bú.

“Bối Bối, tới đây đi tới đi, con trai con đói bụng rồi, mau nào mau nào” Ông ngoại Đồng cực kỳ không nhay bén, tự đứng lại chen vào đúng lúc đôi vợ chồng son đang ân ái ái.

“Bố, sáng sớm Mặc Mặc đã bú rồi mà, bố đừng chiều nó thế” Sa Nghị ôm con trai, gần đây thằng nhóc này rất hay chảy nước dãi, cứ cầm đồ đạc là lại cho vào miệng.

“Vậy sao bố thấy Bối Bối cho Diễm Nữu ăn hai lần liền, các anh chị không thể bắt công thể được nhé”

“Hừ, tôi thấy người bắt công là ông thì có” Ông nội Sa cũng ôm Diễm Nữu vào, Diễm Nữu đang mặc một bộ váy hoa mà mẹ mua cho, cười tươi giống hệt một tiểu thiên sứ nhỏ b

“Nào, Nữu Nữu, Mặc Mặc, mẹ bé nào” Người công bằng nhất chính là Bối Bối, hai bảo bối cô đều yêu.

Cho con bú đúng là công việc mệt mỏi nhất, hai người ông lúc nào cũng muốn tranh cướp cho cháu mình được bú trước khiến cho Bối Bối dở khóc dở cười, có ông nội ông ngoại nhà ai giống thế này không cơ chứ! Thế là, bà nội và bà ngoại lại phải thương lượng với nhau, hai đứa bé được sáu tháng thì sẽ cho cai sữa, bắt đầu ăn cho ăn thêm bữa phụ.

Về bạn trẻ Mặc Mặc, tuy chỉ lớn hơn em gái Diễm Nữu nửa tiếng nhưng rất ra dáng anh trai, còn bé mà đã biết bảo vệ em gái. Bối Bối rót sữa tươi cho hai bé uống, Diễm Nữu uống nhanh hơn anh trai, con bé uống hết phần mình liền quay sang đoạt bình sữa của anh trai, đoạt được liền cho vào miệng tu ừng ực, Bối Bối vội bảo Sa Nghị đi pha một bình nữa, cô cứ tưởng Mặc Mặc sẽ khóc nhưng anh chàng lại nhìn em gái và cười híp cả mắt. Cảnh tượng này làm Bối Bối xúc động, đúng là một bức tranh tràn ngập yêu thương!

Đến khi bọn nhóc này biết bò là hai đứa bắt đầu náo loạn khắp phòng, nếu không ai chú ý thì không biết hai đứa này chui vào xó xỉnh nào nữa. Sa Nghị sợ con đụng phải vật nhọn liền bọc tất cả vật dụng có góc nhọn trong nhà vào bằng miếng xốp dày.

Khi hai bé được một tuổi, Bối Bối mới bắt đầu tiếp quản lại việc trong cửa hàng, bây giờ LoveBaby đã trở thành một tụ điểm đẹp ở thành phố S, bên phía BabyTree có ý muốn hai bé con này làm người phát ngôn mới cho trang web của họ.

Một năm lại một năm trôi qua, câu chuyện về nhà họ Sa vẫn cứ tiếp diễn với hạnh phúc ngập tràn....

38. Chương 38: Ngoại Truyện 2: Nhà Có Trai Có Gái - Con Trai Bất Thường

Mẹ Bối gần đây rất phiền muộn bởi vì sáng nay khi đưa con trai tới trường, nó nói với cô rằng nó muốn đổi bạn gái. Lại đổi!!!!!! Tháng này đã là lần thứ 3 rồi và năm nay là 27 người rồi, không biết cái tật đào hoa này là di truyền từ ai nữa.

Khi Đồng Vũ Mặc 5 tuổi từ nhà trẻ về nhà, Sa Diễm Hữu hưng phấn đi tố giác với mẹ về chuyện anh trai có bạn gái. Lúc ấy, Đồng Dư Bối cực kỳ kích động, hóa ra chuyện yêu từ bé này có thể di truyền (Cô quên mất rằng con trai mình vẫn còn là một cậu bé)

Nhớ năm đó, Sa Nghị gặp cô lúc cô vẫn còn là một cô bé và vừa gặp đã yêu, sau đó là một lòng một dạ, yêu tới khi núi không còn đỉnh, trời đất hợp làm một, tình định ba kiếp, phượng hoàng bay xa, tâm đầu ý hợp....khụ khụ, cô lại nghĩ xa quá rồi. Quay lại mặt đất thôi, cô ôm con trai rồi hôn hít, cuối cùng con trai lại giống bố nhỉ, đương nhiên nó sẽ không kém hơn bố là bao đâu, giờ cô sắp có con dâu rồi ấy chứ, haha, con trai đúng là không chịu thua kém ai. Cô khuyên can hết lời để cho con trai “lừa gạt” con gái nhà người ta về đây để cô ngắm một chút, không tệ, không tệ, đó là một cô bé rất xinh đẹp thanh tú, trắng trắng mềm mềm, rất chi là dịu dàng ít nói, so với Diễm Hữu nhà cô, cô bé này quả thật xứng danh “khuê nữ” điển hình, một tấm gương của phụ nữ Trung Quốc. Cô cực kỳ thân thiết với con gái nhà người ta, luôn miệng gọi con dâu nhỏ, con dâu nhỏ. Chưa quá ba ngày, cô còn muốn bảo con trai đem cô vợ trẻ về nhà chơi với mình, không ngờ nó lại nói đã chia tay, là CHIA TAY đấy!

Được rồi, có lẽ lần này là do con trai mình nhìn lầm người, bây giờ nghĩ lại, cô bé kia cũng không có gì đặc biệt, cô bé ấy không tỏa nắng như Diễm Nữu nhà mình, đúng, rất đúng, Diễm Nữu nhà cô đáng yêu hơn mà, cái đó phải gọi là “khí chất”! Vẫn là con trai mình thông minh, chia tay là đúng, chia tay rất đúng. Qua vài ngày, Diễm Nữu nhà cô lại quay về tung tin hot, anh trai con bé lại có bạn gái, lần này là một cô bé ở lớp mẫu giáo lớn, hơn Đồng Vũ Mặc h tuổi.

Đồng Dư Bối nghĩ, hơn hai tuổi cũng tốt, mọi người đều nói, “nữ hơn ba, ôm gạch vàng”, cô bé này hơn hai tuổi, ít nhất có thể ôm một cục gạch vàng nhỉ! Cô nghĩ để qua một vài ngày, đợi tình cảm của hai nhóc ổn định rồi hằng bảo con trai dẫn về nhà chơi, không ngờ chưa qua khảo nghiệm thì lại CHIA TAY.

Mẹ Bối lúc này cực kỳ thương tâm, con trai cô bị làm sao thế này? Trần Quán Hy đời thứ hai sao?

*Trần Quán Hi: năm 2008, anh đã tuyên bố công khai rằng anh sẽ từ bỏ vô hạn ngành giải trí Hồng Kông do một vụ scandal ảnh sex trên mạng có liên quan đến một số ca sĩ, diễn viên, người mẫu như Chung Hân Đồng, Trương Bá Chi, Maggie Q (Lý Mĩ Kỳ), Dương Vĩnh Tình, Dung Tở Nhi, Tiêu Á Hiên, Lý Thái Hoa, Chu Lệ Kỳ, Thái Y Lâm,.. ->ý mẹ Bối là con trai lẳng nhăng.

Thế là từ đó, cứ chia rồi lại hợp, chia rồi lại hợp, hợp hợp chia chia, khi Đồng Vũ Mặc lên tiểu học lại càng táo tợn hơn, đôi khi thằng bé lại còn quen hai người một lúc.

Đồng Dư Bối nghĩ chẳng lẽ là di truyền giữa các thế hệ? Cô nhăn nhó đi hỏi Sa Nghị, “Bố anh lúc trẻ có phải rất....cái kia....”

Sa Nghị mù mờ không hiểu chuyện gì, “Cái kia là cái gì?”

Đồng Dư Bối sốt ruột, “Chính là lẳng nhăng hay không ý?” Sa Nghị vỗ đầu cô một cái, “Em nghĩ linh tinh cái gì vậy, bố mẹ anh là Quân Hôn

Đồng Dư Bối thấy vấn đề này không phải do bên nhà Sa Nghị, vậy là bắt nguồn từ bố mình chẳng. Cô lén lén lút lút về nhà mẹ đẻ, Dương Tiểu Phàn biết con gái về nhà nên rất vui, bà hỏi sao không đưa Diễm Nữu và Đồng Vũ Mặc về cùng? Đồng Dư Bối bèn kéo mẹ vào trong phòng, cẩn thận đóng cửa lại, Dương Tiểu Phàn thấy con gái cứ thần thần bí bí nên bà cũng nghiêm túc theo.

“Mẹ, con hỏi mẹ một chuyện!”

“Dừng, mẹ làm sao, con hỏi đi”

“Thì là, còn muốn hỏi....ừm, con hỏi, mẹ cũng đừng nổi nóng nhé”

“Rốt cục con muốn hỏi gì?”

“Thì là, cái này, cái kia, bố con, lúc còn trẻ có tính xấu phong lưu không?”

“Bậy bạ!” Dương Tiểu Phàn nhảy dựng lên, “Con bé chết tiệt này, chuyện này sao có thể nói năng bừa bãi chứ, bố con ngồi ở vị trí này nếu để kẻ xấu nghe được thì tiêu đấy”

“Ôi xời, con chỉ hỏi chút thôi mà, không phải con chỉ nói riêng với mẹ thôi sao, lại còn đóng kín cửa nữa, ai mà nghe thấy”

“Không ai nghe thấy cũng không được nói lung tung”

“Mẹ” Đồng Dư Bối khẩn trương nhìn Dương Tiểu Phàn, “Chẳng lẽ, lúc trẻ bố con thật sự có vấn đề?”

“Luyện thuyên, bố con cây ngay không sợ chết đứng, làm gì có vấn đề gì”

Xem ra, vấn đề này cũng không phải do bố cô, vậy thì nghiêm trọng rồi, bạn nhỏ Đồng Vũ Mặc này là gen biến dị lẳng nhăng sao???

Sao cô lại sinh ra một thằng con trai như vậy chứ, chẳng lẽ do cô ôm nhầm con? Cũng không đúng, Đồng Vũ Mặc và Diễm Nữu là song thai, ngoại hình giống nhau như đúc, hay là cô ôm nhầm một lúc cả hai đứa từ bệnh viện về? Cũng lạ, chắc do gen của bố mẹ quá tốt nên hai đứa bé vừa chào đời đã trắng trẻo mập mạp, ngay cả một nếp nhăn cũng chẳng có, người ta nói song bào thai nếu một bé thiếu cân sẽ dễ bị bệnh. Có điều hai bé con nhà họ Sa này hoàn toàn sinh đủ ngày đủ tháng, mỗi đứa nặng 3,4kg. Diễm Nữu mập

mập, phúng phính còn Đồng Vũ Mặc khi ba tuổi đã đầu ra đầy, răng trắng môi đỏ, đẹp trai, họ hàng thân quen trông thấy đều muốn lao vào ôm.

Ồi, có lẽ là do con trai cô được quá nhiều người thích, các cô nàng thì theo đuổi con trai cô giống như đuổi vịt nên mới có cục diện ngày hôm nay, nhất định là vậy rồi, Đồng Dư Bối tự an ủi bản thân.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 3: Nhà Có Trai Có Gái - Con Gái Biền Thái

Sa Diễm Nữu lại một lần nữa bị tóm vì nhìn trộm bố tắm, cô bé giãy dụa vật lộn muốn chạy đi mách ông bà.

Nghê tiếng khóc dường như rất tủi thân của con gái, Sa Nghị không biết làm sao, sao Diễm Nữu còn nhỏ mà đã có tố chất “hám trai” thế nhỉ, khi Diễm Nữu 5 tuổi đã bắt đầu xin tắm cùng bố, Sa Nghị đương nhiên không đồng ý, trừ tắm cùng với Bối Bối ra thì anh không có thói quen tắm cùng ai khác. Không ngờ con bé kia thấy bố từ chối cũng không hề làm loạn, nó chỉ bấu môi rồi đi ra ngoài, sau đó Sa Nghị phát hiện, mỗi lần anh tắm thì trên cửa kính sẽ in bóng một dáng người bé nhỏ, anh đã phê bình con bé vài lần vậy mà nó nào có nghe, thế là anh kệ con bé, dù sao cách một cánh cửa nó cũng chẳng thể nhìn thấy gì.

Có điều về sau càng ngày càng nghiêm trọng, con bé bắt đầu lén lút mở cửa, tròn mắt nhìn. Con bé này đã bị anh ném ra ngoài mấy lần rồi không biết, Sa Nghị giận dữ, chuyện gì đây? Nào có đứa con gái nào thích nhìn lén bố mình tắm cơ chứ. Thế là từ lần sau, Sa Nghị đi tắm là phải khóa cửa chặt. Diễm Nữu không “chăm mút” được tiện nghi của bố bèn quay ngoắt đầu đánh chủ ý tới anh trai, tuy “con chim nhỏ” của anh trai chẳng có gì đáng xem nhưng...có còn hơn không.

Rình xem anh trai tắm thì không có gì phải kiêng kỵ nhiều, cô bé cứ quang minh chính đại lột quần anh trai xuống, dương dương tự đắc nhìn chăm chăm, thế nhưng Đồng Vũ Mặc tuy giận nhưng lại không dám nói, cậu bị em gái dọa dẫm rằng nếu không cho xem thì sẽ mách mẹ là cậu và Tiểu Mễ cùng lớp hôn môi. Anh chàng bị cưỡng bách cởi đồ mấy tuần liền, bỗng nhiên một ngày, Diễm Nữu không thèm nhìn nữa, Đồng Vũ Mặc rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Nhưng sau đó cậu phát hiện thấy có gì đó không đúng cho lắm, thời gian Diễm Nữu ở nhà ngày càng ít đi, mỗi ngày không còn cùng cậu chơi nữa, cứ đi học về là chạy mất tích luôn. Vì bảo vệ cho sự an toàn của em gái, Đồng Vũ Mặc bắt đầu theo dõi cô em gái nà

Nhìn thẳng nhóc to lớn đang ôm em gái mình, vẻ mặt Đồng Vũ Mặc trở nên khẩn trương, cậu có nên tố cáo cho bố mẹ không?

“Nữu Nữu, muốn đi chơi đâu?” Khuyết Đan Du nhìn cô bé trong lòng, cưng chiều hỏi, cô bé này là do cậu nhặt được ở ven đường, cô bé này cứ như vậy xông vào trong lòng cậu.

“Đại Cá Tử, chúng ta về nhà chơi đi” Diễm Nữu hưng phấn nhìn cậu, nháy nháy đôi mắt tròn xoe.

: Đại cá tử: chỉ người có vóc dáng cao lớn

Ánh mắt Khuyết Đan Du chợt lóe, về điểm này thì nhóc con không tốt cho lắm, không biết ai dạy cô bé nữa, cô bé rất thích cởi quần của con trai. Chuyện này không tốt tí nào, nếu về sau cô bé cứ tùy tiện cởi quần bất cứ người đàn ông nào thì cậu biết làm sao bây giờ, nghĩ tới đây cậu nắm chặt tay cô bé, cậu sẽ không cho thằng nào cơ hội này đâu.

“Nữu Nữu, về sau không được tùy tiện nhìn người con trai nào khác, biết không?”

“Vậy anh cho em nhìn à?”

“...”

“Anh không cho em xem thì em phải đi xem của người khác chứ!” Diễm Nữu uy hiếp

“Anh cho” cậu giống hệt một người phụ nữ đang hoảng bị cưỡng bức vậy

“Hihi, tốt tốt, chúng về mau về thôi!”

Hôm nay có khách tới chơi, ở nhà rất náo nhiệt, Diễm Nữ trốn trong phòng buồn muốn khóc, mẹ không cho cô bé ra ngoài, nhưng cô bé có hẹn với Đại Cá Tử rồi mà.

“Diễm Nữ, mau xuống đây, sao lại không lễ phép gì cả” Bối Bối ôm con gái, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn bị dơ bẩn của con.

“Mẹ, con muốn ra ngoài”

“Hôm nay không được ra ngoài”

Song vừa được mẹ ôm xuống nhà thì Diễm Nữ lập tức phản kích, Đại Cá Tử đang ở nhà mình này, cô bé lập tức chạy về phía Khuyết Đan Du, “Đại Cá Tử, Đại Cá Tử”

Khuyết Đan Du đang nghĩ cách thoát thân thì bảo bối mà cậu ngày nhớ đêm mong chợt như một trái bom nhỏ xông về phía cậu, theo bản năng, cậu đón lấy cô bé.

“Đại Cá Tử, anh tới nhà tìm em hả!” Ôm chặt lấy cổ Khuyết Đan Du, Diễm Nữ cực kỳ vui mừng

Mặt Sa Nghị đen lại khi nhìn con gái nhào vào lòng người khác. Chủ tịch Khuyết cũng không hiểu đây là tình huống gì nữa, chuyện gì xảy ra vậy? Con trai anh từ lúc nào trở nên nhiệt tình như thế.

“Xuống ngay!” Sa Nghị rống lên, Diễm Nữ sợ hãi càng dúi vào lòng Khuyết Đan Du, con bé còn quay ra làm mặt quỷ với bố

“Lăn xuống đây” Sa Nghị lập lại một lần nữa, lần này anh nghiêm khắc hơn

Diễm Nữ bĩu môi muốn khóc, Khuyết Đan Du thấy Diễm Nữ sắp khóc thì đau lòng gần chết, cậu cắn tức nhìn Sa Nghị, “Không được nói như thế với Nữ Nữ”

Kết quả, xung quanh trở nên yên ắng, lặng như tờ.

Sa Nghị híp mắt, thẳng nhóc này...”Hừ, không cho ư? Tôi không được làm thế à? Cậu dựa vào cái gì?”

Trong đôi mắt Khuyết Đan Du thoáng lóe lên một tia sáng lạ thường, “Dựa vào việc cô ấy là người của tôi”

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-truong-thanh-cua-tieu-boi>